virtual-project.eu

KATRINE ENGBERG

casa cu fluturi

Katrine Engberg

Seria: *Kørner & Werner*

Volumul 3

CASA CU FLUTURI

Original: *Glasvinge* [*The Butterfly House*] (2018)

Traducere din limba daneză de:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

2022

SÂMBĂTĂ, 14 OCTOMBRIE

PROLOG

Fiolele de sticlă transparentă se aflau în dulăpiorul încuiat, alături de seringi de unică folosință și recipiente cu ace – morfină și oxicodonă pentru durere puternică, proprafenonă pentru fibrilație atrială, și Pradaxa, care ajuta la subțierea sângelui, sigilate în siguranță în cutiuțe și învelite în plastic transparent: medicamente standard pentru secția de cardiologie de la Spitalul Național din Copenhaga, căi spre alinarea durerii și o calitate a vieții mai bună, uneori chiar și către vindecare.

Asistenta aruncă o privire rapidă spre medicamente și făcu în minte câteva calcule. Ce greutatea putea avea bărbatul? Informația era notată pe tăblița albă de la capul patului, dar era prea epuizată să verifice.

Noaptea parcă nu se mai termina. Chiar înainte să se încheie tura ei, cu o zi înainte, cineva anunțase că rămâne acasă – se îmbolnăvise – așa că ea făcea tură dublă. În loc să-și petreacă seara cu familia, lucra de aproape șaisprezece ore. În creier îi răsunau doar alarme, cereri și întrebări de la pacienți neliniștiți. Picioarele o dureau în încălțările ergonomice și gâtul îi înțepenise.

Căscă, se frecă la ochi și își surprinse reflexia în ușa metalică, lucioasă, a dulăpiorului. Nicio persoană de 32 de ani n-ar fi trebuit să aibă întruna pungi sub ochi. Munca o epuiza. Mai avea doar o oră și i se termina tura și putea merge acasă, în timp ce copiii se trezeau și mâncau cereale Coco Pops în fața televizorului.

Alese trei fiole, le puse în buzunarul halatului și încuie dulăpiorul. Trei fiole de 10 ml fiecare, cu o concentrație de 50 mg/ml ajmalină, ar fi trebuit să fie suficiente. Pacientul nu putea cântări mai mult de 68 de kilograme, ceea ce însemna că 30 ml din medicamentul împotriva aritmiei însemnau de două ori mai mult decât doza maximă recomandată. Suficient cât să-i provoace un stop cardiac imediat și să-i curme suferința. *Și pe a tuturor celorlalți,* se gândi ea, apucând-o pe coridorul pustiu către camera opt. Bătrânul era pretențios. Avea o gură spurcată, era nepoliticos și se plângea de multe lucruri, de la cafeaua slabă din spital până la aroganța doctorilor. Tot pavilionul era sătul de firea lui arțăgoasă.

Ea fusese mereu o persoană care spunea lucrurilor pe nume și lua măsuri, așadar nu juca un rol care să-i atragă simpatii, însă ce altceva să

facă? Să stea și să se plângă de rațiile mici pentru personal și de paturile insuficiente, precum colegele ei? Exclus! Ea voia să aibă un impact.

O femeie de serviciu, cu părul legat în batic și aspect abătut, își împingea căruciorul cu ustensile pentru curățenie pe hol, fără să ridice privirea de la podeaua acoperită cu linoleum. Asistenta trecu pe lângă ea, cu fiolele în buzunar. Inima începu să-i bată mai repede. Curând urma să-și între în rol, să-și atingă potențialul, încercând să salveze o viață. Nerăbdarea îi pulsa în tot corpul, parcă prinzând ea însăși viață, contrabalansând sentimentul de vid pe care-l avea de obicei. Era indispensabilă. Miza era mare, pe umerii ei se afla o răspundere uriașă. În momentul acela, ea era Dumnezeu.

Încuie ușa de la toaletă personalului, se spălă repede pe mâini cu alcool și spălă și raftul de deasupra chiuvetei, pe care apoi înșiră fiolele. Cu degete experimentate, scoase seringa de unică folosință din ambalaj și extrase medicamentul, agitând-o instinctiv să se asigure că nu avea bule de aer. Mototoli ambalajul și-l vârî la fundul coșului de gunoi, apoi, cu seringa ascunsă în buzunar, deschise ușa.

În fața rezervei 8 aruncă o privire discretă pe hol. Nici urmă de colegi sau de pacienți care să se îndrepte spre baie. Deschise și păși în beznă. Un sforăit ușor dinspre pat îi spuse că pacientul dormea. Putea să-și vadă de treabă.

Se apropie de pat, privindu-l pe bătrân, care zăcea pe spate, cu gura întredeschisă. Era cenușiu, osos și uscățiv, și în colțul gurii avea un balonaș de salivă. Pleoapele îi tresăreau ușor. *Există oare ceva,* se gândi ea, *mai de prisos decât bătrânii morocănoși?*

Deschise capacul branulei de pe dosul cu piele subțire al mâinii lui și scoase seringa din buzunar. Acces direct la sângele care curge spre inimă, o poartă deschisă pentru vârful întins al degetului lui Dumnezeu.

Partea bună la ajmalină este că acționează rapid. Infarctul are loc aproape instantaneu. Asistenta conectă seringa la branulă, știind că va avea foarte puțin timp să o ascundă înainte să se activeze alarma monitorului.

Pacientul se mișcă puțin în somn. Ea îi atinse cu blândețe mâna. Apoi, apăsă pistonul până la capăt.

LUNI, 9 OCTOMBRIE

CINCI ZILE MAI ÎNAINTE

Capitolul 1

— Câh! Oribil!

Frederik își șterse apa de pe frunte și își puse șapca înapoi pe cap. Își ridică gluga pelerinei de ploaie, asigurându-se că geanta îi era închisă, și se urcă pe bicicletă. De fiecare dată când alarma se declanșa la 5:15 îi era greu să se ridice din pat, dar unele dimineți erau mai rele decât altele. De data asta, ploaia insistentă îl făcea să se întrebe de ce acceptase traseul acela de livrare a presei. Șase zile pe săptămână, cincisprezece clădiri din centrul Copenhagăi, șase sute douăzeci de rânduri de trepte în sus și în jos. Din nefericire, era singura cale să strângă bani pentru excursia cu clasa. Nu avea de gând să o rateze.

În timp ce avansa peste dalele de piatră, punctul de distribuție dispărea în semiîntunericul din spatele lui. Telefonul din buzunar îi pompa muzică în urechi și îi dădea energie: *I got my black shirt on, I got my black gloves on.* Chiar și pe ploaie i se părea cool să aibă cea mai aglomerată stradă comercială pentru pietoni doar pentru el. Se ridică în picioare pe bicicletă și străbătu Strøget până când Piața Veche, Gammeltorv, și Piața Nouă, Nytorv, se deschiseră la stânga și la dreapta lui. Cartierul era plin de clădiri cu tencuială netedă, șprosuri și streșini de cupru, acum pline cu stropii ploii de toamnă, de copaci tunși și de băncile emblematice ale Copenhagăi, cu gunoi îndesat printre scândurile verde-închis. Coloanele în nuanțe nisipii ale Tribunalului Municipal păreau să lucească în negura dimineții, intrând într-un contrast moral cu barurile vechi din piață, de la demisol. Pe timp de zi, cele două piețe erau ca un nod de comunicare pentru curieri pe bicicletă, turiști și oameni care vindeau gablonțuri. La ora asta erau complet pustii.

Frederik sări de pe bicicletă și o sprijini de fântâna din mijlocul pieței. Își scoase căștile din urechi și își pipăi buzunarul, asigurându-se că avea

suficient mărunțiș pentru un rulou cald, cu scorțișoară. Trecând pe lângă fântână, aruncă o privire rapidă spre suprafața apei pe care apăreau unde de la picăturile care cădeau.

În apă era ceva.

În apă erau deseori obiecte. În fiecare zi, lucrătorii de la curățenie pescuiau doze de bere, pungi de plastic și pantofi curios de solitari.

Dar ceea ce vedea nu era un pantof.

Lui Frederik i se făcu rău. La trei metri de el, în cea mai veche fântână din Copenhaga, plutea o persoană, cu fața în jos și brațele desfăcute. Picăturile de apă îi loveau spatele gol cu pliciuri inocente, spărgându-se ca sute de fântâni mititele.

Preț de o clipă, Frederik nu reuși să se miște. Era paralizat, ca în coșmarurile acelea din care se trezea câteodată, trist că era prea mare ca să-l mai liniștească mama lui.

— Ajutor! Hei! strigă el, răgușit, incoerent. E cineva în apă!

Știa că ar fi trebuit să sară în fântână și să întoarcă trupul, să administreze primul ajutor, să facă orice, dar urina caldă care-i curgea pe picior sublinia cât era de incapabil să ajute pe cineva. Frederik privi iar trupul din apă. De data asta chiar înțelegea la ce se uită. Nu mai văzuse niciodată un om mort.

Cu picioarele tremurând, alergă spre magazinul non-stop. Ușile automate se deschiseră, îl întâmpină mirosul de scorțișoară și unt și o văzu imediat pe tipa blondă de la casă, care fredona ceva. Lui Frederik i se scurgea apă în ochi de pe cozorocul șepcii și se șterse pe față de apă proaspătă și transpirație.

— Ajutor, la naiba! Cheamă poliția!

Casiera se uită la el, cu ochii mari. Apoi lăsă deoparte tava cu rulouri cu scorțișoară și se întinse după telefon.

•

Ploaia curgea torențial peste Copenhaga, încețoșând contururile acoperișurilor cu olane și ale fațadelor tencuite. Cerul trimitea cascade de apă neobișnuit de caldă peste umbrelele și dalele din Piața Veche.

Inspectorul Jeppe Kørner închise strâns ochii, hotărând apoi să riște o privire în sus. Nici măcar un petic de cer senin, liniștitor, nu se vedea la orizont. Poate că lumea chiar se dizolva și oceanele revendicau ultimele bucăți de pământ rămase. Își șterse chipul cu mâna udă, își înăbuși un

căscat și se aplecă pe sub cordonul care împrejmuia locul faptei. Apa îi intrase în adidași, la cusături, și îi făcea să scârțâie la fiecare pas.

Prin perdeaua de ploaie văzu siluete nefericite, drapate în plastic, ocupate să ridice în jurul fântânii niște pavilioane precum cele pe care le închiriază oamenii pentru petreceri câmpenești, sperând că nu vor avea nevoie de ele. Jeppe alergă până la cel mai apropiat, unde se adăposti și își privi ceasul. Era puțin după ora 7 și soarele tocmai răsărea din spatele norilor de ploaie. Nu că ar fi fost vreo mare diferență. Lumina din ziua aceea urma să aibă diverse nuanțe de gri.

Un cadavru dezbrăcat plutea în fântâna din fața lui, reflectând lumina lămpilor de lucru. Jeppe privi îndelung scena, în timp ce-și trăgea un costum de protecție peste hainele ude. Corpul zăcea cu fața în jos, ca un pasionat de snorkeling în Marea Roșie. Era un trup de femeie, din câte-și dădea seama, după lățimea umerilor și arcuirea spatelui. Dezbrăcată, de vârstă mijlocie, cu păr negru înspicat de cenușiu și scalpul vizibil sub șuvițele ude.

— Știai că numele fântânii este Caritas?

Jeppe se întoarse și dădu cu ochii de criminalistul J.H. Clausen. Gluga costumului său albastru de protecție încadra un chip ridat, făcându-l să arate ca un pitic de grădină ud, într-un costum spațial supradimensionat.

— Te vei bucura să afli că răspunsul este „nu”, Clausen. Nu știam.

— *Caritas* înseamnă „milă” în latină, îl lămuri criminalistul, ștergându-și sprâncenele stufoase și scuturându-și apa de pe mâini. De aceea silueta din vârf e o femeie însărcinată. Simbolul altruismului, înțelegi tu.

— Sunt mai degrabă interesat să aflu de ce e un cadavru în bazin.

Jeppe arătă din cap spre fântână.

— Ce-avem aici?

Clausen se uită în jur și găsi o umbrelă sprijinită de unul dintre stâlpii pavilionului. O deschise și făcu un pas afară, sub cerul liber.

— Ce vreme nasoală! Condiții imposibile de muncă, mormăi el. Haide!

Jeppe era înalt și trebui să meargă adus de spate ca să intre sub umbrela lui Clausen. Lângă buza de piatră a bazinului, se opriră să se uite la cadavru. Picăturile curgeau pe pielea albă, făcând-o pe femeie să arate ca o statuie de marmură. Un fotograf al poliției încerca să găsească unghiuri abordabile, protejându-și în același timp aparatul de ploaie.

— Legistul va trebui s-o scoată din bazin pentru autopsie, înainte să ne

dăm cu părerea, începu Clausen, dar este femeie, caucaziană, de înălțime medie. Aș spune că avea vreo 50 de ani.

O rafală de vânt trase ușurel corpul, care pluti dincolo de ei, ajungând în cealaltă parte a bazinului.

— A fost găsită de un livrator de ziare, la ora 5:40, continuă Clausen. Apelul la Urgențe a venit de la non-stopul din colț, două minute mai târziu. Paramedicii au tras-o pe margine și au încercat să o resusciteze, cum spune protocolul. Nu știu de ce n-a fost încă scoasă din apă. Livratorul și casiera sunt în magazin, cu un polițist, și așteaptă să li se pună întrebări. Casiera a ajuns la ora 5 și e convinsă că atunci nu era nimic în fântână, deci crima trebuie să se fi petrecut între 5 și 5:45.

— Vrei să spui că *asta* e scena crimei?

Jeppe își trase gluga pe spate, să vadă mai bine piața publică.

— A fost ucisă în mijlocul Strøget?

Clausen se întoarse spre Jeppe, iar asta făcu umbrela pe care o ținea deasupra capetelor lor să se încline. Ploaia se revărsă peste amândoi. Părul lui Jeppe se mură imediat.

— Scuze, Kørner! Mama naibii! Te-ai udat? Nu mă exprim deloc precis. N-ar fi putut să fie ucisă aici, din mai multe motive.

— Cred c-ar fi prea riscant…

Jeppe încercă să ignore apa care i se scurgea pe ceafa și în pelerină.

— Da, riscul să apară un trecător ar fi fost prea mare. Simplul fapt că a îndrăznit cineva să lase un corp în fântâna din Piața Veche și este deja… peste puterile mele de înțelegere.

Clausen clătină din cap, uluit.

— Dar nu e singurul motiv. Vezi inciziile acelea mici de pe brațe? Sunt îndreptate spre apă, deci mai greu de observat.

Jeppe miji ochii, să vadă mai bine prin ploaie. La suprafața apei se zărea un model simetric de tăieturi mici, paralele, pe încheieturi, care dezveleau carnea albicioasă. Lui Jeppe îi trecu prin minte imaginea unei balene care putrezea pe o plajă, și își înghiți tulburarea.

— Nu există sânge în apă?

— Exact! încuviință Clausen. Probabil a sângerat mult, și totuși nici urmă de sânge, nici în fântână, nici în jurul ei. Am fi găsit sânge dacă ar fi fost ucisă aici, chiar dacă plouă. A murit în altă parte.

— Există suficiente camere de supraveghere de la care putem obține

înregistrări.

Jeppe privi în jur, la fațadele caselor vechi.

— Dacă ucigașul e cel care a aruncat trupul, trebuie să apară pe film.

— Dacă?

Clausen părea indignat.

— Nu s-a tăiat singură ca apoi să sară goală în fântână, asta ți-o garantez.

— Cu ce au fost făcute tăieturile?

— Nu-mi dau încă seama. Nyboe trebuie să o urce mai întâi pe masă, zise Clausen, referindu-se la profesorul Nyboe, legistul, care se ocupa de obicei de autopsiile cazurilor importante de crimă. Dar, orice-ar fi, arma crimei nu e în piață. Câinii caută de jumătate de oră și n-au găsit nimic. Nici urmă de haine, de altfel.

Ceva zumzăi în buzunarul lui Jeppe. Își șterse mâna de turul pantalonilor și scoase atent telefonul. Văzu *Mama* pe ecran și respinse apelul. Acum ce mai voia?

— Cu alte cuvinte, zise el, cineva a adus un corp gol în mijlocul Strøget și l-a aruncat în fântână dimineața devreme?

— Așa se pare, zise Clausen a scuză, de parcă ar fi fost parțial răspunzător pentru scenariul absurd.

— Cine naiba ar face așa ceva?

Jeppe se frecă la ochii care-l ardeau. Nu dormise bine, se tot sucise și învârtise pe toate părțile. Iar să se ocupe de o femeie moartă dintr-o fântână nu fusese exact modul în care-și imaginase că o să-și petreacă ziua.

Prin minte îi trecură versuri disparate din melodia enervantă despre ploaie a celor de la Supertramp: *Oh no, it's raining again. Too bad I'm losing a friend.* Măcar dacă ar fi putut alege muzica pe care o folosea creierul său obosit ca să-l tortureze! De obicei, când era stresat, prin minte îi alergau fragmente de muzică pop ultracomercială, în buclă continuă. *It's raining again. Oh no, my love's at an end.* Jeppe își ridică iar gluga și intră în magazin, unde-l aștepta livratorul de ziare.

•

Plânsetul era insuportabil. Un vaiet persistent, neajutorat, având aceeași frecvență ca strigătele de teroare sau ca freza dentară. Cel mai cumplit sunet din lume.

Detectiva Anette Werner se rostogoli și închise ochii. Svend era cu

copilul. Aceea era șansa ei de a mai recupera puțin somn, de care n-avusese parte cu o noapte înainte. Își puse o pernă peste cap, să blocheze sunetul. Încercă să se gândească la ce n-ar fi renunțat pentru o noapte de somn neîntrerupt, dar nu-i veni în minte nimic.

Plânsetul se amesteca, în camera de alături, cu vocea liniștitoare a lui Svend. Dacă ar închide ușa – poate ar trebui să se ridice s-o închidă ea? De fapt, oricum trebuia să meargă la toaletă. Înainte de 1 august, ar fi ignorat vezica plină și ar fi continuat să doarmă, dar acum nu se mai putea baza pe corpul ei în vârstă de 44 de ani să-și facă treaba.

Anette se ridică anevoie în capul oaselor și își trecu picioarele peste marginea patului. Când avea să se termine starea aceea de mahmureală perpetuă, de parcă ar fi suferit constant de pe urma diferenței de fus orar?

Se ridică încet, cu fiecare încheietură a corpului resemnându-se treptat cu greutatea acelor oase care nu mai erau susținute de mușchi puternici. O dureau sânii. Se uită în jos și constată că uitase din nou să-și scoată pantofii, seara trecută. Se târî ca un zombi de-a lungul covorului, trecu de camera copilului și se îndreptă spre baie. Cum putea Svend să fie atât de calm și de optimist? Încuie ușa și se privi în oglindă.

Arăt ca moartea în vacanță, se gândi, și se așeză pe toaletă. *Aș vrea să fiu moartă.*

Așa se gândise cu un an înainte, când aflase că era gravidă. Nu voiau copii. Așa căzuseră de acord de la început. Nu era pentru ei. În schimb, voiau să se concentreze la a fi cei mai buni părinți de câini din lume. În jurul celei de-a 40-a aniversări a ei, încetaseră să mai vorbească despre copii. În mod ironic, probabil că acela era motivul pentru care deveniseră neglijenți cu protecția. Ideea că sexul ar putea însemna ca ei să devină părinți le ieșise din minte. Pentru multă vreme, Anette crezuse că era doar bolnavă, că moștenise problemele de inimă ale tatălui ei și că pulsul îi gonea spre o operație de bypass sau spre un stimulator cardiac. Rezultatele analizelor de sânge fuseseră o ușurare. Și un șoc.

Aș *vrea să fiu moartă.*

În afară de asta, lucrurile merseseră bine. În mod cât se poate de neașteptat, Svend fusese bucuros nevoie mare la aflarea veștii și nu pusese niciodată la îndoială ideea de a deveni părinte. Sarcina mersese perfect. Ecografia din primul trimestru arătase grozav, iar nașterea fusese rapidă, fără complicații. Sfidase șansele scăzute și depășise orice record privind

prima sarcină la femei de peste 40 de ani. Dar când fetița îi fusese pusă în brațe, spălată și curată, și începuse să sugă imediat, Anette nu simțise nimic. Legătura despre care se presupunea că se creează instinctiv trebuise forțată, iar iubirea se manifesta anevoie. Cel puțin în cazul ei.

Pentru Svend fusese diferit.

În ultimele două luni și jumătate, iubirea lui pentru mogâldeața aceea devenise tot mai puternică. Privirea de pe fața lui când o ținea în brațe! Ochii îi sclipeau de mândrie. Svend înota ca peștele în apă în viața de familie și era deja mai degrabă tată decât altceva. Anette se străduia cu toată sinceritatea – dar era atât de epuizată!

Își sprijini coatele pe coapse, se aplecă în față și-și luă fruntea în palme.

— Iubito, dormi?

Anette ridică privirea, brusc. Gâtul îi era atât de încordat încât simți imediat că o paște o durere de cap. Vocea lui Svend se auzea de pe hol. Probabil că era la ușă.

— Fac pipi, a zis. Poți aștepta două minute?

Își auzi iritarea din glas. Era aceleași resentiment pe care-l observase adesea la alte femei, dar pe care ea îl manifestase rareori. Acum părea să nu mai poată scăpa de el. Se ridică, se spălă pe mâini și deschise ușa.

— Îi e foame, de asta nu se liniștește. Uite, caută sânul!

Svend o ridică încet în brațe pe fiica lor și o sărută pe frunte înainte să i-o paseze Anettei.

Ea își întinse brațele și simți deja cunoscutul fior de teamă că o va scăpa. Oamenii care compară câinii cu copiii habar n-au despre ce vorbesc, se gândi, chiar dacă până în urmă cu două luni și jumătate se numărase printre ei. Privi copilul care-i plângea în brațe.

— Mi-e dor de băieți, zise. Când îi luăm?

— Câinii vor fi în regulă la mama, câteva săptămâni, zise Svend, privind-o îngrijorat. Merg să se plimbe prin pădure de trei ori pe zi. Acum trebuie să ne concentrăm la mica Gudrun.

— Nu-i mai spune așa! Încă nu am stabilit un nume.

Anette se strecură pe lângă soțul ei cu o grabă care-l obligă să se lipească de peretele holului îngust de lângă baie.

— Credeam că vrei să o cheme Gudrun.

— Mă duc să o alăptez în mașină, zise Anette, îndreptându-se spre ușa din față. Te rog să nu spui nimic. Îmi place mai mult acolo.

Trânti ușa în urma ei cât de tare putu cu bebelușul în brațe, alergă prin ploaie spre mașină și deschise portiera. Fetița nu mai plângea, poate datorită senzației neașteptate a picăturilor de ploaie care-i loveau fața.

Mașina mirosea familiar și sigur, a serviciu și a câini. Anette se așeză confortabil, își ridică bluza și își așeză fiica lângă un sân umflat. Copila se prinse de el și începu imediat să sugă, liniștindu-se. Anette expiră adânc și încercă să se scuture de senzația insistentă de stres. Șterse blând o picătură de ploaie de pe fruntea fetiței și îi mângâie capul moale. Când stătea așa, împăcată, se simțea bine să fie părinte. Plânsetele și luptele din timpul nopții erau dificil de îndurat. Și concediul. Anettei îi lipsea munca.

Privi spre casă. Svend probabil dădea cu aspiratorul sau făcea ordine. Deschise rapid torpedoul și-și scoase stația de poliție. Trebuia să stea la încărcat, la sediu, dar Anette nu apucase să o lase acolo. Era doar o chestiune de timp până urma să-i remarce cineva lipsa și s-o dezactiveze, dar până atunci îi plăcea să asculte. Se asigură că volumul era scăzut, ca să nu sperie copila, și o porni. Zgomotul familiar de paraziți îi pricinui un val de emoție.

Și avem nevoie de escortă pentru decedata din Piața Veche, în Copenhaga. Transportăm victima din locul unde a fost găsită spre morgă. Vom avea bariere pe Frederiksborggade și în jurul Pieței Vechi, până ce criminaliștii de la NKC Est termină cu strângerea probelor…

O crimă în Piața Veche? Colegii ei de la secția centrală investigau asta. Anette tresări de durere. De ce trebuia să doară în așa hal ceva atât de natural precum alăptarea?

Trebuie să obținem material filmat de la toate camerele de supraveghere din zonă. O echipă de investigații condusă de inspectorul Kørner se va ocupa de asta…

Inspectorul Jeppe Kørner, care lucra la Unitatea de infracțiuni împotriva persoanei, secția 1, cunoscută drept Omucideri. Partenerul ei.

Kørner și Werner, acum fără Werner. Werner, acum fără slujbă. Anette închise stația.

•

— Știe cineva ce o reține pe Saidani? întrebă Jeppe, jucându-se cu cablurile de la calculator, stând cu spatele la colegi.

În principiu, el ar fi trebuit să fie cel care știa cel mai bine unde se afla detectiva Sara Saidani, pentru că-și petrecuse mare parte din noapte în patul

ei, dar căzuseră de acord că detaliul acela nu-i privea deocamdată pe ceilalți colegi.

— Poate că are un copil bolnav, ca de obicei?

Detectivul Thomas Larsen era cel care-și dăduse cu părerea.

— Rujeolă? Ciumă? Copiii ăia au mereu ceva care nu-i permite să ajungă la muncă.

Aruncă paharul de carton pe care tocmai îl golise de cafea scumpă în coșul de gunoi. Larsen n-avea nici copii, nici vreo intenție de a-i dobândi – o perspectivă pe care nu înceta să le-o împărtășească și colegilor.

Jeppe privi ceasul de deasupra ușii. Era ora 10:05.

— Va trebui să începem fără ea, decise el.

Se asigură că era conectat calculatorul și ajustă luminozitatea imaginii care clipea în fața lui, pe ecranul din sala de conferințe. Apoi se întoarse și făcu un semn din cap spre cei doisprezece colegi care așteptau, cu ochi atenți și carnețelele în poală. Nu în fiecare zi aveau ocazia să vadă o femeie mutilată, găsită într-o fântână din Strøget.

— Bun! începu Jeppe. Am primit apelul la dispecerat la 5:42 și prima mașină de patrulă a ajuns la locul faptei șase minute mai târziu. Medicul care a însoțit echipa de intervenție rapidă a declarat victima moartă la 6:15.

Își încrucișă brațele la piept.

— Lima 11 a decis imediat că e vorba despre un deces suspect și ne-a chemat.

Ușa sălii de conferințe se deschise încet și Sara Saidani se strecură înăuntru, găsind un scaun. Buclele ei negre scânteiau de ploaie, iar ochii îi străluceau. Jeppe simți valul cunoscut de emoții care apăreau de fiecare dată când era ea prin preajmă. Sara Saidani, colega de la Unitatea de Investigații, era mamă a doi copii, divorțată, tunisiană la origini, cu ochi de căprioară și pielea ca mierea.

— Bun venit, Saidani.

Jeppe privi carnețelul din fața lui, chiar dacă știa perfect ce scria acolo.

— Decedata a fost identificată preliminar drept asistenta Bettina Holte, în vârstă de 54 de ani. Locuiește în Husum. Ieri a fost dată dispărută, așa că poza ei este în POLSAS, însă identitatea nu i-a fost confirmată încă.

POLSAS era sistemul internațional de raportare polițienească, unde se stocau toate informațiile despre cazurile deschise și închise. Părea eficient și modern. Nu era.

— A fost chemată familia, pentru identificare, așa că vom avea noutăți în curând. Corpul era gol, zăcea cu fața în jos, după cum vedeți și în poză.

Jeppe arătă spre imaginea pixelată, apăsă o tastă și ajunse la o fotografie de aproape a corpului alb din apa neagră.

— Potrivit unui martor, zise Jeppe, corpul nu era în fântână la ora 5, așa că operăm pe baza presupunerii că a fost adusă acolo între orele 5 și 5:45. Încercăm să obținem filmările de la camerele de supraveghere…

— Kørner?

— Da, Saidani.

— Mi-am luat libertatea să adun înregistrările camerelor Administrației publice din zona aceea și să le cercetez. De aceea am întârziat.

Sara Saidani ridică un stick USB între două degete.

— Filmarea de la camera de deasupra magazinului e bună. Derulează înainte până la 5:17.

Jeppe acceptă stickul cu un semn apreciativ din cap, deschise înregistrarea și derulă. Pe ecran se succedară accelerat imagini cu o piață publică întunecată și pustie, unde nu se mișca decât o bicicletă în bătaia vântului. La 5:16, Jeppe încetini la viteză normală și, după un minut, în partea de sus a cadrului apăru o siluetă.

— Vine dinspre Studiestræde și se îndreaptă spre fântână, zise Larsen, entuziasmat. Ce e aia?

— Cineva pe o bicicletă cu ataș. Privește!

Sara pocni din degete, iritată, și arătă spre ecran.

Silueta întunecată se apropie de fântână și de felinarele de pe Frederiksborggade. Persoana era, într-adevăr, pe o bicicletă cu ataș, și purta o pelerină de ploaie de culoare închisă, cu gluga trasă. Era imposibil de zis dacă era bărbat sau femeie, sau chiar om. Bicicleta opri lângă fântână, iar persoana coborî cu ușurință, ca și cum mișcarea i-ar fi fost familiară.

— Se dă jos ca un bărbat, cu piciorul în spatele șeii, zise Larsen.

Se ridică și arătă ce voia să spună.

— Așa mă dau și eu jos, interveni Sara. Nu înseamnă nimic. Acum, priviți…

Silueta cu pelerină trase o prelată de pânză sau de plastic închis la culoare de pe ceea ce părea a fi atașul bicicletei. Pielea albicioasă a cadavrului lumină întunericul. Silueta ridică trupul repede, fără efort, peste ghizdul fântânii. După ce corpul ajunse în apă, silueta rămase pe loc.

Jeppe numără două secunde, apoi cinci.

— Ce face? întrebă el.

— Se uită, sugeră Larsen. Își ia rămas-bun.

După șapte secunde lungi, silueta întunecată se urcă iar pe bicicletă și se îndepărtă de fântână, în direcția din care venise.

Jeppe așteptă o secundă, să se asigure că nu mai era nimic de văzut, apoi opri filmarea. Un ucigaș pe bicicletă cu ataș: *numai în Danemarca.* Oftă.

— Saidani, te rog să le trimiți filmarea prietenilor noștri de la Criminalistică, la NKC, și să le ceri să verifice dacă mai sunt camere în zonă, ca să vedem dincotro a venit biciclistul. Ar trebui să-i putem urma traseul prin mare parte de oraș.

Ochii Sarei îl priviră din al doilea rând de scaune. Părea fericită și fața i se luminase de entuziasm. Iubire, poate? Jeppe își feri în grabă privirea, înainte să afișeze un zâmbet nepotrivit.

— Ca de obicei, vrem să aflăm cum, de ce și cine, zise el. Falck și cu mine suntem parteneri, iar tu, Saidani, te-ai ales cu Larsen.

Larsen își ridică brațele într-o poză victorioasă și Jeppe simți un junghi de iritare la gândul că papițoiul acela petrecea timp cu ea. Dar nu putea crea motive de bârfă.

— Falck și cu mine vom merge la autopsie și apoi vom discuta cu rudele apropiate ale Bettinei Holte, presupunând că într-adevăr ea e victima. Saidani îi verifică mailul, telefonul și social media. Ca de obicei.

Sara încuviință și întrebă:

— Lipsesc toate lucrurile ei, portofel, telefon, hainele pe care le purta?

— Încă n-a apărut nimic.

— Cere-le membrilor familiei să predea laptopul și să-mi dea numărul de telefon, ca să fac rost de lista de apeluri. Poate că a comunicat cu ucigașul, zise Sara.

— Da, zise Jeppe. Larsen se ocupă de martori și vorbește cu vecini, colegi și oricine mai e de cercetat.

Jeppe privi sala. Propria sa echipă de investigații, plus întăriri, gata de primele 24 de ore de trudă intensă pentru adunarea dovezilor.

— Trebuie să ne ducem din ușă-n ușă în jurul Pieței Vechi și să întrebăm orice potențiali martori. Poate o fi aruncat vreun vecin insomniac o privire pe geam azi la 5:15.

Unul dintre ofițeri ridică o labă imensă în aer și încuviință. Lumina i se

reflecta pe capul chel. Jeppe și-l amintea drept Morten sau Martin. Era unul dintre angajații noi.

— Mă ocup eu, se oferi acesta.

— Grozav, spuse Jeppe. Îi raportezi detectivului Larsen. Mersi.

Chelul – Morten sau Martin – încuviință iar.

— Trebuie să examinăm bicicleta din filmare. Putem identifica marca? Cine o vinde? A fost furată cumva o bicicletă de genul ăsta în ultimele luni? Și tot așa.

Larsen se oferi, îndrăzneț și ambițios, ca de obicei. Jeppe îi făcu semn că da, apoi îl privi pe comisar, care stătea în primul rând.

— Doamna Comi, bănuiesc că te ocupi tu de presă?

Privirea ei sumbră o întâlni pe a lui. Doamna Comi, cum i se spunea, amenința că iese la pensie de multă vreme, dar Jeppe estima că era mai atentă și mai agilă ca niciodată. Și credea c-o va ține tot așa multă vreme. Acum, ridică tinerește spre el degetul mare. Ei i se păreau doar ușor deranjante conferințele de presă, în timp ce pentru Jeppe erau niște obstacole insurmontabile.

El zâmbi recunoscător.

— Întrebări? întrebă privind în jur.

Ochii i se opriră asupra detectivului Falck, care se uita la masa din fața lui de parcă de la el se aștepta ceva ce nu putea face. Tocmai revenise dintr-un concediu medical relativ lung, din cauza stresului, și încă nu părea tocmai în formă. Falck era vechi în meserie. Mustața lui concura cu sprâncenele la premiul „Ce-i mai stufos și mai gri?” Burta lui de bere era de obicei ținută sub control de o pereche de bretele colorate, iar ritmul său de muncă varia între viteză moderată și viteza melcului.

Jeppe lovi masa cu palma și declară:

— La treabă!

Toată lumea se ridică și avansă spre ușă, cu paharele goale de cafea și carnețelele lor, vorbind între ei și aranjând detaliile. Sara Saidani și Thomas Larsen ieșiră împreună, cu el ținând-o pe după umăr, nonșalant. Jeppe își trecu limba peste o aftă de pe interiorul obrazului și o mușcă. O clipă mai târziu, mai rămăseseră doar el și comisarul.

Ea îl privi grav și spuse:

— Kørner, trebuie să-mi confirmi că poți conduce investigația asta, că ești capabil.

— Adică? Doar tu m-ai ales.

— Nu-ți pun la îndoială competența, zise ea ridicând din sprâncene și din pleoapele grele.

— Atunci de ce întrebi?

— Calmează-te! Am o senzație neplăcută despre caz. Nu va fi ușor de rezolvat, și tu nu ai parteneră…

Asta o preocupa! Că nu era capabil să conducă o investigație importantă fără Anette Werner! Jeppe îi zâmbi liniștitor.

— Mă întreb dacă nu voi rezolva mai repede cazul, acum că nu e Werner aici, să mă încetinească.

Comisarul îl bătu pe umăr și ieși. Nu părea convinsă.

Capitolul 2

— Cu cine vorbești, Isak?

Tânărul pacient ridică chipul palid din carte și privi surprins.

— Cu nimeni, răspunse el. Vorbeam tare?

— Da.

Asistentul social Simon Hartvig îi zâmbi, fără să caute însă contactul vizual.

Trebuia să remarce simptomele psihotice la timp, ca să nu le dea ocazia să evolueze. Isak părea calm, deocamdată.

— E în regulă, zise Simon. Citește mai departe.

Pereții camerei comune erau vopsiți cu portocaliu și decorați cu afișe de film – *Grease, Frumușica, Tăntălăul și gogomanul.* Alți doi pacienți jucau fotbal mecanic, și un grup dintr-un colț făcea brățări ale prieteniei, sub supravegherea entuziastei sale colege, Ursula. Ploaia răpăia blând pe acoperiș, în aer se simțea un miros de pâine proaspăt coaptă și, în curând, urma perioada dedicată telefoanelor, care dura până la prânz. Ambianța era chiar plăcută. Secția U8 îmbunătățită găzduia unii dintre pacienții de la pediatrie cu cele mai grave afecțiuni mintale, copii și adolescenți cu afecțiuni de tipul schizofreniei paranoice. Dar, într-o dimineață de luni liniștită, ca aceea, puteai să crezi cu ușurință că era doar un internat obișnuit. Un internat cu lecții de chitară și personal disponibil 24 de ore din 24, cu program de bricolaj, mâncare gătită și lacăte la geamuri.

Simon se lăsă pe spate, în scaun, și privi pe fereastră în grădina spitalului. Plopul arămiu de afară picura descurajant, făcând curtea din jurul centrului de psihiatrie pediatrică al Spitalului Bispebjerg să semene mai degrabă cu un cimitir decât cu un loc de joacă. Îl supăra că cei mici nu aveau un spațiu exterior mai stimulativ, o zonă naturală care să poată fi folosită și să servească drept cadru pentru experiențe edificatoare. Făcuse multă vreme lobby pentru crearea unei grădini de zarzavat. Toate cercetările moderne arătau o legătură clară între activitățile în aer liber, dieta sănătoasă și starea de bine mintală, așa că nimic nu putea fi mai potrivit decât o grădină de legume lângă un spital psihiatric, nu?

Birocrația era, însă, insuportabil de lentă, iar propunerile sale anterioare, de a servi la cantină doar mâncare organică și de a transforma o zonă închisă a spitalului în centru de recuperare, eșuaseră amândouă. Lucrurile arătau mai bine acum.

Împreună cu Gorm, colegul său, înființase cu șase luni înainte un comitet care scrisese consiliului orășenesc și adunase semnături de la angajați și de la membri ai familiilor. Până în acel moment reușiseră să strângă 150.000 de coroane pentru proiectul grădinii. Din nefericire, planurile erau în așteptare la Administrația Tehnică și de Mediu a orașului, care considera că terenurile spitalului ar fi trebuit păstrate în starea actuală, și poate chiar protejate, ca zonă de interes istoric. Însă comitetul nu voia să renunțe. Simon avea grijă de asta.

Privi prin camera comună, să se asigure că toată lumea era liniștită, și porni. Grupul care făcea brățări își abandonase ața de brodat și juca *air hockey*. Isak citea în continuare, cu picioarele strânse sub el.

Uneori, să muncească în domeniul sănătății i se părea că e ca și cum ar încerca să facă o renovare folosindu-se de plastilină. Adesea pleca acasă din tură simțind că munca sa de asistent social nu avea nicio valoare, că el nu făcea destul. Chiar dacă era tânăr și își dobândise calificările de curând, deja simțea neputința sub piele. Sistemul nu te încuraja să iei inițiativă sau să ai o atitudine proactivă, dar lui îi era imposibil să accepte că pacienții nu aveau condiții mai bune și că spațiul frumos al spitalului nu era folosit la potențialul său maxim – cu atât mai mult cu cât adora locul și îi plăceau clădirile vechi, care fuseseră construite să reziste în timp mai mult decât cei care le înălțaseră. Îi aminteau de o epocă demult apusă, când soluțiile erau de durată și reprezentau mai mult decât niște măsuri de urgență.

Societatea avansase. Mașinile de spălat se stricau la două luni după ce le expira garanția, clădirile erau făcute cu rigips în loc să fie tencuite, iar afecțiunile se reglau cu analgezice, fără să se gândească nimeni care era originea durerii.

Era un tratament simptomatic. Câștigase nepăsarea. Sistemul era stricat.

Se ridică să-și facă turele.

— Cine câștigă? întrebă el. Nu trișezi, nu, Isolde? Stau cu ochii pe tine!

O bătu ușor pe braț și plecă, râzând. Unul dintre avantajele tinereții era că pacienții rezonau mai bine cu el decât cu mulți dintre colegii mai vârstnici. Strânse rămășițele de ață pentru brodat, chiar dacă trebuiau s-o facă ei, și se trezi iar lângă scaunul lui Isak.

— Ai mâncat?

Isak încuviință, absent.

Întrebarea lui Simon părea nevinovată, dar era esențială. Isak uita uneori să mănânce, și când se întâmpla acest lucru antipsihoticele pe care le lua îi declanșau greața. Ultima dată își vomitase Seroquelul și dispăruse prin împrejurimile spitalului, lipsind câteva ore. Mai târziu, patru rațe de pe iaz fuseseră găsite cu capetele smulse.

Simon lucra cu Isak de aproape șase luni și începea să-i cunoască povestea. Schizofrenia apăruse în primii ani ai adolescenței, dar, fiindcă avea deja un diagnostic de Asperger, familia crezuse multă vreme că era vorba despre altă tulburare din spectrul autist. Durase prea mult până primise tratamentul potrivit. Simon văzuse și ultima speranță pierind din ochii familiei în timp ce starea lui Isak devenea tot mai proastă și diagnosticele sale se înmulțeau. Acum, tatăl lui venea în vizită mai ales singur, uneori cu o revistă sau o carte pentru Isak, și mereu cu un zâmbet trist pe figură, care lui Simon îi frângea inima. Propriul lui tată nu-i arătase niciodată atâta devotament. Părinții lui Isak erau oameni iubitori, obligați să privească neajutorați cum starea fiului lor se înrăutățește, îndepărtându-l treptat de visul de a duce o viață *normală.*

— Vrei să mergi în camera tăcerii, cât stau ceilalți la telefon?

— Da, te rog, zise Isak, ridicându-se brusc.

Știa că lui Isak îi plăcea cămăruța decorată cu tapet floral, unde ardeau uleiuri aromatice și se auzea muzică relaxantă, pe de-o parte fiindcă era un loc liniștit pentru lectură, dar și fiindcă nu trebuia să-i vadă pe toți ceilalți distrându-se online. Isak nu avea voie să acceseze internetul.

— Ai cartea?

Isak i-a arătat exemplarul uzat din *Papillon.* Avea peste 1,80 metri, era slab ca un războinic masai și pășea nesigur și aritmic, de parcă podeaua i-ar fi trimis scurte electroșocuri prin tălpi. În camera tăcerii, se afundă într-un puf, își trase picioarele sub el și se întoarse la citit.

Simon verifică dacă avea alarma în buzunar. Isak avea aproape 18 ani și în curând urma să fie transferat în sistemul OPUS pentru adulți, care oferea tratament integrat pentru tinerii adulți cu simptome psihotice, o tranziție pentru care Isak nu era deloc pregătit. Ideea nu era deloc digerabilă. Unde avea să trăiască? Într-un apartament pentru studenți bolnavi mintal, unde exista un asistent social la zece tineri? Sau, dacă nu exista spațiu, într-o casă comună sau într-un adăpost? Dacă așa stăteau lucrurile, avea să intre și să iasă din spital până ce lucrurile se agravau, și apoi… Cât ar mai fi durat până să se termine rău?

Simon închise ușa. Sângele îi clocotea de furie. Îi era limpede că trebuia să ia măsuri drastice dacă voia să schimbe lucrurile.

•

Cuțitele atârnau de cârlige pe peretele acoperit cu faianță, alături de fierăstraie pendulare electrice și fierăstraie de mână, unelte grele, robuste, făcute să deschidă cutii toracice și cranii sparte, o lume de oțel și suprafețe dezinfectabile, un mediu clinic, precis, pentru lucrul cu rămășițe, descompunere și haos. Furtune, podele antiderapante, plăci magnetice pentru notițe și lumini de lucru. Fiecare suprafață și colț avea găuri discrete pentru ghidarea fluidelor corporale și a ultimelor rămășițe de viață.

Jeppe Kørner își închise costumul de protecție și se uită la gheara supradimensionată care atârna de tavan. Regreta sandvișul cu chorizo pe care-l mâncase ca prânz timpuriu, pentru că se dovedea că acel cârnat venise cu garnitură de consecințe – sala de autopsie a secției de Anatomie patologică nu era locul în care să-ți amintești ce gust avea carnea moartă.

Lângă Jeppe, detectivul Falck își trase peste părul cenușiu o bonetă albă care-l făcea să semene cu un ursuleț din desene animate – poate Paddington – prins într-o lume de inox și corpuri care așteptau să fie disecate.

— Cred că au început deja.

Jeppe arătă spre cea mai îndepărtată zonă de autopsie și începu să meargă într-acolo. Paddington îl urmă.

Profesorul Nyboe era lângă un criminalist și un fotograf al poliției. Cei

trei se uitau la masa de inox din mijlocul încăperii. Sub luminile puternice, aruncau umbre deasupra trupului lipsit de viață de pe masă, marcându-i pielea ca niște petice de zăpadă însorită pe un deal cenușiu.

— Pe cine avem aici?

Nyboe ridică privirea. Gâtul său lung și ridat amintea de o țestoasă aristocrată.

— Kørner și Falck, haideți încoace. Tocmai am încheiat examinarea externă.

Jeppe se apropie și o privi pe femeia decedată. Zăcea cu fața în sus, cu bărbia ușor ridicată și palmele deschise, încă dezbrăcată. Palidă precum ceara, avea maxilarul lat și o bărbie proeminentă. Picioarele îi erau musculoase, acoperite de varice. Părul de pe cap și din zona inghinală era cenușiu și creț. Această ultimă poziție a corpului, lipsită de orice apărare, îi dezvăluia cu claritate până și cel mai mic defect, însă, pe undeva, corpul femeii moarte de pe masa de autopsie era de o frumusețe stranie, fragilă.

— A fost identificată clar?

— Așa cum bănuiam, este Bettina Holte, asistentă medicală în vârstă de 54 de ani. Locuiește în Husum, cu soțul ei, și este mama a doi copii adulți. Membrii familiei au identificat-o.

Jeppe îi făcu un semn din cap lui Falck și spuse:

— Te asiguri tu că se închide căutarea?

Falck făcu niște pași într-o parte și scotoci în costumul de protecție, încercând să dea de telefon.

— Și din ce cauză a murit? întrebă Jeppe.

Concentrat, Nyboe trecu un tampon de bumbac peste un sfârc, apoi puse tamponul într-o pungă sterilă înainte să răspundă:

— A murit de stop cardiac, Kørner, ca toată lumea. Vrei să mai știi ceva *înainte* să fac autopsia?

— Spune-mi ce știi acum.

Jeppe își înghiți un suspin.

— Dacă ești amabil.

— „Amabil” e numele meu de alint, răspunse Nyboe.

Nyboe luă un bețișor metalic de pe masa din spatele lui, o baghetă din aceea telescopică pe care le foloseau odinioară învățătoarele și învățătorii să arate unde se afla Djibouti pe harta lumii. Nyboe îndreptă vârful baghetei spre încheietura de la mâna femeii.

— Vezi tăieturile? Aici, aici și aici.

Mișcă bagheta de la un braț la altul și apoi la șold.

Jeppe se aplecă în față. Pe fiecare încheietură și deasupra șoldului stâng, pielea era deschisă, în tăieturi largi de câțiva centimetri, tăiate complet simetric, unele deasupra celorlalte, în două linii paralele. În total erau douăsprezece tăieturi, meticulos realizate deasupra a trei artere principale ale corpului.

— Bettina Holte a sângerat până la moarte. N-am găsit altă urmă de agresiune externă. Deci pot să-ți confirm cu o mare probabilitate.

— A sângerat?

Jeppe încercă să ignore zgomotul conversației telefonice purtate de Falck în fundal.

— Când își taie cineva venele – și se întâmplă asta – nu e sinucidere?

— Nu și în cazul nostru. Te asigur că n-a fost sinucidere.

Nyboe mișcă bagheta spre brațul palid.

— Vezi urmele roșii de pe antebrațe? Femeia a fost legată cu un fel de benzi late, și în jurul gleznelor, și poate și în jurul mâinilor. Pielea e roșie și acolo, arătă el din nou.

— De ce în jurul mâinilor?

— Ca victima să nu poată face așa, zise Nyboe, ridicând o mână înmănușată și strângând pumnul. Asta ar fi oprit sângerarea. Sau ar fi încetinit-o.

Nyboe lăsă jos bagheta și adoptă o poziție gânditoare, cu un deget pe bărbie.

— *Rigor mortis* îmi spune că moartea a survenit între miezul nopții și 3 dimineața. Din păcate, faptul că s-a răcit timp de două ore în fântână ne cam complică orice calcul. Cu atât mai mult cu cât femeia zăcea complet întinsă pe spate, când a murit. Ucigașul probabil că a legat-o, i-a tăiat arterele și apoi a așteptat să sângereze.

Jeppe observă că Falck li se alăturase iar și că lua notițe. Fredona pentru sine, în neștire, în timp ce scria, ceea ce perturba în mod neplăcut muzica din propria-i minte.

— Ucigașul probabil că a folosit un căluș sau un fel de anestezic, nu? Altfel femeia cu siguranță ar fi strigat după ajutor.

— Da, și de durere, zise Nyboe.

Începu să taie unghiile cadavrului, care erau date cu ojă roșie, adunând

într-o punguță ce tăia.

— Să sângerezi doare. Poate nu în primele 10, 15 minute, dar, după ce inima și organele vitale încep să nu mai funcționeze doare destul de rău. Cu acele tăieturi, cred c-a durat cam jumătate de oră înainte să moară. Ar fi mers mai repede dacă i-ar fi tăiat arterele carotide.

— Deci a vrut să dureze?

Nyboe încuviință gânditor și închise punguța.

— Cred că asta a fost intenția.

— Doamne!

Jeppe se scutură neliniștit.

— Deci cu siguranță ucigașul nu a anesteziat-o.

— Raportul toxicologic va confirma asta, dar cred că n-a făcut-o.

Nyboe întoarse în jos frontala și deschise gura cadavrului, ca să potrivească lumina în ea.

— Nicio traumă evidentă a dinților, dar era suficient să-i înfunde în gură o pungă de plastic mototolită sau o minge moale. Nu e greu să împiedici oamenii să țipe.

Jeppe închise ochii pentru o clipă lungă și încercă să-și imagineze totul: femeia, dezbrăcată și legată, sângerând, incapabilă să strige de durere, în timp ce viața o părăsea lent și chinuitor.

— Semne de abuz sexual? întrebă el.

Nyboe vârî un tampon de bumbac foarte lung pe gâtul femeii, apoi îl întinse asistentului.

— Nimic evident, zise el. Faptul că a fost găsită fără haine ar indica o posibilitate, dar nu există semne de penetrare, de rezistență sau de spermă în vreun orificiu.

— Bun, zise Jeppe, aplecându-se peste masă și privind încheietura femeii. De ce atâtea tăieturi? De ce nu a tăiat direct arterele?

— Aha! În sfârșit, o întrebare relevantă, Kørner!

Nyboe se întoarse și căută pe masa de lucru, alegând un bisturiu.

— Nu știu. Mai întâi aș vrea să știu cu ce au fost făcute.

Asistentul îi ridică victimei capul de pe masă, iar Nyboe făcu o incizie de-a curmezișul gâtului, puse bisturiul jos și apoi trase fața de pe craniu, până la piept. Jeppe știa că pasul următor era să deschidă craniul, ca să scoată creierul și să-l cântărească, să-l secționeze și să-l examineze. După aceea urma să fie plasat în abdomenul ei, împreună cu celelalte organe, iar

pielea – cusută la loc. Craniul avea să fie umplut cu celuloză și hârtie absorbantă. Dacă puneai creierul înapoi, exista riscul ca în timpul înmormântării să se scurgă afară lichid.

— Dă-mi mâna! îi zise Nyboe.

Jeppe întinse brațul, care pluti deasupra corpului fără chip de pe masa de autopsie.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Jeppe.

— Nu cred c-aș putea să fac tăieturi atât de simetrice, oricât aș încerca.

Nyboe ridică mâneca lui Jeppe, rotindu-i palma în sus, și puse muchia noului bisturiu pe pielea subțire care-i acoperea încheietura.

— Nici măcar folosind cel mai mic bisturiu.

— Deci căutăm o armă a crimei specială? întrebă Jeppe, retrăgându-și brațul și coborând mâneca.

— Da, Kørner.

Nyboe balansă bisturiul până ce instrumentul sclipi sub luminile puternice.

— Căutăm o armă a crimei specială.

•

— Gânduri sinucigașe? repetă Esther de Laurenti, oprindu-se să analizeze întrebarea.

Psihiatrul o privi cu un rid de expresie deasupra lentilelor fără ramă, iar ea se întrebă din nou dacă o femeie de 69 de ani putea lua în serios un doctor atât de tânăr. Câți ani să fi avut, vreo 30? Esther privi împrejur în cabinet, evitând cu pricepere căutătura lui întrebătoare. Peretele din spatele lui era plin de dulapuri cu ușa de sticlă, făcute din lemn de nuc lustruit, ticsite de cărți profesionale despre psihiatrie și medicină. Ceilalți pereți erau acoperiți cu artă modernă și fluturi păstrați în vitrine de sticlă.

— Ați avut gânduri sinucigașe?

Se părea că Esther se gândise prea mult. Observă că, de data asta, el vorbise mai tare, pentru eventualitatea în care pur și simplu nu-l auzise, și hotărî pe loc că nu-l plăcea. Îl căutase, oricum, la derută. Niște prieteni vechi din mediul academic i-l recomandaseră călduros, iar alții nu știau cum să mai fugă de metodele lui. Tânărul Peter Demant era un psihiatru pe care pacienții ori îl iubeau, ori îl urau.

— Nu… spuse Esther. Nu de ceva vreme.

— Dar le-ați avut?

Arătă spre ea cu stiloul Montblanc, ca un avocat dintr-un film cu procese.

— După cum am spus, am trecut printr-un episod cu adevărat devastator cu un an în urmă. Am pierdut doi oameni apropiați. După momentul acela, m-am simțit… slabă…

Esther se întinse după paharul cu apă, luă o gură și-l puse la loc.

— M-am mutat din casa în care m-am crescut, lucru care mi s-a părut dificil. Am trecut prin perioade negre, dar asta a fost acum ceva vreme. Așa că răspunsul la întrebarea actuală este că nu, n-am asemenea gânduri.

El notă ceva și o privi peste ochelari.

— Și totuși, ați venit la mine. De ce?

Chiar așa, de ce venise?

Esther nu era deprimată propriu-zis. Avea o viață suficient de plăcută, chiar dacă nu strălucită. Se pensionase după ce fusese profesor asociat de literatură comparată la Universitatea din Copenhaga și trăia cu vechiul ei prieten și chiriaș, Gregers, și cei doi mopși ai ei, Dóxa și Epistéme, într-un apartament frumos, central, aflat pe Peblinge Dossering, către Lacuri, la mai puțin de doi kilometri de Castelul Rosenborg. Reușise să cumpere locul cu banii jos, după ce-și vându-se clădirea de pe Klosterstræde, din inima vechiului centru medieval al orașului. Avea bani, era într-o formă fizică relativ bună și avea o grămadă de timp să scrie.

Dar nu reușea să scrie nimic. Abandonase complet cartea polițistă pe care visase să o scrie până cu un an în urmă și nu părea să poată începe un alt proiect. Inspirația o părăsise de mult și de fiecare dată când se așeza la tastatură era copleșită de oboseală și de o apatie completă. În schimb, își petrecea zilele cu întreținerea elementară a casei și lucruri banale, cum ar fi cumpărăturile, plimbările, citirea ziarului, primirea invitaților la cină și tot așa. Nu realiza nimic. Zilele pur și simplu treceau.

— Mi se pare că sunt amorțită pe dinăuntru, că m-am blocat, zise ea. Nu o duc rău, doar că nici bine nu o duc. Are sens?

— Are foarte mult sens, și nu sunteți nici pe departe singura care se simte așa.

Psihiatrul își înclină gânditor fața rotundă, bărbierită, și zâmbi în treacăt.

— Depresia este o boală foarte răspândită.

— Ah, dar eu nu sunt deprimată, zise Esther, scuturând din cap, surprinsă, și cerceii îi zăngăniră lângă gât. Sunt doar… blocată.

— Blocată în ce sens?

Își cântări cuvintele cu atenție înainte să răspundă. Tipul chiar nu înțelegea.

— Așa cum am zis, viața mea s-a destrămat vara trecută, și mi-a fost greu să mă adun. Nu mă simt deprimată mereu, doar că…

— Insomnie? Cum dormiți?

— Mă trezesc pe la 3–4 dimineața, în mai toate nopțile.

— Și cum mâncați?

Esther ridică din umeri. Pierduse aproape cinci kilograme în ultimele câteva luni. Nu avea poftă de mâncare.

Psihiatrul își scoase ochelarii cu o mișcare exersată, menită să radieze autoritate, și o privi cu seriozitate. Esther îi înțelegea intențiile, dar remarcă, iritată, că funcționa.

— Ați avut parte de o răsturnare de situație violentă în urma pensionării și a celor două crime. Nu prea mâncați și nici nu prea dormiți și aveți un sentiment general de inutilitate. Am înțeles corect?

— Da, presupun că da.

— Mie mi se pare că sunteți traumatizată. Poate că situația nu pare urgentă și nu vă simțiți deprimată. Cred că strategia dumneavoastră prin care faceți față situației este să strângeți din dinți și să mergeți mai departe. În același timp, sunteți ceea ce pot numi „imatură emoțional”. Genul care nu suportă să fie nefericită și refuză să fie victimă. O supraviețuitoare, cineva care cade mereu în picioare.

Esther simți o neplăcere caldă strecurându-i-se în sus pe gât și răspândindu-i-se pe față. Se feri de ochii lui pătrunzători și studie decorațiunile de pe pereți. Cine naiba colecționează fluturi ciungiți?

— Dar acum trauma începe să vă ajungă din urmă. Emoțiile neprocesate au acest talent, spuse Peter Demant, punându-și iar ochelarii pe nas. Ar trebui să planificăm un tratament pentru toamnă. Veniți o dată la două săptămâni și putem analiza în profunzime ce vă supără.

— Nu m-ar ajuta o pastilă?

Esther ridică mâna în defensivă.

— O pastilă de fericire?

— Adică antidepresive?

El zâmbi sec, punând carnețelul pe biroul lustruit din fața geamului.

— Acelea nu-i fac pe oameni fericiți, ci doar îi eliberează pe cei care

suferă de depresie acută. Nu prescriu așa ceva până nu am ocazia să mă familiarizez cu starea pacientului.

— Nu că nu vreau terapie, doar că am…

— Nimeni nu vă obligă să faceți ceva. Dacă-mi cereți sfatul, terapia este calea de urmat, cel puțin la început.

Se ridică.

— Dacă doriți să continuați tratamentul, faceți o programare în câteva săptămâni. Dar vă sfătuiesc să vă grăbiți, pentru că locurile se ocupă repede.

Peter înconjură biroul și deschise ușa către anticameră. Când ea ajunse în cadrul ușii, îi strânse mâna.

— Mulțumesc că ați venit, zise el.

O trimise pe Esther către recepționera zâmbitoare care pregătea deja terminalul de citire a cardurilor. Esther își găsi portofelul și introduse PIN-ul, își luă bonul și porni în grabă spre onduleurile aurite ale scării monumentale.

Petrecuse acolo 45 de minute și ar fi trebuit să se înfurie văzând suma de pe bon. În mod normal, așa ar fi făcut. În mod normal, ar fi protestat că e jaf la drumul mare. Strânse balustrada în mână și coborî repede, nerăbdătoare să iasă la aer curat. Poate că aceea chiar era calea de urmat, chiar dacă era dificilă și scumpă. Oare doar vanitatea ei copilăroasă o făcea să se simtă atât de expusă, aproape umilită? Pentru că psihiatrul era atât de sigur pe observațiile sale, că putuse să o citească într-o clipă. Fiindcă se părea că radia o negare de sine mohorâtă.

Piața Sankt Annæ o întâmpină cu nori grei și bălți pe trotuarele sale late. Ieși în vânt și lăsă ușa să se trântească în urma ei, închise ochii și inspiră adânc înainte să înceapă să meargă. Vizavi era un loc care vindea sucuri. Traversă spre el și intră. Interiorul era roz cu negru și vibra din pricina basului. Oamenii ședeau pe scaune de bar, vorbind tare ca să acopere muzica, de parcă totul era bine. Esther se așeză la coadă și îi privi pe tinerii din spatele barului jonglând cu mere și făcând cu ochiul clientelor. Părea ușor forțat. Dar era ceva liniștitor în tot decorul.

Comandă un *smoothie* și primi un zâmbet de la un tânăr care avea o treime din vârsta ei. Ochii lui albaștri străluceau a poftă de viață și încredere în lume. Entuziasmul lui era contagios. Când Esther dădu să-și scoată portofelul din poșetă, își dădu seama că încă ținea bonul de la

cabinetul lui Demant. Fără să se gândească, îl mototoli și-l aruncă în paharul pentru bacșiș și numere de telefon ale fetelor frumoase. Apoi, îi răspunse la zâmbet.

Capitolul 3

Casa din cărămidă văruită în alb a familiei Holte se afla într-un cartier rezidențial liniștit, la câțiva kilometri vest de Copenhaga, printre bungalouri și case antebelice, cu gropi cu nisip și leagăne în curți. Jeppe privi pe geamul mașinii, amintindu-și scurt de fosta lui casă suburbană, pe care el și soția lui o vânduseră în cele din urmă. Liliacul, magazia și curtea interioară pe jumătate terminată aparțineau acum altcuiva. Nu le ducea dorul.

La capătul unei alei lungi, un garaj solid, făcut din lemn de calitate, întâmpina musafirii, alături de ghivece cu lavandă și un gard recent vopsit. Familia își adora casa și îi dedica timp și energie. Jeppe și detectivul Falck urmară o alee pietruită, fără mușchi printre pietre, străjuită de straturi îngrijite, ordonate, până la o ușă.

Sub sonerie, pe o plăcuță de alamă, scria BETTINA & MICHAEL, ambii cu numele de familie Holte. Jeppe sună și se dădu în spate, iar el și Falck stăteau umăr lângă umăr când se deschise ușa. O femeie le aruncă o privire de sub un breton foarte lung, care părea să-i oblige ochii înroșiți să coboare și mai mult. Începu să plângă, scuturând din cap, de parcă prezența lor făcea o situație ireală mai adevărată, și astfel mai dureroasă.

— Bună ziua, începu Jeppe. Suntem de la Poliția din Copenhaga, de la Omucideri. Trebuie să discutăm cu Michael…

Femeia se întoarse și se îndepărtă de ușa deschisă, dar făcu numai câțiva pași înainte să-și dea seama că putea părea nepoliticoasă. Se întoarse iar.

— Îmi pare rău. Vă rog, intrați. Eu sunt sora lui Michael, Rikke. De obicei, musafirilor li se cere să-și scoată încălțările când intră în casă, dar… ștergeți-vă doar pe picioare, ca să nu lăsați urme. Bettina…

Se opri, privind învinsă în jos, la podeaua de lemn, și apoi porni iar spre o cameră care servea drept bucătărie și în alte scopuri, și ocupa în bună măsură parterul. Pereții erau vopsiți în alb, fără aproape niciun ornament, pe pervazuri nu erau gablonțuri și totul părea extrem de curat. Casa asta, se

gândi Jeppe, crea impresia de funcționalitate, însă nu de prea multă căldură.

Bărbatul care ședea la insula din bucătărie din mijlocul camerei părea o extensie a casei, cu părul lui sur pieptănat corect, obrajii proaspăt bărbieriți și un logo de mașină discret țesut pe pieptarul cămășii albe.

— Michael, au sosit de la poliție.

Michael Holte ridică privirea și își pierdu imediat din eleganța bine îngrijită. Avea ochii adânciți în orbite, cu pleoapele grele și cearcăne, însă era greu de zis dacă din cauza lipsei de somn și disperării sau dacă așa arăta mereu. Se ridică, dezvăluind o constituție atletică. Michael Holte era, în ciuda ochilor triști, un bărbat chipeș, la vreo 50 de ani, mai atrăgător, se gândi Jeppe cu cruzime, decât soția lui recent decedată.

— Sunt inspectorul-șef Jeppe Kørner, iar el este detectivul Falck. Regretăm nespus pierderea soției dumneavoastră. Înțelegem că este ultimul lucru pentru care aveți energie acum, dar trebuie să vă punem câteva întrebări.

Michael Holte încuviință scurt și făcu semn spre o canapea albă.

— Să stăm în living, zise el. Rikke, ne aduci ceva de băut?

Se uită întrebător la Jeppe.

— Apă, mulțumesc.

Michael Holte își ridică prețios pantalonii călcați înainte să-și îndoaie genunchii și să se așeze pe canapea, rigid, de parcă nu i-ar fi plăcut să stea pe ceva atât de moale. Rikke intră cu o carafă cu apă și cu niște pahare și se așeză lângă fratele ei. El se retrase instinctiv. Nu cât să remarce ea, dar suficient cât să observe Jeppe.

— Bettina a dispărut ieri. Spuneți-ne unde, când și cu cine a fost văzută ultima dată.

Michael Holte trase aer adânc în piept și răspunse:

— Bettina dansează în fiecare duminică, de la ora 16, la Școala de Dans Pejsegaarden din Piața Husum. Jazz. Adoră asta. Ieri a plecat la 15:30, pe jos, ca de obicei, cu umbrela și hainele de lucru. De obicei, se duce să bea o cafea cu ceilalți, după curs. Am vorbit cu instructorul, care a zis că era bine dispusă când și-a luat la revedere ca să plece spre casă. De atunci, n-a mai văzut-o nimeni. Până…

Privi în podea. Jeppe așteptă o clipă și continuă:

— La ce oră s-a despărțit de ei?

— Cu câteva minute înainte de șase, cred. Când n-a ajuns acasă la cină,

m-am îngrijorat. Nu răspundea la telefon și nimeni de la cursul de dans nu știa nimic. La ora 21 am sunat la poliție. Știți cum e, ne imaginăm ce e mai rău…

Jeppe privi cum Michael Holte își amintea că se întâmplase ce era mai rău.

— Soția dumneavoastră lucra la spitalul Herlev, nu? întrebă Jeppe.

— Da, la maternitate. Era responsabilă cu instruirea celor care studiază să devină asistenți și asistente. Bettina a lucrat mereu cu copii, sub o formă sau alta.

— Îi plăcea?

Michael Holte mișcă ușor din cap, într-o parte și-n alta, putând transmite la fel de bine și că da, și că nu.

— Nu era cea mai grozavă slujbă. A lucrat în multe locuri, dar avea nevoie de ceva care să nu fie prea obositor. Jobul ei anterior aproape c-o omorâse.

— Se înțelegea cu colegii, cu șefii?

— Da, nicio problemă, zise Michael și bău apă. Soția mea nu se teme să spună lucrurilor pe nume, dar e competentă și profesionistă. Oamenii știu pe ce se bazează, cu ea.

Nu e neapărat o trăsătură îndrăgită, se gândi Jeppe.

— Avea dușmani? întrebă el. Cineva cu care se certase? O fostă prietenă, un fost iubit?

— Bettina și cu mine suntem împreună din liceu.

Michael îl privi atent.

— Nu există foști iubiți.

Jeppe încuviință.

— Întreb deoarece crima are… elemente care pot sugera implicarea emoțională a ucigașului.

Sora lui Michael își duse mâinile la față și începu să suspine. Fratele ei o privi iritat.

— De ce nu te duci tu în birou, să vezi dacă dai de tipul de la pompe funebre? o rugă el.

Ea clipi indecisă pe sub breton, apoi se ridică și părăsi repede camera, încălțată doar în ciorapi.

— Niciodată nu e bine să fii singur în asemenea situații, spuse Jeppe, cu un zâmbet înțelegător, chiar dacă poate fi dificil să ai companie…

Michael îl opri, cu o privire obosită.

Jeppe își drese glasul și continuă:

— Ce-i mai plăcea Bettinei să facă în timpul liber, în afară de dans?

— Ca hobby, adică? întrebă Michael, perplex. Îi plăcea să grădinărească…

Se opri.

— De când sunteți un cuplu?

Telefonul lui Michael vibră pe masa de sticlă, iar el se uită la ecran și respinse apelul.

— Bettina și cu mine eram căsătoriți de douăzeci și șapte de ani. Am crescut împreună doi copii, care s-au făcut mari și au plecat de acasă de multă vreme.

Coborî glasul, parcă pentru a le face confidențe.

— Luna de miere se terminase definitiv și am avut și noi greutăți, ca toată lumea, dar am ales să le înfruntăm împreună. Suntem o echipă bună.

— Cu alte cuvinte, n-aveți idee cine ar fi avut motiv să-i facă rău soției dumneavoastră?

— Soția mea… începu Michael, apoi înghiți în sec. Nici în cele mai negre gânduri nu îmi pot imagina decât un psihopat, un nebun, care ar trebui să fie închis!

Jeppe decise să nu comenteze. Familiile victimelor considerau, de obicei, că ucigașul era *un psihopat necunoscut,* chiar dacă, adesea, se dovedea a fi unul dintre ei.

— Unde erați ieri la ora 16? întrebă el.

Urmă o pauză scurtă, înainte ca omul să răspundă.

— Aici. Am lucrat puțin, am pregătit cina, am așteptat-o pe Bettina.

— Poate confirma cineva asta? întrebă Jeppe. Trebuie să întrebăm, înțelegeți.

— Din păcate, nu, spuse Michael, scuturând din cap.

— OK. Într-un caz atât de grav, va trebui să examinăm obiectele personale ale Bettinei. Am dori să trimitem o echipă aici, să adune dovezi și să preleveze niște mostre.

Michael încuviință, deloc fericit. Ce nu-i spunea Jeppe era că anchetatorii urmau să caute, mai ales, urme de sânge. Își privi vechiul ceas Omega, primit de la tatăl lui și purtat acum pe mâna dreaptă, care rămânea în fiecare zi în urmă cu un minut. Ecranul afișa 14:30.

— Am dori și să împrumutăm computerul soției dumneavoastră, dacă se poate, și să ne dați numărul ei de telefon, adresa de e-mail și toate parolele pe care le cunoașteți. Vă voi ruga să întocmiți și o listă cu prietenii soției, colegii, șefii, și rudele, incluzând date de contact. Falck, aici de față, vă va da o adresă de e-mail la care să le trimiteți, preferabil cât mai repede.

Falck căută prin buzunare un pix și Jeppe descoperi că începea să-i lipsească Anette tocmai din cauza lucrurilor care i se păruseră cele mai iritante la ea. Acum nu l-ar fi deranjat să aibă un partener cu energie și inițiativă, chiar dacă nesuferit.

— Mă duc să vă aduc laptopul ei.

Michael se ridică.

— Este sus.

Ieși din bucătărie. Jeppe îl auzi schimbând câteva cuvinte cu sora lui, iritat. O clipă mai târziu, era din nou în living, cu un computer argintiu.

— Mulțumesc. Deocamdată, vă lăsăm. Sunt sigur că aveți suficiente lucruri pe cap. Vă vom contacta imediat ce avem noutăți. Vă rog să ne sunați dacă vă vine în minte ceva relevant.

Când ajunse la ușa din față, Jeppe își dădu seama că Falck nu venise după el. Făcu un pas în spate și îl văzu pe detectivul mai în vârstă încă șezând calm pe canapea, jucându-se cu capacul pixului.

— Falck, vii? întrebă Jeppe.

— Sigur. Vin acum.

Falck se ridică de pe canapea cu greu, de parcă burta lui rotundă l-ar fi tras înapoi între perne. Nu era necesar ca un inspector de poliție să semene cu un triatlonist, dar era un plus să te poți ridica de pe mobilă după ce terminai discuțiile cu martorii și rudele.

Când trecură pe lângă Michael Holte, care era la ușă, Jeppe simți miros de sudoare sub apa de toaletă puternică, un miros aprig, de panică, deloc potrivit cu bărbatul atât de îngrijit. Jeppe plecă, după o strângere de mână fermă, cu gândul că mirosul acela nu era singurul lucru pe care încerca Michael să-l ascundă.

•

Cămăruța de repaus de lângă biroul asistentei-șefe răsuna de cești care zăngăneau și de râsete răgușite. Jette, cu brațele ei groase și coiful stacojiu, își sărbătorea ziua de naștere cu prăjituri pentru personal, în pauza de cafea, în pavilionul 3144 al secției de cardiologie – după miros, probabil melci cu

scorțișoară.

Trine Bremen se apropie, deloc în largul ei. Chiar și înainte să intre ea râsetele se opriseră, de parcă celelalte asistente și-ar fi dat seama că ea se apropia. Simți cum un val de căldură i se răspândește pe chip – stigmatul rușinii. Nu le mai saluta de mult și nici acum nu zise nimic, doar se îndreptă direct spre dulăpiorul îmbrăcat în vinil ca să-și ia un pahar. Cu spatele la colegele sale, umplu repede paharul, numărând secundele în minte. Conversația porni din nou, în spatele ei, dar acum era forțată, un dialog fără sens despre vreme și trafic. Știa foarte bine ce se spunea despre ea când nu era acolo. Știa și cine pornise zvonurile, că Jette era cea care inventa poveștile, pentru că o invidia pentru priceperea și tinerețea ei, cel mai probabil.

Trine închise robinetul și părăsi cămăruța cu fruntea sus. Nu aveau să-i dea pace, nici acum, nici în vreun alt moment. Se grăbi pe hol, cu paharul în mână.

La ce se așteptase? Să-i ofere cafea și s-o primească cu zâmbetul pe buze?

Nu era nicio diferență față de școală, centrul de recuperare, sau școala profesională. Mereu aceleași lucru. De obicei, începea cu fețe voioase și primitoare, dar, treptat, ochii lor se înăspreau de îndoială, distanțare și, în cele din urmă, dispreț. Cu cât vorbea mai mult și încerca să câștige aliați, cu atât respingea mai mult oamenii. De parcă dorința și entuziasmul ei înrăutățeau lucrurile.

Trine găsi un scaun dintr-o rezervă goală. Se așeză și paharul de apă i se vărsă pe pantofii albi, de piele. Se uită la băltoaca dintre picioare și își șterse ochii cu mâna cealaltă. Plânsul nu ajuta la nimic. Se lovea iar și iar de aceeași problemă și știa perfect de ce.

Diagnosticul ei: *tulburare de personalitate borderline.* La ce-o ajuta să fie inteligentă și pricepută dacă oamenii din jurul ei vedeau numai ce era diferit și nefiresc?

Slavă Cerului pentru Klaus! Îl cunoscuse într-o seară când se lipise un grup de studiu într-un pub irlandez, doar ca să ajungă să rămână la bar, simțindu-se prost. Klaus stătuse în picioare lângă ea. Avea câțiva ani în plus, era chel și cam gras, dar văzuse dincolo de stânjeneala ei și îi plăcuse fata sensibilă și sinceră din interior. Nu îl deranjau bizareriile ei, nici logoreea; părea să se bucure că nu trebuie să spună el multe. Îi tolera

schimbările de dispoziție. Deveniseră repede un cuplu, iar Trine nu așteptase multă vreme până să-i explice clar că-și dorea să se căsătorească și să aibă copii.

Se căsătoriseră după o lună. Nu fusese o nuntă mare, de prințesă, ca în visele Trinei, dar tot le-o luase cu mult înainte colegelor ei de clasă.

— Hei, poți veni în rezerva 16?

Trine ridică privirea și întâlni ochii blânzi, căprui, ai medicului-șef Dyring. Era un bărbat mai în vârstă, dar mereu cald și fermecător, atât cu pacienții, cât și cu personalul. Încuraja buna-dispoziție, chiar și când aveau oameni puțini și erau foarte aglomerați. Doctorii erau imuni, în general, la bârfele asistentelor, sau, cel puțin, nu păreau să observe niciodată. Pentru ei conta atitudinea profesională, nu dacă te deranjai sau nu să asculți poveștile plicticoase despre vacanțe ale colegelor.

— Sigur, vin acum.

Trine puse paharul jos, se ridică și-l urmă.

— De fapt, nici măcar nu sunt în pauză. Trebuia doar să stau o clipă, să-mi odihnesc picioarele. A fost o tură grea, se pare. Nu știu dacă-i ceva în aer azi, sau ce se întâmplă, dar pacienții sunt foarte țâfnoși…

Dr. Dyring încuviință absent și intră în rezervă, unde fusese internată cu o zi înainte o femeie, pentru a fi ținută sub supraveghere în urma unei rupturi de aortă. Era îndesată, cu păr scurt, și nu foarte în vârstă – avea doar vreo 65 de ani. Nu părea deloc mulțumită că trebuie să stea întinsă și să aștepte.

— Vibeke va face o tomografie mai târziu, dacă e disponibil tomograful. Trebuie să verificăm dacă ruptura e stabilă sau se extinde. Am aranjat și un EKG, ca să vedem dacă inima funcționează corespunzător, explică Dr. Dyring, cu mâna pe umărul pacientei. Nu-i așa, Vibeke?

Pacienta ridică din umeri, morocănoasă. Dr. Dyring nu îi remarcă țâfna.

— Dar am înțeles că ți-ai pierdut sensibilitatea în mâini și picioare și că ai o durere în piept. Așa este? întrebă el.

— Nu sunt obișnuită să zac atât, răspunse Vibeke. De aia cred că mă simt atât de groaznic.

— Dacă nu te-ai simți groaznic, n-ai zace aici deloc, spuse Dr. Dyring, zâmbind călduros. Și trebuie să te odihnești cuminte până aflăm cât e de mare disecția și dacă există riscul să fi făcut o ruptură de aortă. Nu putem permite asta, nu?

— Dacă aș putea avea propria rezervă… spuse Vibeke, privind-o pe pacienta din celălalt pat. Am remarcat pe coridor că mai e o rezervă disponibilă. De ce plătim taxe toată viața dacă nu suntem tratați corespunzător când ne îmbolnăvim?

Trine dădu ochii peste cap. Nu era adevărat: nu existau paturi libere, chiar dimpotrivă. Nu erau suficiente în pavilion, la fel cum n-aveau nici suficient personal, nici destui angajați să poată ține locul celor care se îmbolnăveau sau plecau în concediu.

— Păi, vei fi curând acasă, pe picioare, continuă medicul neafectat. Acum, pentru început, îi voi cere lui Trine, aici de față, să-ți oprească temporar medicamentul care-ți subțiază sângele până ne dăm seama dacă e nevoie de operație sau nu.

Se întoarse spre Trine.

— Revenim la 75 de miligrame de aspirină, după ce-i punem stent. Să începem cu 20 de miligrame de morfină, pentru durere. Amintește-ți să notezi cantitățile precise, ca să putem trece la doze fixe cât mai repede.

Dr. Dyring o bătu pe braț pe Trine și ieși. Trine începu să-și îndeplinească sarcina de rutină, verificând notițele despre pacientă și pungile pentru perfuzie, ca să nu existe riscul de supradoză. Nu că n-ar fi fost tentant să-i ridice aportul de metoprolol, ca să poată înțelege ce însemna să se simtă groaznic…

Trine observă dozele de pe fișa medicală și examină perfuzia, cu mișcări exersate. Agăță punga și verifică telemetria, pulsul și tensiunea pacientei. Eficientă, profesionistă, esențială.

— Pot să cer ceva de băut sau trebuie să-mi iau singură?

Trine se opri s-o privească pe pacientă, care se uita sfidătoare în ochii ei. Simți iar că înăuntrul ei se destramă ceva, declanșând un sentiment de lipsă de însemnătate, de parcă ar fi fost doar o grămăjoară de excremente strivită sub talpa unei cizme.

•

De fiecare parte a scării de piatră care ducea spre ușa din față a Elias Kirke se afla câte un tei. Sub crengile lor te puteai adăposti și așeza să privești oamenii din Piața Vesterbro, deasupra traficului și departe de ochii lumii.

Marie Birch ședea adesea acolo. Îi plăcea să privească motocicliștii temerari care țâșneau pe roșu și elevii plecați în excursie care purtau veste

galbene, pentru siguranță în trafic, și se țineau de mână. Pe trepte putea să stea în pace și putea decide cât voia să înfrunte lumea.

În ziua aceea nu prea avea tragere de inimă s-o facă.

Găsi un biscuit în buzunar și își strânse mai tare jacheta în jurul corpului. Îi era cam mare și cam subțire pentru anotimpul acela, iar materialul era uzat la coate. Dar nu-i păsa. În școala generală purtase șlapi până iarna, așa că unii copii mai mari începuseră să-i spună Șlapu'. Mama ei încercase să o convingă să poarte ghete, însă Marie refuzase. În cele din urmă fusese trimisă acasă, cu un bilet. Dar nu simțea frigul. Nici măcar când dormea în Grădina Regală, în nopțile răcoroase de vară, sau când scotocea prin gunoaie în spatele marelui depozit al Armatei Salvării de pe Vesterbrogade, și cu siguranță nu pe scările acelea, sub tei.

Biscuitul era uscat, cu gust vegetal, dar nu-i păsa de gust, câtă vreme ce mânca era relativ sănătos. În copilărie adorase mâncărurile grase și dulciurile. Mama ei trebuia să ascundă prăjiturile în spatele produselor de curățenie ca Marie să nu le mănânce pe toate. Mama o ciupea de obrajii rotunzi și râdea de pofta ei de mâncare de fiecare dată când își mai trântea Nutella pe câte o felie de pâine prăjită.

Erau o familie normală, exceptând lipsa tatălui. Dar mama ei se străduise mereu să normalizeze acel aspect.

Donator de spermă.

Marie le povestise copiilor de la grădiniță că tatăl ei era un fel de robot, care avea o misiune importantă într-o galaxie îndepărtată și de aceea nu putea fi acasă. Nu-i lipsise niciodată – asta până când își dăduse seama că absența lui conta. Ea și mama ei mergeau în vacanțe, își petreceau Paștele cu bunicii. Fusese Cercetașă. Marie își amintea de acele vremuri cu o senzație de căldură în piept.

Când se schimbaseră lucrurile?

Marie se gândi la Crăciunul când mama ei uitase să cumpere alimente, așa că de Ajun mâncaseră resturi din frigider. Mama ei oscilase între încercarea de a salva situația cu glume și hohote de râs și mustrarea Mariei, care ședea bosumflată. Nu mai putea schimba nimic acum, nu? Marie simți un nod în gât care o împiedica să înghită. Chiar și după atâta vreme se simțea la fel.

Scuipă o gură de biscuit uscat peste balustradă și se șterse la gură cu mâneca. Într-o zi, se întorseseră acasă de la cumpărături, sau poate de la

școală, și mama ei se întinsese pe podea, în ușă, fără să-și scoată haina. Marie încă-și amintea senzația hanoracului pe care-l purta, pe gât, unde i se adunase sudoarea în timp ce-și privea mama zăcând. Fusese oare concediată iar sau avea probleme cu un iubit? Marie nu știa.

După acel Crăciun, Marie începuse să rupă meticulos hârtia igienică, de-a lungul liniei punctate, ca să nu se sfâșie, și ceva rău i se întâmplase mamei. *E nesănătos,* spusese mama. *Termină!* Dar cu gândurile din minte și cu tensiunea din trup cum să se descurce? Când mama zăcea sub o pătură, în living, paralizată de durere, și lipsa culorilor se răspândea în jurul ei? Când mama nu o putea liniști?

Marie avea nouă ani când mama ei își făcuse prima testare psihologică. În același an, fusese internată în secția de urgențe psihiatrice, pentru prima dată, și Marie începuse să doarmă mai des la bunica ei. Viața cotidiană se deteriorase treptat, zi după zi. Tovarășele ei de joacă nu mai voiau să vină la ea; credeau că mama ei era o ciudată. Cu timpul, nici ea nu mai petrecuse multă vreme acasă și găsise prieteni mai în vârstă cu care să stea, pe stradă, până târziu. Când ajungea acasă, punea pilota peste mama ei, care dormea pe canapea, înainte să se ducă la culcare. Asta până în seara în care mama ei nu se mai întinsese pe canapea.

La 11 ani își împachetase toate lucrurile într-o cutie și o valiză, sub ochii femeii de la Serviciile sociale. Porcușorul de Guineea n-o însoțise. Nu era loc pentru el la casa de copii.

O ambulanță trecu în viteză pe Vesterbrogade și sirenele vibrară în diafragma Mariei multă vreme după ce sunetul se stinsese.

Își spusese povestea de atât de multe ori – asistenților sociali și altor adulți cu ochi mari și palme umede – încât ajunsese să nu mai știe dacă era adevărată. Nu că mințea, doar că nu-și mai amintea. Detaliile se pierduseră în obișnuita reprimare a sentimentelor despre care toți păreau să creadă că era de preferat. Adevărul era că devenise nomadă. Întâlnise mulți adulți care încercaseră s-o ajute, făcând asta ca pe o obligație de serviciu, de la 9 și 5 dar nu-i lăsase.

Întunericul se lăsa deja peste piață. Când locuiești pe stradă, înveți să prețuiești lumina verii și să urăști nopțile lungi și reci de toamnă. Dar în noaptea asta avea unde să doarmă, un pat, un acoperiș. Nu asta o preocupa.

Femeia din fântână, însă, da.

•

Când se făcu ora cinci, Jeppe ajunse la limită. Rezistase până atunci, într-o formă relativ bună, dar după-amiază târziu i se păru aproape imposibil să nu adoarmă. *Invers, dragă corp,* se gândi el. *Dormi noaptea*. Își dori să aibă ceva mai tare decât cafeaua, însă nu mai consuma. În schimb, se duse la baie și-și ținu capul sub apa rece de la robinet, lăsând-o să-i curgă peste păr, până ce-i amorțiră urechile. Se șterse cu prosoape de hârtie aspră, fără să-și privească fața, și se duse în sala de conferințe. Falck ședea la masă, cu o cană de cafea și carnețelul, părând să nu muncească.

Jeppe printă o poză de-a Bettinei Holte și o prinse pe tablă cu un magnet. Un zgomot metalic umplu camera și tabla căzu la picioarele lui. Încercă să o ridice și să o prindă la loc pe stand, dar își dădu seama că-i lipsea o piuliță. Ca și cum clădirea nu se dezmembra deja de una singură. De când majoritatea personalului de la Omucideri se mutase în noua clădire de pe Tegiholmen, vechiul sediu începuse să se prăbușească în jurul detectivilor rămași. Tencuiala cădea în bucăți, iar podelele de linoleum se umflau din pricina porțiunilor umede care înfloreau precum narcisele primăvara. Să lucreze acolo începea să semene cu tentativa de a menține Titanicul pe linia de plutire folosind baloane și gumă de mestecat. În plus, Anette fusese mereu cea care se ocupa de asta.

Falck ședea confortabil, cu cafeaua, și îl privea pe Jeppe cum se chinuie cu tabla, fără nicio intenție de a se ridica. Într-adevăr, nu poți compara un partener cu altul.

Când tabla fu aranjată la loc, cât de cât, Jeppe apucă un marker și scrise cele mai importante lucruri despre victimă și despre deces lângă poză.

— Tehnicienii n-au găsit nimic acasă. Nici sânge, nici ceva care să semene cu arma crimei. Dacă a ucis-o soțul, a făcut-o în altă parte.

Jeppe arătă spre Falck, care își mormăi vag aprobarea.

— Ar fi putut să o lege fedeleș, să o pună în portbagaj și să o ducă altundeva. Poate că are un garaj, sau vreo intrare la un club de iahting?

— Da, s-ar putea.

Falck luă o gură de cafea și își șterse discret mustața cu mâneca.

— Poate verifici? sugeră Jeppe.

Scrise *GARAJ?* pe whiteboard.

— Avem un soț fără alibi, afirmă Jeppe. Potrivit lui Larsen, vecinii zic că se certau adesea și că în ultimii ani devenise tot mai rău.

— Cine nu se ceartă după douăzeci și șapte de ani de căsnicie? făcu

Falck, notând în carnețel fără să ridice privirea. Nu înseamnă nimic.

Jeppe se întoarse iar spre tablă și studie poza Bettinei Holte. *Competentă și profesionistă,* o descrisese soțul ei.

— Lucra la maternitate, în spitalul Herlev. Poți să-ți faci dușmani lucrând acolo?

Falck își drese glasul și spuse:

— Știai că, dacă femela rechinului-tigru este gravidă, embrionii se mănâncă între ei în pântec, până ce rămân doar doi?

Continuă să noteze meticulos, de parcă și-ar fi scris memoriile și-ar fi avut toată viața la dispoziție să le finalizeze.

Jeppe ieși din sală fără să cedeze impulsului de a trânti ușa.

În biroul lui neobișnuit de ordonat, masa dublă era, din fericire, lipsită de chipsurile și cănile de cafea ale Anettei. În sfârșit, un loc liniștit, în care putea lucra! Jeppe se trânti în scaun și-l sună pe Clausen, de la NKC.

— Kørner! exclamă el. Tocmai voiam să te sun!

— Ai identificat marca bicicletei?

— Nu încă, dar am o idee despre arma crimei.

— S-auzim!

— Nu că aș vorbi despre cazurile noastre cu familia… începu Clausen, de parcă ar fi privit peste umăr în timp ce explica.

— Firește că nu.

— În orice caz, m-am văzut cu fiica mea cea mare la micul dejun – e chirurg ortoped, dacă-ți amintești – și s-ar putea să-i fi cerut părerea despre tăieturile ciudate de pe încheieturile victimei. Ipotetic vorbind, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Jeppe se lăsă pe spate.

— Fiicei mele i s-a părut ceva foarte cunoscut la modelul crestăturilor, deși nu știa ce, și mi-a sugerat să o sunăm pe prietena ei, Monica Kirkskov, care lucrează la Muzeul Medical. E expertă în echipamente medicale istorice.

— Așa…

— Îți trimit numărul ei, bine? vorbim mai târziu.

Clausen închise și Jeppe rămase pe loc, cu telefonul în mână, privindu-i ecranul negru. Cât fusese căsătorit cu Therese, și el stătuse la masă și îi povestise despre anchete, chiar dacă nu avea voie. Acum, ea înfrunta provocările vieții cu noul soț, și în fosta lor casă se mutase un cuplu tânăr,

care vopsise fațada cu galben. Lucrurile lui Jeppe erau în cutii și-l așteptau să se mute într-un apartament nou din Nyhavn, în două săptămâni. Viața mergea mai departe. Până ce se sfârșea.

Gândurile lui Jeppe fură întrerupte de telefon, care se aprinse cu informațiile promise de Clausen.

Monica Kirkskov.

Nu era vreme de trăit în trecut. Viața mergea mai departe. Jeppe o sună.

•

Cuptorul cu microunde semnala, cu un bip insistent, că era gata cina. Tikka masala, livrată la ușă printr-un serviciu online, încălzită și gata să fie servită pe vasele rustice de ceramică Bornholm, lucrate de mână, ale lui Peter Demant. Era o mâncare cam grasă, dar astăzi chiar avea nevoie de mâncarea liniștitoare care se consuma din castron, pe canapea.

Își turnă un pahar mare cu lapte și își duse mâncarea la măsuța de cafea, unde putea privi către apa neagră a Holmenului. Dintr-un sistem audio complex se revărsa Chopin, iar cărțile lui profesionale de pe rafturile încorporate trimiteau notele înapoi, cu un ecou liniștitor de experiență și înțelepciune. Degetele lui de la picioarele desculțe se afundau în covorul pufos, iar combinația de lapte rece cu pui condimentat se ocupa de restul. Înghițitură după înghițitură, se relaxa și simțea că-l pătrunde calmul.

Peter era extenuat. În ultimele trei săptămâni, pe lângă multele ore dedicate propriului său cabinet și pozițiilor de consultanță, își canalizase toată energia spre o prelegere pe care fusese invitat să o susțină la Amsterdam săptămâna următoare. Era convenția mondială de top din lumea psihiatriei, iar el se număra printre vorbitorii principali. Era o șansă unică de a-și avansa propriile teorii despre opțiunile de tratamente medicamentoase noi pentru comportamentele automutilante. Avea nevoie de rezultate de cercetare valide, documentate, care costau bani. Convenția era șansa să fie văzut și auzit de oamenii potriviți, un bilet de intrare în prima ligă a cercetării globale. În plus, lucrarea sa fusese acceptată pentru publicare de prestigiosul *British Journal of Psychiatry* – alt trofeu. Dar muncise din greu la prezentare.

Adevărul era că muncise din greu toată viața.

Unii căpătau lucruri cu ușurință. Ce era bun pur și simplu le cădea în

brațe, iar oportunitățile li se arătau zilnic. Pentru Peter nu era așa. Nu fusese cel mai strălucit la școală, nici cel mai înalt sau mai chipeș. Nu excelase la sporturi sau la arte. Fetele se înălțaseră cu repeziciune mai mult decât el și nu se obosiseră să privească în jos. Dar Peter avea o calitate care-l făcuse să treacă prin școală cu succes: muncea din greu și era imposibil de dat la o parte. Adversitatea îi servea drept combustibil și îl făcea să încerce și mai abitir. Iar acum, munca lui începea să dea roade.

Își curăță castronul, cu un zgomot scrâșnit, și regretă că nu cumpărase ciocolată. În ziua aceea avea nevoie de consolarea pe care numai dulciurile i-o puteau oferi. Încă din copilărie, Peter împărțise zilele în trei categorii, după dispoziție, și încă nu renunțase, nici după opt ani de studiu al medicinei, după stagiul de practică, după rezidențiat și după ce-și luase doctoratul.

Ziua aceea fusese clar din categoria trei: plină de ceruri gri și de gânduri negre, care refuzau să se supună când le poruncea să plece.

Ziarele online descriau în detaliu cum fusese găsită, dezbrăcată și mutilată – acesta era termenul care apăruse peste tot: *mutilată* – în fântâna din Piața Veche. Nu existau încă poze cu ea, dar Peter n-avea nevoie de ele să-și amintească obrajii ei lați, pielea lăsată a subsuorilor, gura ei udă și lacomă. Gândul îi întoarse stomacul pe dos. N-avea niciun chef să își amintească de acele imagini.

Își duse vasele în bucătărie, unde echipamentul din inox și geamurile de sticlă neagră îi reflectau părul rărit prematur și fruntea transpirată. Mâncase devreme și încă putea lucra câteva ore. Poate să facă întâi o baie?

În dressing, valiza era deja deschisă, așteptând să termine de împachetat pentru Amsterdam. Își scoase hainele și le aruncă în coșurile de rufe – unul pentru haine închise la culoare, altul pentru haine deschise –, apoi păși pe podeaua încălzită a băii. Apa caldă îi curse peste trup și săpunul făcu spumă. Peter ridică fața spre picăturile blânde și se strădui să se relaxeze.

Capitolul 4

Copenhaga are ceva aparte toamna. O absență a luminii. O lipsă a aerului. Uneori, orașul pare să ignore schimbările vremii, de parcă ar fi prea greu de acceptat că s-a terminat vara. Între presiunea scăzută și disperare

apare uneori o zi frumoasă, cu cer senin și frunze de toamnă în culori de nestemate. Dar nu și atunci.

Jeppe privi copacii întunecați ai Cetății și își trase gulerul mai aproape, să nu intre ploaia. Perierea din ușă în ușă a zonei Pieței Vechi dăduse zero rezultate, iar o cameră defectă de la Teglgårdstræde le distrusese șansele de a-și da seama dincotro venise criminalul și încotro plecase. Dar anchetatorii erau siguri că acea bicicletă cu ataș era mai nouă, și posibil de la firmele Winther, Bullitt sau Acrobat. Era greu să stabilească sigur, din cauza filmărilor începătoșate și neclare, însă deocamdată acelea erau cele trei mărci ale căror vânzări din ultimii trei ani le verificau colegii lui. Bicicleta putea fi mai veche, deci Jeppe nu era optimist. Pe de altă parte, plasa potențialul loc al faptei pe o rază de câțiva kilometri față de acela unde fusese găsit cadavrul. Nimeni nu merge departe cu o asemenea bicicletă, mai ales nu cărând un corp neînsuflețit.

Telefonul îi vibră în buzunar și Jeppe făcu primul pas pe Bredgade. Privi ecranul, se adăposti sub streașină unui hotel, și preluă apelul.

— Werner, ce naiba? Credeam că ești îngropată într-o grămadă de scutece. Nu asta se-ntâmplă când ai un copil?

Ea râse fals.

— Va trebui să întrebi pe altcineva, spuse. Sunt atât de obosită că nu fac diferența între grămada de scutece și Svend.

Prin telefon se auzeau plescăituri și icnete.

— Acum suge. Nu sunt decât un dozator de lapte, mai nou.

— Sună minunat.

— Probabil. Ești ocupat?

Jeppe își privi ceasul. Era ora 20:15. Muzeul se închisese de mult, dar prietena cercetătoare a lui Clausen, Monica Kirkskov, lucra până târziu și promisese că va rămâne să-l aștepte. Oricum avea de terminat pregătirea unei expoziții.

— E în regulă. S-a întâmplat ceva? întrebă el.

La celălalt capăt se făcu liniște.

— Anette, alo? E totul OK?

— Da, da.

Își drese glasul.

— Mă plictisesc doar.

— Bine. Ce-ar fi să deschizi televizorul sau să faci integrame?

— Corpul din fântână, zise ea, înveselindu-se. Povestește-mi!

— Glumești? râse Jeppe. Ești în concediu de maternitate! Citește ziarul, dacă vrei informații. Ai grijă de… fiică-ta. Când ai de gând să-i pui un nume?

— Vrem să o cunoaștem întâi, zise Anette, și gemu: Au, mă mușcă! Deci zi-mi: cine-i femeia din fântână? De ce a murit?

— De ce ai vrea să știi?

— Haide!

Tonul ei deveni grav.

— Haide, Jeppe!

— Anette Werner, nu o să te înțeleg niciodată, nu-i așa?

Jeppe porni pe trotuar, apărându-și telefonul de ploaie cu mâna liberă.

— Numele victimei este Bettina Holte. Era asistentă medicală. Ucigașul i-a tăiat arterele în câteva locuri de pe corp și a lăsat-o să sângereze până a murit.

— Sadic! Suspecți?

— Încă nu. Acum trebuie să vorbesc cu o persoană matură, așa că va trebui să te concentrezi la alăptat!

— Ai zis Bettina Holte?

— Zi-i lui Svend că îl salut! Pe curând!

Jeppe închise și grăbi pasul. În capătul străzii, după cupolele ca niște cepe aurite ale bisericii Alexander Nevsky și lângă o stație de autobuz, intuia fațada nisipie a Muzeului Medical. Coloanele neoclasice de lângă ușă erau singurul aspect pompos al unei intrări altfel simple și aproape umile. Jeppe urcă pe cele șase trepte până la ușa din față, localiză soneria și fu lăsat să intre imediat.

Înăuntru, între pereții reci, de marmură, era întuneric și pustiu. La stânga și la dreapta, scări vopsite în alb dispăreau în beznă, și chiar în față trepte late, de piatră, duceau spre un foaier vast. Jeppe le urcă, ezitant. Pașii lui răsunau mărunt în tăcerea masivă, nestrămutată, la fel ca pereții și coloanele din jur. În mijlocul foaierului, își verifică telefonul. Îl sunase mama lui. De două ori. Lumina telefonului se reflectă într-un dulap de sticlă. Se apropie și-l lumină. Piele gălbejită, guri moarte cu limbile afară, orbite goale.

Jeppe icni și făcu un pas înapoi. La ce se uita?

Lumină încăperea. Era înconjurat de dulăpioare de sticlă, pline de fetuși

umani. Trupuri de bebeluși cu mutații, cu două capete și burțile despicate, pluteau în formol, cu capetele lipite de sticlă, parcă încercând să-l atingă.

— Ai văzut sirena?

Jeppe tresări. Vocea venise din întunericul din spatele vitrinelor. Lumină în direcția aceea și văzu o siluetă apropiindu-se, în reflexia de pe marmură.

— E favorita mea. Perla colecției noastre de teratologic.

Silueta se opri lângă el, îl luă de mână, și îi ghidă telefonul în sus, ca lumina să se reverse peste o vitrină mai mică din colț, înăuntrul sticlei se afla un fetus a cărui parte inferioară se subția într-o coadă, în loc de picioare.

— Teratologia se ocupă cu studierea anomaliilor congenitale. Colecția de fetuși și copii cu malformații și defecte la naștere a muzeului e una dintre cele mai bune din lume.

Vocea femeii era blândă, la fel ca degetele care-l țineau de mână.

— Am putea aprinde lumina?

Jeppe își retrase mâna. Își dădea seama, din vocea ei, că se îndepărta de el, și o lumină puternică umplu brusc foaierul.

— Nu-ți face griji. Celor mai mulți le e teamă de copii.

Femeia se apropie iar de el. Purta o cămașă albă și avea părul șaten-închis lăsat liber, genul de păr care parcă strălucea de la sine. Avea picioare lungi și o mică strungăreață. Era, se gândi Jeppe, una dintre acele persoane atât de frumoase că făceau pe toată lumea în jurul lor să pară urâtă.

— Trebuie să fii Jeppe Kørner. Scuze că te-am tachinat cu fetușii. Noi, cercetătorii, nu prea ieșim în oraș și avem parte de puține plăceri.

Jeppe îi întoarse zâmbetul și se gândi amărât la cât de nedreaptă era lumea: pentru că arăta cum arăta, purtarea ei devenise atrăgătoare, parcă prin magie, deși, cu un minut în urmă, îl tulburase neplăcut.

— Mulțumesc c-ai fost de acord să ne vedem din scurt. Clausen spune că ești specialista numărul unu în dispozitive medicale istorice.

— Clausen e generos. Să mergem sus, în auditoriu.

O luă înainte, pe o scară mai mică, și Jeppe o urmă pe un hol îngust, spre o cameră cu tavan înalt.

— Clădirea este din 1785 și a găzduit cândva Academia Regală de Chirurgie. Auditoriul era folosit pentru autopsii.

Jeppe privi împrejur, într-o sală mică de prelegeri, cu bănci de lemn care se ridicau abrupt spre tavan, în semicerc. Becuri puternice străluceau din

mijlocul tavanului arcuit.

— Seamănă cu un teatru, zise el, așezându-se pe marginea pupitrului.

— Exact, încuviință Monica Kirkskov. Acum câteva sute de ani, autopsiile erau ca niște spectacole. Tavanul îl imită pe al Panteonului roman.

Se așeză lângă el, iar Jeppe simți miros de liliac și cearșafuri mototolite.

— Aici lucrezi? întrebă, regretându-și imediat întrebarea redundantă, stupidă.

— Sunt profesor asociat de istorie a științei și filosofie a istoriei, adică predau, cercetez și sunt custodele exponatelor de aici, de la muzeu.

— Și mă poți lumina cu privire la arma crimei?

Jeppe își scoase telefonul din buzunar.

— Depinde cât de luminat ești deja, îi zâmbi, tachinându-l. Dar da, sunt specializată în dispozitive medicale istorice.

Jeppe găsi o fotografie în telefon.

— Aici e încheietura victimei, cu incizii făcute de arma crimei. Nu e plăcută poza…

— Nu sunt impresionabilă.

Se aplecă în față și studie imaginea brațului Bettinei Holte, apoi se ridică și ieși din cameră. Jeppe o auzea deschizând sertare, în camera alăturată. Un minut mai târziu, reveni cu un obiect în mâini. I-l arătă în palma ei, ca pe o bijuterie.

— Ce este? întrebă Jeppe, încruntat.

Monica Kirkskov ținea o cutie de alamă cât un cub Rubik.

— Un scarificator. Acesta a fost donat muzeului chiar de mine, iar eu l-am moștenit de la bunica. Ea a crescut în Vendsyssel și l-a moștenit de la bunica ei. Asta ne duce spre mijlocul secolului XIX.

Puse cutiuța metalică pe masă.

— Înainte să devină parte din colecție, îl foloseam ca prespapier.

— Pentru ce-l folosea bunica ta? întrebă Jeppe, întinzându-se după el.

— Stai! Scuze, dar poți să îl declanșezi dacă apeși unde nu trebuie.

— Îl declanșez? Jeppe își retrase mâna. Ce-i chestia aia?

— Permite-mi să demonstrez.

Monica Kirkskov ridică atentă cutia și apăsă un buton mic, lateral.

Zing.

Sunetul era limpede precum cristalul, inconfundabil. Era melodia unei

lame care iese din teacă, sau, în cazul acesta, a mai multora. Douăsprezece lame subțiri de cuțit ieșeau din cutie. Sclipeau ascuțite în luminile dure ale auditoriului.

— Adică *asta* e arma crimei? Cuțitașele astea abia dacă ar zgâria o mașină.

— Asta zici tu, însă o arteră perforată rămâne o arteră perforată.

Răsuci un mâner mic din partea superioară a cutiei și retrase lamele.

— După cum știi, nu mărimea contează…

Jeppe o întrerupse.

— La ce era bun?

Ea se așeză iar și puse cu atenție cutia de alamă pe podium, lângă el.

— Este un vechi dispozitiv medical. Scarificatorul se folosea pentru provocarea sângerării, când știința medicinei considera orice boală un dezechilibru care putea fi scurs din corp. Până în secolul al XX-lea, oamenilor li se lua sânge, nu doar cu scarificatoare, ci și cu căni puse pe piele sau cu dispozitive precum lanțeta și dalta. Oricum, dacă mergi să te tunzi și să te bărbierești, frizerul îți ia nițel sânge.

Se sprijini în mâini, pe spate, cu sânii întinzându-i materialul cămășii. Jeppe se îndepărtă milimetric de ea.

— Deci scopul nu era să rănească sau să ucidă?

— Cu siguranță nu. Să ucizi pe cineva cu un scarificator ar fi ca și cum ai cânta Beethoven la nai. Ea zâmbi, dezvelindu-și strungăreață fermecătoare.

— Era folosit pentru purificare.

— Cum?

— Lăsând cantități mici de sânge să curgă, spuse ea, aruncându-și părul pe umeri. O sută de mililitri, o jumătate de ceașcă, poate, și se credea că așa corpul revine în echilibru. Luarea sângelui era văzută ca o metodă de a scăpa de așa-numitele umori rele. În caz de boală gravă, se luau cantități de sânge mai mari. Uneori, sângerarea era permisă până ce pacientul leșina.

Își încrucișă lent picioarele, fără să-și ia ochii de la el. Aerul dintre ei deveni dens. Dintr-odată, Jeppe nu mai știa încotro să privească. Telefonul din buzunar tăie cu sunetul lui de apel atmosfera apăsătoare.

— Scuze, spuse el, dar trebuie să răspund. Sună-mă dacă-ți mai vine în minte ceva important.

Se ridică și îi înmână o carte de vizită.

— Mulțumesc pentru timpul acordat. Găsesc singur drumul.

— Cu plăcere, răspunse ea, cu un zâmbet larg. Succes în anchetă.

Jeppe alergă pe scări în jos, simțindu-i ochii lipiți de ceafa, cu apelul răsunându-i în urechi. La ușă, respinse apelul și ieși pe Bredgade.

Era mama lui. Iar.

•

Esther de Laurenti strângea cina pe jumătate mâncată, atât de emoționată de plasa magică pe care o țesuse Maria Callas în jurul ei că aproape nu auzi soneria.

Mi chiamano Mimì, il perché non se Sola, mi fo, il pranzo da me stessa.

Atât de frumos, de incredibil de trist, cu toată boala și moartea care urmau… Soneria se repetă. Ea ridică acul patefonului și se duse la intrare, unde câinii lătrau deja. Înainte să deschidă, își aranjă părul scurt, vopsit cu henna.

Un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată se afla pe casa scărilor, pe jumătate întors spre ea. Când auzi ușa, se întoarse complet și o privi surprins, de parcă se aștepta să vadă pe altcineva. Era înalt și ochii lui verzi, sclipitori, concurau cu o pereche de gropițe adânci; avea bărbia puternică și umeri lați. Ea râse, entuziasmată, înainte să-și recapete controlul.

— Da? Cum pot să vă ajut?

Bărbatul nu răspunse. Doar o privi, zâmbind.

Ea observă că avea bucle cenușii, scurte, și era desculț pe linoleumul casei scărilor. Dóxa și Epistéme mârâiau, și îi mână înapoi în casă, închizând ușa după ea.

— Mi-am uitat manierele.

Avea o voce profundă, cu o urmă de accent.

— Sunt noul vecin de jos. Alain. Ca în franceză.

Ridică mâna și o prinse pe-a ei, strâns.

— Scuzați-mă că vă deranjez așa, dar despachetam și am auzit muzica…

— Oh, îmi pare rău. Era prea tare? Uneori fac asta.

— Este posibil oare să asculți *La Bohème* prea tare? Nu cred. Cu siguranță nu când Rodolfo îi cere lui Mimì să-i povestească despre ea și își declară iubirea.

Îi plăcea opera. Esther zâmbi.

— De acord. Nu te poți sătura de Puccini. Dar să-mi spuneți dacă vă supără muzica, în viitor. Și bun-venit în clădire. E un loc minunat.

— Încep să-mi dau seama.

Îi făcu din ochi și zâmbi, mult prea larg. O stânjenea.

— Va trebui să suportați mirosul de la ce gătesc. Sunt pianist de concert ca profesie, dar ador să gătesc când nu lucrez. Sunt un pic *chef,* sau așa-mi place să cred, și mereu fac un *pot-au-feu* sau un *boeuf onglet.*

Un pianist de concert care știa să gătească! Esther simți ceva profund, între burtă și pelvis, ca atunci când ești într-un trenuleț care te dă peste cap. Se stăpâni. Sigur era însurat.

— Tocmai am divorțat, recunoscu el. Complet lipsit de dramă, dar tot e tulburător să te muți și să-ți schimbi vecinii, la vârsta noastră.

O flata, și amândoi erau conștienți de asta. Cât de în vârstă să fie? 55? Cu 10, 15 ani mai tânăr decât ea. Nicio șansă să flirteze cu ea! Cu siguranță era doar șarmul franțuzesc.

— Adevărat! E greu să te muți într-un cartier nou, când ai trăit în altă parte multă vreme. Dar are potențial. Locuim aici de vreo nouă luni și tot descopăr locuri noi…

O umbră păru să-i acopere chipul. El zâmbea încă, dar ochii îi străluceau mai puțin.

— Sunteți căsătorită? întrebă el.

Chiar atunci se deschise ușa și în spatele ei apăru Gregers, purtând pardesiu și vechea lui șapcă în pătrățele. Îi privi uluit.

— Avem musafiri? întrebă el.

Se aplecă și coborî glasul vag.

— Cine-i bufonul ăsta?

Gregers avea 84 de ani, dar se purta adesea ca și cum ar fi avut 4. Esther ținea la el și, de obicei, îi trecea multe cu vederea, însă acum s-ar fi descurcat și fără indiscrețiile lui.

— Gregers, el este Alain, noul nostru vecin de jos. Alain, el este chiriașul meu – de fapt, colegul de apartament, Gregers Hermansen.

— Alain Jacolbe, zise Alain, întinzând mâna. Încântat.

Gregers miji ochii și rămase în ușă, nemișcat. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, încuviință încet.

— Nu ne cunoaștem, nu? întrebă Gregers. Nu uit niciodată un chip.

Esther știa că era o minciună. Gregers uita pe aproape toată lumea întâlnită, cu excepția fetei drăguțe de la brutăria din zonă, care părea să-i lase o impresie de neșters numai dându-i pâine și luându-i banii.

Alain zâmbi stânjenit și își retrase mâna.

— Nu cred, răspunse. Sigur mi-aș aminti.

Gregers mormăi ceva către Esther, din care ea auzi doar cuvântul *idiot.* Apoi se strecură pe lângă ei, pe scări.

Alain se uită la el cum pleacă, surprins.

— Gregers s-a născut morocănos. Nu o lua personal.

— Păi, chiar ar trebui să mă întorc să despachetez mai departe, ridică Alain din umeri. Dar mulțumesc pentru discuție… Cu siguranță ne mai vedem.

Dar rămase pe loc, cu gropițele acelea…

Esther nu știa ce să spună. Ochii lui o făceau să se simtă ca o școlăriță! Era nepotrivit pentru o femeie de aproape 70 de ani.

El îi prinse mâna înainte ca ea să aibă ocazia să reacționeze. Cu un amestec de șoc și plăcere, îl privi ridicând-o la buze și sărutându-i dosul palmei, cu o intimitate excesivă. Ea își retrase brațul și intră în apartament, cu un „la revedere” icnit. De cealaltă parte a ușii, îl auzi coborând scările încet, în contrast cu pulsul care i-o luase ei razna.

Până în urmă cu doar câteva minute, lumea fusese apăsătoare, iar ziua – insurmontabilă. Totul părea blocat. Acum, se simțea revigorată, efervescentă.

Alain…

Ce prostie! Absurd.

Esther se duse la patefon, cu pași mici și precauți, și mișcă acul înapoi pe rilă. Muzica umplu din nou camera, iar ea închise ochii, ascultând.

Sí! Mi chamano Mimì, ma il mio nome è Lucia. La storia mia è breve. A tela o a seta ricamo in casa e fuori…

Era minunat. Era periculos.

Capitolul 5

Nu prea poți acuza doi oameni care devin părinți pentru prima dată că nu s-au pregătit pentru unul dintre cele mai importante două evenimente ale vieții: nașterea unui copil și propria moarte. Pentru că nu erau nesăbuiți, prevăzuseră că avea să fie o adaptare deosebit de dificilă, ținând cont de vârsta lor. Anette Werner, de vârstă mijlocie, mamă pentru prima dată, citise despre parentaj de parcă și-ar fi dat din nou examenele de admitere la facultate. Ritmuri de somn, rutine de alăptare și căptușeli de scutec făcute din fleece de hârtie versus tampoane de bumbac – totul fusese dezbătut și parlamentat până la absurd. Spre propria-i surprindere, Anette preluase inițiativa, poate că pentru ea situația părea mai reală: copilul crescuse în corpul ei, în fond; sau poate fiindcă ea era cea care se temea cel mai tare de schimbare. Când ai o căsnicie minunată timp de peste douăzeci de ani, te pregătești de tornada amenințătoare de la orizont, ca să nu smulgă totul din rădăcini.

Dar, în timp ce străbătea străzile întunecate ale cartierului, împingând căruciorul premiat, adecvat pentru orice tip de teren, cu landou, recunoscu față de ea însăși că toate pregătirile fuseseră degeaba.

Bebelușul venise, văzuse, cucerise. Urlase și urlase până ce ei renunțaseră la orice gând de somn, de masă sau chiar de a sta liniștiți. Îi terorizase cu nevoi urgente nesfârșite și le răpise tot timpul liber. Anette era obosită, genul de oboseală pe care nu-l crezuse posibil, prea obosită să-i pese de ploaia care o izbea în față. Doar punea un picior în fața altuia, hotărâtă să continue să meargă până când fiica ei înceta să plângă – deși acest lucru nu părea că se va întâmpla curând, sau vreodată.

Svend se oferise să ia tura de după-amiază și Anette știa că el nu ținea scorul despre cine făcea mai mult. Dar ea îl ținea și era cu mult în urmă. Așa că pregătise căruciorul cu insistență și plecase, cu trupul mustind de emoții contradictorii: iubire necondiționată pentru copilă, alături de o furie tot mai puternică fiindcă era prinsă într-un cerc în aparență fără sfârșit al trudei monotone și al pierderii identității.

Anette era îngrozitor de plictisită. Avea o nevoie instinctivă de a-și proteja copila, atât de puternică încât o speria, iar pe de altă parte faptul că era în concediu de maternitate o înnebunea. Oricine crede că a-și calcula impozitele sau a reface baia sunt niște activități monotone n-a fost niciodată în concediu de maternitate.

Rățușcele mele, pe apă s-au dus tra-la-la!
Stau cu capu-n apă și codița-n tra-la-la…

Se chinuia să-și amintească versurile, ținând o mână liniștitoare pe burtica fetiței. Împingea căruciorul cu furie. Fiica ei îi răspunse cu un vaiet supărat, potrivit mai degrabă unui duh din iad.

Anette clătină din cap, resemnată. Luminile străluceau cald și plăcut din casele de pe strada ei, iar ea mergea ca un zombi, cântându-i bebelușei prea obosite, pe întuneric.

Cine ești, dacă nu-ți îndeplinești rolul care ți-a fost destinat?

Oare e suficient să ai un copil și să fii mamă?

O misiune care te leagă la ochi, pentru că te confrunți cu ea complet nepregătită, după ce ți-ai petrecut viața rafinându-ți abilitățile în alt scop, și totuși te așteptai să poți s-o faci din instinct. Bebelușul îți simte inepția generală și teama să nu o dai în bară și se agită, justificabil. Nu e deloc ușor.

Anette continuă să murmure și încercă să zâmbească liniștitor. Treptat, fiica ei încetă să plângă și rămase întinsă, privind-o cu ochii ei mari și albaștri. Of, mogâldeața!

În timp ce Anette continua să meargă pe lângă casele de pe străzile din Greve Ștrand, mintea ei se întoarse la ce nu apucase deloc să se gândească: la caz. Între schimbat scutece, alăptat, drăgălit, schimbat iar scutece și spălat rufe, Anette încercase cu disperare să-și amintească unde mai auzise numele victimei.

Bettina Holte.

Când Jeppe îi pomenise numele, Anette îl recunoscuse imediat, dar amintirea rămăsese ascunsă undeva în piureul adormit care-i era acum creierul. La cină îi spusese lui Svend despre corpul din fântână, sperând că numele îi va zice lui ceva, dar degeaba.

Anette încetini și se opri. Desigur! Pavilionul pentru neonatologie de la spitalul din Herlev. Bettina lucrase acolo!

Extraordinar! O cunoștea pe victima din fântână! Vorbise cu ea, îi ceruse sfatul. Numele era atât de neobișnuit încât trebuia să fie vorba despre ea. Avea părul cenușiu și era îndesată, foarte directă. Glasul ei avea o autoritate care făcea minuni pentru femeile agitate, care nășteau. Era un oracol al bunului-simț. Dar și cam strictă, își aminti Anette deranjată. O criticase

aspru pe Anette fiindcă refuzase anestezia epidurală. De ce i-ar fi păsat unei asistente din maternitate ce soi de anestezie voia o pacientă?

De ce ajunsese în fântână, exsanguinată?

Anette își dădu seama că fetița adormise, în sfârșit. Zâmbi ușurată. Acum cea mică arăta ca un înger frumos înfășat. Întoarse căruciorul și se îndreptă spre casă. Cu puțin noroc, avea la dispoziție o oră la computer ca să afle mai multe despre Bettina Holte, înainte să vină din nou timpul să alăpteze.

•

Epuizat, Jeppe se întoarse pe spate și închise ochii. Își lăsă respirația să se echilibreze, în timp ce în creier i se elibera dopamină și un sentiment de bine îi cuprindea trupul. Pulsul îi bătea în tâmple, iar creierul lui se golise de orice gând. Cap aerian, trup greu. Trebuia să existe un mod prin care sexul reușit să fie folosit în curele de dezintoxicare! Niciun drog nu era mai bun ca asta.

Între euforie și somn, strecură o privire la ceas. Trebuia să plece în curând. Întoarse capul și o privi pe femeia de lângă el. Era frumoasă, cum numai un trup de femeie putea fi, și stătea întinsă, cu spatele la el, dezbrăcată, tensionată ca un instrument cu corzi.

Îi mângâie ușor spinarea, de la ceafa la osul sacral, și simți un junghi în inimă. Dormea, mereu atât de obosită, chiar mai mult decât el. *Asta se întâmplă când ai copii,* îi explica ea de fiecare dată când el se plângea.

Își găsiseră drum unul spre celălalt precaut, așa cum o făceau oamenii care se arseseră deja – mai precis, doi adulți divorțați. Se apropiaseră lent, politicos, temători să nu insiste prea mult, îngroziți să nu sufere iar. Fuseseră surprinși de pasiunea care înflorise între ei.

Când cedaseră, dorința lor fusese ca un pârâu de primăvară, trăgându-le emoțiile în aval. Jeppe își recâștiga, treptat, încrederea în iubire, iar durerile de spate trecuseră de la sine și criza de identitate de proporții legendare pe care o îndurase în urma divorțului din anul precedent se estompase, ca o fotografie decolorată de soare pe un perete.

Mai bine se strecura afară înainte să adoarmă.

Se înțeleseseră să mai aștepte până să-l prezinte copilelor ei drept iubitul mamei, până ce erau convinși că despre asta era vorba. Mai ales că fetele îl cunoșteau deja drept șeful ei. Asta era cealaltă problemă: lucrau împreună, iar el era superiorul ei. Deși cei mai apropiați colegi ai lor aflaseră treptat

despre relația lor, la serviciu păstrau discreția. Asta însemna priviri furișe în sala de conferințe și întâlniri după ora de culcare, urmate de nopți în care el străbătea orașul ca să ajungă acasă.

Jeppe hotărâse să se bucure de aspectele romantice ale aventurii lor cvasi-secrete în loc să-i permită să-l supere. Funcționa, în cea mai mare parte a timpului.

După ce se spălă și se îmbrăcă, se întoarse în dormitor și o sărută pe Sara, care continua să doarmă, înainte să iasă cu grijă din apartamentul ei de pe Burmeistersgade. Vechiul district portuar Christianshavn era tăcut, în bezna umedă a serii – pe cât de tăcut putea fi un cartier ca acela – și Jeppe își deblocă bicicleta, simțindu-se viu și totodată liniștit.

Lanțul bicicletei zăngăni ritmic tot drumul prin oraș, peste podul Regina Louise, până în piața Sankt Hans. Lui Jeppe îi înghețaseră degetele, dar pe sub haină transpira. Când ajunse lângă biserica Sankt Johannes, parcă bicicleta și își verifică telefonul. Avea un e-mail de la Nyboe: victima nu avea alcool sau droguri în sistem. Fusese dificil de stabilit, din pricina lipsei sângelui din corp, dar acum era cert. Bettina Holte fusese conștientă cât timp sângele îi părăsise lent și dureros corpul.

Jeppe traversă Nørre Allé și ridică privirea spre etajul al treilea. Lumina era aprinsă.

Nu se dusese încă la culcare.

Scările i se părură nesfârșite, și totuși le urcă prea repede. Cheia lui zăngăni puternic în broască. Jeppe închise ușa din față în urma lui și își ținu respirația. Pentru o clipă, se gândi că poate lăsase lumina aprinsă pe hol, pentru el, dar apoi auzi pași care se apropiau lent. La naiba.

— Ce târziu ai ajuns!

Tonul ei era acuzator. Își aranjă capotul, cu o privire deznădăjduită.

— Unde-ai fost la ora asta?

Jeppe își descheie geaca de ploaie și o agăță în cuier. Se lăsă pe vine să se dezlege la șireturi și să-și scoată pantofii. Așa nu mai mergea.

— N-ar fi trebuit să mă aștepți. Nu ți-am cerut asta.

Încercă să pară amabil, dar iritarea din vocea lui era deja familiară.

— Știi că lucrez până târziu și n-ai de ce să mă aștepți. Nu mai sunt copil.

Ea își lăsă capul în jos, ca un cățeluș care tocmai fusese certat. Jeppe se apropie și o îmbrățișă.

— Mamă, trebuie să încetezi!

O ținu strâns de umerii slabi. Părea atât de fragilă, dintr-odată bătrână.

— Totul e bine. Însă nu-mi place să-ți dau raportul doar pentru că stau câteva luni la tine. Nu sunt supărat, doar obosit. Bine?

— Mi-am făcut griji pentru tine, zise ea, cu un zâmbet curajos. Știi că mi-o ia mintea razna. Ți s-a întâmplat ceva? Ești bine? Nu răspunzi când sun…

— Mamă, sunt polițist. Nu pot mereu să-ți răspund la apeluri. Știi asta… Pari obosită.

— Cred că și sunt.

Își înăbuși un căscat.

— Mă duc să mă culc. Somn ușor, Cuibărici.

Îl sărută pe obraz, intră în dormitorul ei și închise ușa.

Jeppe se așeză pe un taburet tare la masa rotundă și își luă capul în mâini. Pe 1 noiembrie își primea cheile apartamentului și toată povestea aceea urma să devină de domeniul trecutului. Să te muți cu mama ta, după divorț, nu era deloc amuzant, indiferent cât de practic ar fi părut ca soluție temporară. Conflictele și suferințele din anii de adolescență erau încă aproape de suprafață, chiar și la atâția ani după ce se mutase de acasă. Lucruri mici, precum felul în care-i cerea mama lui să stoarcă o cârpă de vase *așa,* îl puneau din nou în rolul băiatului timid care fusese cu douăzeci și cinci de ani mai înainte.

Dar, își aminti el, era de mare ajutor că îl lăsa să locuiască aici între momentul când își vându-se casa în primăvară și cel în care se muta în noul apartament, câteva săptămâni mai târziu. Urma să se termine în curând. Și îl scutise de multe probleme și cheltuieli. Singura lui cheltuială curentă era chiria lunară pentru depozitarea mobilei.

Jeppe deschise frigiderul și scoase o bere. Zgomotul dozei deschise îi alungă și ultima urmă de iritare. Era doar un ticălos răsfățat.

Găsi un pachet de țigări pe fundul genții. Își reluase recent vechiul obicei, cu mare plăcere. Câtă vreme fuma doar ocazional, nu era cu nimic mai nesănătos decât să respire aerul orașului în cursele zilnice pe bicicletă prin Copenhaga. Deschise geamul de la bucătărie și lăsă aerul rece să intre, împreună cu ritmurile de bas de la Rust, clubul de dans din apropiere, apoi se așeză la masă cu berea și își aprinse o țigară.

Clopotul bisericii bătu miezul nopții – o singură bătaie solitară, care

spintecă aerul umed al nopții. Jeppe și-o imaginează pe Bettina Holte, cu legăturile strânse în jurul încheieturilor și gleznelor, cu o minge în gură, cu trupul străbătut de convulsii și ochii deschiși de panică. Să sângerezi până la moarte era o treabă murdară. Oare fusese întinsă pe un pat? Existase plastic dedesubt? Și unde se dusese tot sângele, în canalizare?

Un pat, o scurgere în podea, un loc ferit de priviri unde cineva putea să ducă un trup pe o bicicletă cu ataș fără să fie văzut și nu se afla, față de Piața Veche, la o distanță care putea fi străbătută pe bicicletă.

Jeppe își alungă gândurile, luă o înghițitură de bere și reciti un e-mail de la vechiul lui prieten, Johannes. Îi scria din America de Sud, unde încerca să-și salveze căsnicia cu partenera chiliană, după o perioadă – se exprima cu tact – agitată. *Totul e încă fragil,* scria el. *Nu știi niciodată ce aduce ziua de mâine.*

Nu, se gândi, aruncând mucul de țigară în curte, *nu știi niciodată ce aduce ziua de mâine.*

MARȚI, 10 OCTOMBRIE

Capitolul 6

Sculptura de la spitalul Bispebjerg, cu zeița nordică Gefion plesnind din biciul de bronz deasupra taurilor, era doar o reproducere după originalul de pe Langelinie și avea doar o șesime din dimensiunile acestuia. Fântâna din jurul ei era tot modestă, mai degrabă simpatică decât impresionantă. Dar astăzi aspectul ei simpatic trecea neobservat.

În fântână, sub taurii de bronz, plutea în liniște trupul gol al unui bărbat. Înalt, pare-se, și rotofei, cu păr negru, barbă și tatuaje colorate pe ambele brațe. Zăcea cu fața în sus, prin urmare tăieturile de pe ambele încheieturi și din zona vintrelor erau vizibile. Douăsprezece tăieturi simetrice, mici. Gura deschisă îi arăta limba străpunsă de un cercel, iar ochii lui căprui, morți, oglindeau cerul ca niște iazuri mici de mercur.

— Măcar azi nu plouă, mormăi Clausen.

Nu părea să creadă cu adevărat că exista vreo diferență. Două victime ucise cu bestialitate în două zile – nu era genul de situație pe care s-o îmbunătățească o pauză de la ploaie.

— Cineva ne transmite un mesaj, zise Jeppe. Și mă tem că nu s-a terminat.

Își simțea ochii împăienjeniți. N-ar fi trebuit să stea să fumeze și să construiască teorii până la 3 și jumătate dimineața.

— Ce nenorocire!

Cei doi bărbați se aplecaseră deasupra cadavrului ca să studieze inciziile. Stând în apă, carnea își pierduse culoarea, iar rănile se căscau ca niște porți înguste, nefirești, către suflet, care se evaporase de mult. Bărbatul mort arăta ca un personaj al lui Hieronymus Bosch, ca un avertisment din iad.

— Ai dat de Monica Kirkskov? întrebă Clausen, zâmbind vag.

— Da, mersi. Avea niște informații interesante despre o posibilă armă a crimei, un scarificator. Se ocupă Nyboe.

Jeppe fotografie cu telefonul chipul și tatuajele omului și îi trimise imaginile pe e-mail Sarei. *Victimă nouă, același MO. Vezi ce găsești.* Erau

profesioniști în e-mailuri. Schimbau mesaje intime pe telefon. Și în pat. Jeppe își puse telefonul la loc și privi scena.

În spatele pavilioanelor albe unde se instalau anchetatorii se aflau clădirile de cărămidă roșie ale spitalului, vopsite în maroniu de ploaia de peste noapte. Șpros, uși de lemn albastru și copaci ale căror frunze uscate se chinuiau să reziste încă puțin. Arăta foarte pașnic.

— Cine l-a găsit?

Clausen arătă spre un bărbat mai în vârstă care stătea ghemuit, avea capul în mâini și ținea un teckel neliniștit în lesă. Gluga pelerinei lui de ploaie albastru-închis i se lipea de cap. Un polițist stătea pe vine lângă el, vorbindu-le liniștitor și omului, și câinelui.

— Ieșise să-și plimbe câinele și a luat-o pe o scurtătură pe-aici. A zis că de obicei nu merge pe drumul ăsta și n-avea telefonul la el, așa c-a trebuit să intre la Urgențe, să dea alarma. E foarte afectat.

— La ce oră? întrebă Jeppe, scoțând o gumă de mestecat din buzunar.

Nu era ușor să scapi de gustul de țigară.

— Apelul a intrat la dispeceratul secției principale la 6:08. Noaptea, în perimetrul spitalului patrulează agenți de la o firmă privată de pază, iar unul dintre ei a trecut pe lângă fântână la 5:30. Totul era normal atunci.

— Deci avem din nou un interval de timp relativ redus în care cadavrul a fost lăsat în fântână, zise Jeppe privind streșinile clădirilor din jur.

Clausen ridică și el bărbia.

— Da, o să fie interesant de văzut ce înregistrări avem de la camerele de supraveghere, zise el.

— Îl pun pe Falck să înceapă să găsească filmările de la camerele care pot fi în zonă. N-aș fi surprins să putem folosi ceva.

O picătură căzu în apa din fața lor. Ambii priviră unda răspândindu-se pe suprafața netedă și atingând corpul. Își traseră simultan glugile pe cap și lăsară ploaia să răpăie pe materialul impermeabil.

— De ce aruncă trupurile în fântâni? întrebă Jeppe.

Clausen ezită.

— Poate că sună prostesc, dar în multe religii speli decedatul pentru a-i curăța păcatele înainte de călătoria pe celălalt tărâm. Poate că apa face parte dintr-un ritual?

— Dintr-un ritual sau dintr-un mesaj.

Jeppe își scoase guma din gură și o roti între degetul mare și arătător, pe

gânduri.

— Corpul de ieri a fost lăsat într-o fântână din centru. Azi de ce o fi venit aici?

— Poate că riscul de a fi văzut cu cadavrul în oraș era prea mare, acum că presa a început să vuiască despre ucigașul pe bicicletă?

Un anchetator îl chemă pe Clausen din tufe.

— Kørner, trebuie să mă ocup de dovezi. Am găsit urme de cauciucuri de bicicletă și încercăm să prelevăm mulaje înainte să le spele ploaia.

Clausen se grăbi într-acolo, în pas săltat, care-i făcea corpul mic, îmbrăcat în pelerina de ploaie, să arate ca un cort săritor.

Jeppe rămase lângă fântână, privind cu ochi absenți cadavrul. Morții au un secret pe care cei vii nu-l vor cunoaște niciodată. Care era legătura dintre Bettina Holte, o asistentă de 54 de ani din Husum, și acest bărbat mai tânăr, cu un cercel în limbă?

Criminaliștii se instalaseră și erau pe punctul de a începe primele analize la fața locului. Jeppe făcu niște pași înapoi, să le lase spațiu. Chiar când profesorul Nyboe își trase o mască pe față și se aplecă deasupra cadavrului, lui Jeppe îi sună telefonul.

Era Sara.

— Da?

— Bună.

După voce, Sara era entuziasmată.

— Cred că am aflat ceva despre victimă. Am trecut imaginile tatuajelor prin noul program de identificare american și am o potrivire. Tipa în stil *pin-up* de pe bicepsul lui stâng se potrivește unui profil. L-am găsit în POLSAS.

— În POLSAS? Are dosar penal?

— Nu. Se pare că a completat un formular de verificare pentru a putea lucra cu copiii. Asta presupune încărcarea unei fotografii în sistem. Are câțiva ani vechime, în caz că el e. Deocamdată, tot ce avem este tatuajul, dar dacă într-adevăr e vorba despre el, atunci se numește Nicola Ambrosio, născut la Napoli, în Italia, în 1983. Locuiește pe Amagerbrogade 42, etajul cinci, pe dreapta.

— Nicola?

Danemarca nu era, probabil, cea mai plăcută țară dacă te numeai Nicola și erai bărbat.

— Ai timp să te duci pe Amagerbrogade și să verifici?

— Sunt pe drum.

— Bun. Sună-mă când știi mai multe.

Jeppe voia să-i mai spună ceva, un cuvânt mărunt care să îndulcească schimbul de replici profesional.

— Sara…?

Ea nu răspunse. Îi luă câteva secunde să își dea seama că deja închisese.

•

— Și ce-ți spune reacția asta?

Peter Demant se uită în ochii primei paciente a zilei cu o privire despre care știa că e percepută ca fiind plină de atenție. Exersase îndelung privirea aceea. Adevărul era că îi venea greu să se concentreze la ce spunea fata din fața lui. Nu că nu era un caz interesant, dimpotrivă. Începuse terapia cu ea cu trei luni mai devreme, când familia ei se săturase să aștepte ajutorul disponibil prin resursele de sănătate publică. Tocmai împlinise 17 ani și dădea semnele unei tulburări de personalitate, care nu fusese diagnosticată în mod concludent. Persoanelor tinere e greu să le pui un diagnostic corect, pentru că se zbat să se cunoască pe sine și să-și dea seama unde le este locul. Ce înseamnă „comportament normal” pentru un adolescent? Când devine aberant?

În cazul acestei tinere, comportamentul ei obsesiv-compulsiv tot mai exagerat dăduse familiei un semnal de alarmă. Când a ajuns să se spele pe mâini de peste cincizeci de ori pe zi, mama ei contactase în sfârșit psihologul școlar. Asta se întâmplase în urmă cu trei ani, iar de atunci starea tinerei din fața lui nu făcuse decât să se deterioreze.

La început, mama ei o însoțise la terapie, ceea ce îl cam împiedicase să creeze o legătură de încredere cu fata. Acum, că venea singură, lucrurile începeau să devină mai bune.

— Că sunt…

Tânăra inspiră adânc.

— Că sunt supărată pe mama.

Mama. De fiecare dată pentru dezechilibrele oamenilor era de vină mama. Uneori se adăuga și un tată absent, însă mereu începea cu biata mamă care nu știa ce să facă.

Peter luă o gură din paharul cu apă de pe măsuța de lângă fotoliu și-și dădu seama că-i tremurau degetele. Reflectând la cele trei categorii folosite

ca să-și clasifice dispoziția de zi cu zi, astăzi era tot de nota trei: o zi neliniștită, nervoasă. Gândul la moarte era cel care-l chinuia. Risca să piardă totul – clinica, cercetările, onorariile profitabile pentru programările afaceriștilor, statutul de specialist în aripile de psihiatrie de la spitalele Glostrup și Bispebjerg.

Prestigiul, banii, respectul.

— E vina mea? întrebă fata, privindu-l în expectativă.

— Îmi pare rău, ai putea repeta ce ai spus? zâmbi Peter. Notam ceva.

— Poate ar trebui să mă mut? Singură? Nu zice lumea că schimbarea e sfetnic bun?

Clătină din cap, deznădăjduită.

— Medicamentele sunt sfetnici buni.

Peter se întinse după carnețelul de rețete galben, dar ezită. Nu putea permite propriei sale neliniști să împiedice empatia profesională necesară pacienților săi. Trebuia să se adune.

— De ce vorbești despre mutare? Întreabă-te dacă dorești cu adevărat o schimbare și o îmbunătățire, sau dacă numai fugi.

Ea plecă fruntea, trăgându-și nasul.

— Ai ajuns departe în privința înfruntării provocărilor și asumării propriei vieți, zise el cu glas cald. Ai muncit din greu și ai reușit multe. N-ai de ce să fugi.

— Mersi, zise ea. Ai dreptate.

El se ridică și înconjură masa, se lăsă pe vine și o atinse ușor pe obraz.

— Te simți bine?

Ea încuviință și își șterse nasul cu mâneca. Era ca un cățel drăguț, inocent, adorabil. Lui Peter îi venea să o țină în poală.

— Ședința noastră de azi s-a încheiat, dar ne vedem peste două săptămâni.

O conduse pe lângă biroul gol al recepționistei, punându-i brațul pe după umeri.

— Louise ajunge târziu azi, așa că sună mâine pentru următoarea programare. Ai grijă de tine.

O lipi de el și o ținu așa jumătate de minut. Apoi îi dădu drumul și o lăsă să plece pe hol, rămânând în biroul din față. Abia respira. Încrederea și căldura corpului pacientei îi oferiseră un moment scurt de liniște care deja amenința că se va risipi. Corpul lui începu iar să se simtă ca un bloc de

ciment, rigid și greu. Se obligă să inspire adânc, din stomac, până când simți sângele curgându-i prin vene și inima bătându-i. N-avea rost să se piardă cu firea.

Își dădu seama că-și mușca pielițele. Scuipă iritat și se duse la baie, se spălă cu apă rece și se șterse temeinic. Fața din oglindă era rotundă, ca a unui copil, și la fel de nesigură. Uneori detesta reflexia aceea. Găsi întrerupătorul fără să-și ia ochii din oglindă și se bucură că reușea să se controleze.

Urma o jumătate de oră până la următorul pacient, așa că avea timp să scrie câteva rânduri pentru prezentare. Își aduse un pahar cu lapte din chicinetă și se întoarse în birou, deschise ușa și intră. Era întuneric. Probabil atinsese întrerupătorul când plecase. Lumina slabă a zilei, care intra pe geamul dinspre eleganta piață Sankt Annæ, îi cădea pe birou și pe perete, unde era montată colecția lui de fluturi. Aici, pe întuneric, sub sticlă păreau vii, parcă gata să își ia zborul. Aripile în culori electrice ale lui *Morpho menelaus,* petele ca de leopard ale lui *Euphrydyas maturna,* impresionantul *Attacus atlas,* și mai ales fluturele de sticlă rușinos, fragil și efemer, aproape transparent – însă nu tocmai. Larvele sale stocau toxine din iasomie în trup și astfel deveneau letale pentru dușmani.

Fluturele care atrage cea mai puțină atenție e cel mai periculos.

•

Amagerbrogade zumzăia de traficul agresiv de dimineață. Jeppe se opri la numărul 42 și se uită la clădirea rezidențială modernă. Parterul fațadei era vopsit într-o nuanță de muștar și găzduia un magazin de bijuterii care vindea brățări din aur de nouă carate. Pe stradă, în spatele lui, un șofer nervos de dubiță claxona o femeie care traversa împingând un cărucior, pentru că i se părea că se mișcă prea încet, iar ea îi răspunse cu un șir de înjurături strigate peste capul copilului.

Iubita lui Nicola Ambrosio, Malene Pedersen, îi arătase Sarei Saidani poze care confirmau că trupul lui era într-adevăr cel găsit în fântâna Micii Gefion. Fără prea multe detalii, Sara o avertizase că era posibil ca Nicola să fi suferit un accident și îi promisese lui Jeppe că urma să rămână până la sosirea lui, ca să o anunțe și să o interogheze împreună.

— Kørner! Aici.

Auzi vocea Sarei de pe trotuar, din spatele lui. De după un grup de bărbați în vârstă, adânciți într-o dezbatere aprinsă despre fotbal, în mijlocul

trotuarului, Sara își făcu apariția lângă o femeie înaltă, brunetă, pe tocuri. Purta o jachetă de puf verde ca menta, avea o țigară în colțul buzelor și un câine foarte mic în lesă.

— Câinele a avut nevoie afară, explică Sara. Credeam că terminăm până vii.

Părea obosită, ca de obicei atunci când era nerăbdătoare. Partea proastă când te mișcai repede era că trebuia să aștepți după ceilalți. Ușoara iritare față de orice persoană căreia îi lipsea același nivel de energie era unul dintre lucrurile pe care Jeppe le adora în secret la Sara.

— Ea este Malene Pedersen, iubita lui Nicola, spuse Sara. Iar el este Jeppe Kørner, detectiv la Poliția din Copenhaga.

Malene Pedersen îi întinse mâna liberă. Era stânga, deci strângerea nu fu foarte reușită. Aruncă pe pista de biciclete ce-i mai rămăsese din țigară și își scoase cheile din buzunarele adânci.

Era frumoasă, în stilul vecinei de alături cu vino-ncoa, dar cu gene artificiale și sâni care sfidau gravitația, practic levitându-i până aproape de bărbie. Înfrumusețările îi cam știrbeau din farmecul natural, dar firește că adăugau puncte pe alte fronturi, cu toate că Jeppe nu știa cum să le aprecieze.

Urcară la apartamentul de la etajul cinci și se așezară pe o canapea de catifea turcoaz. Câinele se instală în poala stăpânei, cu codița între picioare.

Jeppe o informă despre deces pe cât de blând putu. Cu fiecare cuvânt pe care-l auzea, pe obrajii Malenei aluneca o lacrimă proaspătă. După câteva minute renunță să le mai șteargă.

— Autopsia e în curs și trebuie să vă rugăm să veniți să-l identificați oficial. Nu că ar exista vreo îndoială că este el. Mai are alte rude apropiate?

— Familia lui locuiește în Italia… Doamne, mama lui!

Se jucă nervoasă cu părul, la spate, unde părea să fie împletită o meșă.

— Unde trebuia să fie aseară?

— La muncă. A plecat după cină, ca în fiecare luni. Nicola lucrează cu jumătate de normă într-un centru de zi, iar noaptea conduce un taxi ca să mai câștige niște bani.

— Se purta normal?

— Absolut.

Câinele scheună, iar ea îl scărpină pe burtă, fără să-l privească.

— Considerăm decesul lui Nicola o crimă. Știți să fi avut cineva motiv

să îl rănească, sau să se răzbune pentru ceva? Cineva gelos, care aștepta bani, o veche problemă de familie – orice.

Jeppe dădea liniștitor din cap în timp ce vorbea.

— Nicola e un tip mare și puternic, cu tatuaje și piercing, dar e cel mai blând om pe care l-ați putea cunoaște vreodată. Genul de tip care la petreceri se joacă cu copiii. Nepoții mei îl adoră.

Malene luă un șervețel și își suflă nasul.

— Să-l fi ucis o persoană pe care o ducea cu taxiul?

După o clipă de ezitare, Jeppe întrebă:

— Ați auzit de Bettina Holte?

— Trupul din fântână?

Părea derutată.

— Nicola a pomenit de ea! O cunoștea, iar vestea l-a șocat. Ce-are a face cu moartea lui?

— Există asemănări între ele, spuse precaut Jeppe. Deocamdată le anchetăm pornind de la premisa că au fost comise de aceeași persoană. De unde o cunoștea Nicola pe Bettina Holte?

Malene Pedersen rămase cu gura căscată, privind în gol pentru o clipă. Apoi spuse:

— Au lucrat împreună. Acum doi sau trei ani.

— Cum au lucrat împreună?

Ea se ridică atât de brusc încât câinele căzu pe canapea scheunând neliniștit, și se duse în colț la o veche valiză de piele pe care o deschise și începu să scotocească în ea. Pe podea se adunară fotografii și scrisori, în teancuri. După câteva minute, veni înapoi cu o broșură.

— Nicola a lucrat ca asistent social într-un centru rezidențial de îngrijire. Nu are autorizație dar, așa cum am zis, se pricepe la copii. De acolo o cunoaște pe femeia din fântână. Asta se întâmpla înainte să ne întâlnim noi, deci nu știu mare lucru, dar mi-a arătat ieri broșura, când vorbeam despre crimă.

Îi întinse lui Jeppe broșura color, de vreo 15 pe 25 centimetri și douăzeci de pagini, uzată la muchii și decolorată. Coperta arăta o clădire cu tencuială albastră, înconjurată de copaci, și purta titlul *Casa cu Fluturi – Tratament psihiatric rezidențial pentru copii și adolescenți.*

Jeppe o răsfoi repede. Spre final era o poză de grup cu personalul, aliniați ca o echipă de fotbal, zâmbind pe o peluză, sub un stâlp. Bettina

Holte era în dreapta, în primul rând, cu un zâmbet forțat întipărit pe chip. Nicola Ambrosio se remarca în spate, cu umerii lați și dinții albi.

— Pot să o iau?

Malene Pedersen ridică din umeri.

— Mulțumesc.

Jeppe o privi pe Sara.

— Ai chemat pe cineva?

— Mama Malenei este pe drum. Locuiește în Dragor, deci va ajunge curând.

— Bine.

Jeppe o bătu pe mână pe Malene.

— Colega mea va rămâne aici, până sosește mama dumneavoastră. Îi puteți da ei numele rudelor și prietenilor lui Nicola.

Ea își luă fața în mâini și suspină. Jeppe cunoștea prea bine ce o aștepta, era familiarizat cu etapele șocului: acceptare, furie, depresie. Știa că nu o putea ajuta, așa că ieși din apartament, nu fără să se simtă nelalocul lui.

Pe scări, îi sună telefonul. Numele de pe ecran îl mai înveseli.

— Werner! Nu poți trăi fără mine, nu-i așa?

— Nu, Kørner, e evident că sunt ghimpele din coasta ta, de care nu poți scăpa.

Jeppe râse.

— Ce pot face pentru tine, Anette?

— Voiam doar să aud care-i raportul despre a doua moarte. Același MO?

El auzi bebelușul scâncind pe fundal.

— Raportul? Pentru ce? Serios, chiar trebuie să-i cer lui Svend să te lege de fotoliu, ca să te relaxezi și să te bucuri de concediu?

Jeppe ajunsese la ușa din față și ieși în zgomotul de motoare și frâne de pe Amagerbrogade.

— Să mă *relaxez*? Ar fi ultimul cuvânt prin care aș descrie acest concediu. Futu-i, e greu!

O auzi ajustând poziția telefonului și a copilului.

— Haide, Jeppe. Dă-mi ceva! Viața mea e pustie. Mi-ar prinde bine o diversiune.

Jeppe se îndreptă spre Norgesgade și spre mașina pe care o parcase acolo.

— Bine. Ce vrei să știi?

Nu rată nicio secundă.

— Sunt legate între ele cele două crime?

— Anette, te cunosc!

Jeppe se feri de un grup de adolescenți care-și țineau nasurile în telefoane.

— Dacă te implici, nu vei putea renunța.

— Serios? Ce crezi c-o să fac? O să anchetez cu bebelușul dormind în cărucior?

— Ai fi în stare!

Jeppe se opri o secundă, ezitând.

— Păi… îți dau un cuvânt. Unul singur! Dacă vrei alte diversiuni, fă-ți abonament la Netflix. Bine?

— Hai, bine. Zi odată!

Jeppe privi broșura din mâna lui.

— Cuvântul de la mine – pe care nu îl poți folosi la nimic – este: *fluture.* Casa cu Fluturi. Vezi? M-ai păcălit și ți-am zis două. Acum trebuie să mă duc la o autopsie. Îi saluți pe Svend și pe fetiță?

— Jeppe, știi ce cred?

— Nu.

— Că ți-e dor de mine.

Capitolul 7

Anette Werner închise telefonul și se uită la fetița ei, care îi adormise la sân. Puiul de somn de dimineață era unul dintre episoadele de odihnă mai de încredere de peste zi, asta dacă se putea vorbi despre „episoade de odihnă”. Copila dormea maximum o oră sau două, înainte de prânz, și Anette se întindea de obicei și ea, ca să mai recupereze din restanțele de peste noapte. Era mai bine să o facă și acum.

Își desprinse cu grijă sfârcul sensibil din gura fiicei sale și o duse pe canapea, pe care o blocaseră cu perne, și pe care părea să o prefere, nu se știe din ce motiv, pătuțului ei scump, de firmă.

Trecerea din brațe pe canapea decurse bine. Anette își încheie sutienul de alăptat, își trase bluza la loc și se așeză la computerul de pe masa din

living, printre ziare necitite și piese pentru pompe de sân. Voia doar să caute rapid ceva, înainte să se întindă.

Casa cu Fluturi o căutare pe Google îi arătă că era un cămin pentru copii cu tulburări psihiatrice, deținut și condus de Rita Wilkins la o adresă din apropierea satului Gundsømagle. Nu era, deci, al Serviciului național de sănătate publică, ci oferea cazare și masă unui număr redus de copii bolnavi mintal, concentrându-se mai ales pe schizofrenie și tulburări de personalitate. Site-ul fusese dat jos și alte căutări arătară că locul se închisese cu doi ani în urmă, însă arhivele de imagini ale Google arătau camere comode pentru adolescenți, un foc de tabără și o zonă rurală, cu pădure și un iaz în curtea din spate.

Jeppe voia să sugereze, probabil, că victimele avuseseră o legătură cu acest program. Bettina Holte era asistentă, așa că, fără să știe ce profesie avea noua victimă, era rezonabil să creadă că atât ea, cât și cea de-a doua victimă lucraseră acolo.

Nu că-i păsa, firește. Anette închise computerul și se întinse pe canapea, lângă fetiță, apucând o pernă și o pătură, și se chirci pe o parte, poziție care-i ajuta sânii sensibilizați să doară mai puțin, închise ochii și încercă să se relaxeze, ascultă respirația liniștită a copilului și lăsă gândurile să îi zboare prin cap, obosite.

Bettina Holte îi ținuse companie Anettei în timpul uneia dintre primele ei sesiuni de alăptare, îi vorbise liniștitor și o distrăsese de la durerea din sfârcuri. Vorbise despre provocarea de a fi părinte și de a fi prezentă. Anette își pierduse rapid interesul.

Se rostogoli pe spate, inspiră adânc și își lăsă picioarele să cadă în lateral. Ridică privirea și se uită la mișcarea pleoapelor fetiței. Ce visa, cât dormea? Același lucru pe care-l gândea cât era trează?

Că veni vorba despre stare de trezie – Anette trebuia să doarmă. N-avea de gând să-și folosească puținul răgaz de somn speculând despre un caz la care nici măcar nu trebuia să lucreze. Aproape credea că Jeppe o molipsise cu vorbăria lui despre intuiție și presimțiri, cu absurdițățile despre conexiunea ei cu un al șaselea simț, care s-ar fi deschis, chipurile, când născuse, o conștientizare cosmică.

Anette se ridică în capul oaselor. Genul ăsta de gânduri îi provocau arsuri la stomac. Munca de investigație era 90% transpirație și 10% noroc. Atât.

Iritată, dădu pătura la o parte și se ridică de pe canapea. Dacă nu putea

dormi, măcar să muncească. Redeschise computerul și tocmai notase adresa căminului, acum închis, pe un plic vechi când apăru Svend din biroul de acasă.

— Credeam că dormi cât ațipește Obrăjori. Nu ești extenuată?

Diminutivele erau una dintre specialitățile lui Svend. Una dintre multele calități care-i plăceau, în mod normal, la soțul ei, dar care acum începuse să o calce pe nervi.

— Nu putem să-i zicem, pur și simplu, *copilul,* până ce capătă nume?

Anette închise computerul cu un clinchet puternic.

— Hei, n-am voie să hotărăsc cum să-i spun fiicei mele?

Privi calculatorul, sceptic.

— Ce pui la cale?

— Nimic, zise Anette, vârându-și plicul în buzunarul pantalonilor de trening și ridicându-se, ceea ce făcu scaunul să scârțâie pe podea.

Copila se agită.

Svend o privi acuzator.

— În fine, se pare că nu e chiar atât de obosită. O iau eu.

Anette se grăbi spre fiica ei și o ridică blând. Obrazul ei era cald. Probabil era prea îmbrăcată. Era atât de greu să decizi cum s-o îmbraci, se gândi ea. Prea frig, prea cald, niciodată potrivit.

Niciodată potrivit.

— Vrei să pregătesc prânzul?

Prânz? Anette era atât de distanțată de propriile-i nevoi fizice de ziceai că e moartă.

— Da, te rog. Sună minunat. Apoi încerc să liniștesc iar copilul.

— N-ar trebuit să-i zicem Gudrun, după maică-ta?

Svend se opri în ușa bucătăriei.

— Gudrun e un nume nordic foarte potrivit. Și i-am aduce și bunicii un omagiu.

Mai discutaseră despre asta de multe ori. Știa că era o dovadă de iubire că el sugerase să-și numească fiica după mama răposată a Anettei. Dar sugestia o enerva.

— Mama nu suporta numele ăsta. De ce crezi că-i ziceam cu toții Didder? Nimănui nu-i place numele Gudrun!

Anette văzu expresia din ochii lui Svend și se opri. Îl rănise. Părea să facă asta de câteva ori pe zi, în ultima vreme. El încerca să înțeleagă, să nu

permită lucrurilor să-l afecteze, să-i ofere spațiu. Asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

— Omletă sună bine? N-avem mare lucru în frigider.

Ea încuviință și îi întoarse spatele. Svend intră în bucătărie și Anette începu să se legene și să se bâțâie nerăbdătoare, ca să calmeze copila. Nu conta cum, câtă vreme era mișcare.

Bebelușul se liniști rapid. Anette continuă să se fâțâie și să salte, privind pe geam către crengile cu aspect trist din curte, către tufișuri și peticele întunecate de sub ele.

Casa cu Fluturi, un program rezidențial pentru copii cu probleme. Plicul cu adresa îi ardea buzunarul.

•

Nu exista un motiv pentru care Esther hotărâse să gătească ravioli de la zero, pentru un prânz de marți absolut obișnuit. Nu mai făcuse paste în casă de mulți ani și nu aștepta musafiri. Chiar și așa, își începu ziua – după ce făcuse o baie lungă și se îmbrăcase cu puloverul ei favorit, de culoarea lavandei, și apoi plimbase câinii – căutând rețete în cărți de bucate, alcătuind o listă de cumpărături și făcând un ocol pe la magazinul cu brânză de calitate, ca să cumpere ricotta bună. Îi era foame. Pentru prima dată de multă vreme, era încântată de mâncare: voia să gătească acasă, italienește, voia companie și vin.

Maria Callas îi oferi coloana sonoră cât turnă făină pe masă, sparse ouăle, adăugă ulei și începu să frământe. Din când în când se lăsa purtată de muzică și cânta alături de soprană, făcându-i pe Dóxa și pe Epistéme să urle din coșul lor. Nu-i păsa. Îi venea din nou să cânte, să râdă, să trăiască. Cât lucrase la aluat, își turnase un pahar de vin și îl băuse. Existaseră perioade în care consumase nesănătos de mult alcool, dar în ultimele șase luni îl ținea sub control.

Ravioli arătau cam grosolan, dar erau gustoși. După ce îi aruncă într-un sos de unt infuzat cu salvie și îi asezonă corect, cu sare, piper și parmezan, căpătară gustul pe care numai pastele făcute în casă îl pot avea.

Esther presără platoul cald cu pătrunjel tocat, luă sticla de vin și era pe cale să coboare când își dădu seama că asta-și dorise de la bun început. Când sună la ușă, inima îi bătea ca unei școlărițe îndrăgostite și simți că îi vine să moară de o sută de ori, înainte ca ușa să se deschidă și să afle răspunsul.

Alain arăta chiar mai bine decât cu o zi înainte, relaxat și sexy, ca un cameleon la soare. Barbă de-o zi, pleoape grele, păr ciufulit – oare îl trezise? El o privi ușor dezorientat, dar apoi ieși pe casa scării, aproape închizând ușa în urma lui.

— *Chérie*! Cred că e ziua mea norocoasă!

Dacă ar fi știut bărbații cât de departe ajungeau doar spunându-i *chérie* unei femei!

— Pregăteam prânzul și m-am gândit să-i urez bun-venit noului vecin.

Alain ezită o vreme, lăsându-i lui Esther timp să-și regrete de câteva ori impulsul și să vrea să alerge înapoi la etaj. Când vorbi, în cele din urmă, avea un ton răgușit.

— Cred că e cel mai dulce lucru care mi s-a întâmplat în Danemarca. Bineînțeles că tu gătești și tu vii să îmi urezi bun-venit. Ești – își duse mâna la piept – *magnifique*. Mulțumesc!

Alain îi luă platoul, și dintr-odată, Esther se întrebă dacă o să ia mâncarea să o consume singur, în apartament, fără ea. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Platoul era între ei, iar ea nu știa dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă și să plece.

— Mâncăm împreună! Și ai adus și vin, ce minunat! Dar nu putem sta aici… apartamentul e un dezastru, cutii peste tot, și… nu, nu se cade. Crezi că putem merge la tine, *chérie*?

— Normal.

Esther îi luă platoul, zâmbind.

— Ce idee bună.

— Mă duc să-mi pun o cămașă. Aranjează masa și vin și eu în două minute.

Deschise ușa apartamentului său, țâșni înăuntru și o închise în urma lui, înainte ca ea să poată arunca o privire înăuntru. Normal că nu voia invitați într-o locuință neterminată! Era francez, deci perfecționist.

Ea se întoarse sus și puse pastele în cuptor, ca să le păstreze calde. Ar fi trebuit mâncate proaspete, dar asta era. Strânse repede masa și apoi așeză cele mai bune farfurii Royal Copenhagen, albe cu albastru, își verifică reflexia în sticla dulapului și înjură roșeața care o trăda mereu când era agitată. Ar fi fost prea mult să aprindă lumânări?

O mișcare din spatele ei o sperie. Uitase să închidă ușa?

— Ce naiba faci?

Gregers!

— Prânzul. Vecinul cel nou vine la prânz. Nu te deranjăm…

— Pfff!

Gregers se duse să se uite în cuptor.

— Păi, nu prea am chef de paste. Ce mai ai?

— Nu am altceva, și oricum…

Se auzi o bătaie în ușă, reținută și politicoasă. Când Alain spusese două minute, nu glumise.

— Vin imediat! Ne vedem mai târziu, Gregers.

Esther se grăbi la ușă, sperând că pulsul ei agitat nu se dădea de gol. Alain se schimbase într-o cămașă boțită și cam scurtă, se pieptănase și se dăduse cu o cantitate copleșitoare de apă de toaletă, în mână avea un băț cu un ghem de folie de aluminiu în vârf. I-l întinse, ca pe o floare, și atunci ea își dădu seama că asta se dorea.

— N-am avut cum să ajung la florărie. Dar o femeie ca tine merită flori zi de zi.

Esther acceptă trandafirul de aluminiu, ușor stânjenită. Nu putea hotărî ce era mai ridicol: floarea caraghioasă sau cuvintele însoțitoare.

— Intră. Cred c-ar fi mai bine să ne așezăm și să mâncăm imediat. După aceea pot să-ți fac un tur.

Alain zâmbi dulce și făcu cu ochiul. Esther își dădu seama că spusese ceva care aducea a flirt, deși nu avusese intenția. Doamne, cât de tare își ieșise din mână!

Îl conduse în bucătărie, dintr-odată conștientă de toate fisurile din poleiala vieții ei: de ridurile de pe față, de suprafețele prăfuite și de câini, care mârâiau la străin. O persoană atât de bătrână și de hârșită n-ar trebui să nutrească gânduri romantice.

Gregers stătea la masă, în dreptul unuia dintre seturile de tacâmuri pregătite de Esther. Alain îl salută politicos, dar Gregers doar se întoarse spre ea, părând jignit, ca și cum prezența vecinului de jos ar fi fost ofensatoare.

— Va mânca și el cu noi?

Lui Esther îi venea să-l strângă de gât.

— Gregers, dragul meu prieten, ai uitat că ți-am spus că iau prânzul cu Alain?

Liniștea care se lăsă era densă precum terciul rece, și la fel de neplăcută.

Ochii lăptoși ai lui Gregers se uitau de la unul la celălalt. Apoi, privi în jos, mormăi de câteva ori, se apucă de marginea mesei și se ridică greu, împingându-și scaunul în spate. Esther nu îndrăznea să-l privească. Nici pe Alain. Zgomotul a fost prima indicație că nu era ceva în regulă. Un geamăt, dar profund și răgușit, ca urletul înăbușit al unui lup muribund.

Îl privi pe Gregers. Avea ambele mâini pe piept, chipul cenușiu și ochii sticloși, cu o expresie pierdută.

— Gregers, te simți bine?

Nu răspunse. Nu reacționă.

— Gregers, zi ceva!

Esther era lângă el, scuturându-i brațul, strigând la el, probabil strângând prea tare. Dar el nu răspunse. Alain îi atinse ușor umărul.

— Are un infarct. Trebuie să chemăm ambulanța.

Cele douăsprezece minute pline de panică dintre apelul la 112 și scoaterea lui Gregers din apartament, prins în curelușe pe o targă, cu mască de oxigen pe figură, trecură ca fulgerul, și totuși parcă se târau la infinit. Esther mai trecuse prin acest gen de irealitate și înainte, fiindcă fusese suficient de aproape de moarte ca să-i cunoască mirosul. Chiar și așa, nu era pregătită pentru teama care o cuprinsese și pentru dorința copleșitoare de a fugi. Numai când ușa se închise în spatele paramedicilor reuși să respire iar, să audă și să vadă lumea.

Alain o îmbrățișă cu blândețe, o liniști, o calmă.

— Ar trebui să plec la spital. Gregers nu mă are decât pe mine. Vreau să fiu acolo, pentru el, dacă… dacă are nevoie de mine.

Se desprinse din brațele lui, deși nu voia.

— Ești un om bun, Esther.

Alain încuviință înțelegător și îi șterse o lacrimă de pe obraz.

Ea își luă poșeta, haina de ploaie impermeabilă, telefonul și pantofii comozi.

Alain o privi cum se pregătește, însă nu dădea semne că ar pleca și el. Când ea se opri în prag, gropițele lui se afișară iar.

— Aproape că e păcat să se irosească o mâncare atât de grozavă, Esther. N-ar fi mai bine să o mănânc?

•

O siluetă cu glugă dădu lent colțul dinspre Østre Længdevej pe Lindringsvej. Sub o prelată, pe atașul bicicletei era fixată o povară. Roata

din față aruncă stropi de apă când trecu printr-o băltoacă. Apoi dispăru.

— Până acum, e singura filmare cu suspectul. Cei de la firma privată care se ocupă de paza spitalului nu sunt chiar atât de grozavi cum le-ar plăcea să pară. Ora este 3:43. Nu găsesc alte filmări din zonă pentru noaptea aceea. Se pare c-a apărut iar din senin.

Jeppe înghiți niște cafea amară și își promise să pregătească o tură proaspătă când urma să meargă să-și mai ia un pahar.

— Au început să pună întrebări personalului, dar ar fi bine ca unul dintre noi să meargă să ajute, după ce terminăm aici.

Jeppe își goli paharul, îl mototoli și îl aruncă în coșul de gunoi de sub birou. Echipa se afla în biroul său și toți ochii erau ațintiți la calculatorul lui.

— Situația e diferită. Două crime în două zile, același MO. Nyboe confirmă că e foarte probabil ca arma din ambele cazuri să fie un scarificator. Totul ne arată că e vorba despre același ucigaș. Asta înseamnă că trebuie să ne concentrăm la legăturile dintre victime. Revin la ele…

Jeppe ridică privirea de la cei trei colegi la peretele din spatele lor. Încă se gândea la imaginea de acolo ca fiind nouă, deși o agățase de mai bine de un an. Un suspect care fusese adus pentru interogatoriu spărsese tabloul vechi, o reproducere după nuferii lui Monet. Acum, locul era ocupat de un poster după Gustav Klimt, cu oameni goi și schelete care pluteau printre nori, una dintre frescele din Viena. Jeppe încercă să-și amintească numele – poate „Medicină”?

— Falck și cu mine tocmai ne-am întors de la autopsia lui Nicola Ambrosio, și, ca să fiu scurt, a murit exact ca Bettina Holte. Tăiat cu un scarificator la ambele încheieturi și într-o parte a zonei inghinale, urme pe piele după ce a fost legat și i-a fost astupată gura, i-au cedat organele și a făcut infarct din cauza exsanguinării. Ora decesului: între miezul nopții și ora 3. Uit ceva, Falck?

Falck clătină încet din cap, zgârcit cu mișcările până în vârful degetelor. Thomas Larsen se aplecă spre Sara și îi zise ceva ce nu puteau auzi ceilalți.

Ea îi zâmbi.

Jeppe își drese glasul.

— Saidani și cu mine am vorbit cu iubita victimei, Malene Pedersen, în dimineața asta. Tipul era cetățean italian rezident în Danemarca, în vârstă de 34 de ani, și lucra într-un centru de zi. Noaptea, făcea taximetrie. Ea

credea că ieșise la muncă. Taxiul lui a apărut pe undeva?

— A fost găsit într-o parcare de pe Tagensvej, nu departe de locul în care a fost descoperit cadavrul, răspunse Larsen. Parcat, încuiat. Echipa de criminaliști e pe drum.

— Bun, zise Jeppe, dar nu cred că vor găsi nimic. Victimele nu au semne de împotrivire. Nici zgârieturi, nici urme de luptă, nici ADN sub unghii. Cred că se cunoșteau cu ucigașul și că s-au întâlnit de bunăvoie.

Jeppe se baza doar pe instinct când spunea asta și de obicei nu se hazarda să facă asemenea afirmații. Ăsta era domeniul Anettei Werner. Dar cineva trebuia s-o facă dacă ea era în concediu.

— Am informat familia din Napoli și părinții lui sunt pe drum spre Copenhaga. Potrivit iubitei lui, Nicola era o persoană plăcută, care nu avea dușmani sau datorii de reglat. Nu a făcut niciodată abuz de substanțe, din câte știa ea. Dar victimele au lucrat amândouă pentru același cămin de tratament pentru adolescenți bolnavi mintal.

Jeppe își privi notițele.

— Un loc numit Casa cu Fluturi, din Gundsømagle, lângă Rotskilde. S-a închis acum doi ani.

— Ce căuta un șofer de taxi la o unitate psihiatrică?

— Întrebare de un milion de coroane, Larsen. Se pare că n-ai nevoie de acreditări ca să lucrezi cu puști bolnavi mintal.

— Cred că glumești.

— Deloc. Așa este. Nicola Ambrosio a lucrat temporar ca îngrijitor în câteva instituții și cămine, inclusiv la Casa cu Fluturi. Din motive evidente, nu știm încă nimic despre pacienți, dar știm numele angajaților. Sara, ai reușit să cercetezi personalul?

Prea târziu, Jeppe își aminti că de obicei se adresau pe numele de familie când erau la muncă.

Sara ridică broșura și arătă chipurile unul câte unul.

— Bettina Holte, prima noastră victimă, a lucrat ca asistentă la Casa cu Fluturi, de când s-a deschis, în urmă cu cinci ani, până la închidere, acum doi ani. Nicola Ambrosio, așa cum s-a menționat deja, a lucrat acolo cu jumătate de normă ca îngrijitor temporar, timp de un an și jumătate. Directoarea și proprietara, Rita Wilkins, s-a arătat cooperantă când a fost să ne ofere informații despre personal…

Jeppe ridică o mână ca să o oprească pe Sara și întrebă:

— Unde locuiește?

— În nord, în Virum, mai precis în satul Brede. Are un cămin nou, ceva cu „pădure”… Am notat undeva.

— Hai să discutăm cu ea mai întâi. Cine vine cu mine?

Larsen își mișcă degetul arătător.

— Bine, Larsen. Ne ducem imediat ce terminăm aici. Continuă, Saidani!

— Alți angajați erau – arătă spre un tip chel, în echipament de fotbal – Kim Sejersen, asistent social cu normă întreagă, iar lângă el…

Sara își mișcă degetul spre o blondă înaltă.

— Asistenta Tanja Kruse și psihiatrul afiliat, Peter Demant.

Arătă spre un tip cu obraji rotunzi și păr negru, creț.

— Îi găsești tu și stabilești întâlnirile? întrebă Jeppe. Falck, Larsen și cu mine îi vom interoga.

Ea încuviință.

— Rita Wilkins spune că au mai fost câteva asistente, dar numai cu jumătate de normă. Nu-și poate aminti numele lor, dar a promis că se uită în arhive și că le găsește. Mai lucra acolo și un *chef,* dar nu-i în poza de grup.

— Un *chef?*

— Da, un tip care le gătea toate mesele. Puștii îi ziceau Cină-i Tăticu’. Prenumele lui e Alex, numele de familie nu și-l amintește. A zis că veștile proaste au zguduit-o.

Sara puse broșura înapoi într-un teanc de hârtii.

— Am căutat prin calculatoarele ambelor victime – prin al lui Nicola Ambrosio doar fugitiv, deocamdată ¾, dar n-am găsit nimic suspect în e-mailuri sau în social media. Pe de altă parte, lista de apeluri telefonice arată că amândoi au primit telefoane de pe o cartelă preplătită în ziua în care au fost uciși, și apelurile au durat unsprezece, respectiv șapte minute.

— Cred că asta întărește ideea că victimele cunoșteau ucigașul, spuse Jeppe, închizându-și laptopul. Ținem toate canalele deschise. Căminul acela pare să fie conexiunea dintre victime, dar este prea devreme să tragem concluzii preliminare. Familiile victimelor încă sunt în peisaj. Îl supraveghem pe Michael Holte și îl verificăm pe Nicola Ambrosio, ca să vedem dacă avea schelete în dulap.

— De unde poți cumpăra un scarificator? întrebă Sara, lovindu-și bărbia cu pixul, absentă. Știți careva?

— Cred că din magazine online specializate. Pot fi oriunde în lume, așa

că șansa de a afla de unde l-a cumpărat ucigașul e foarte mică.

— Caut oricum.

Sara își țuguie buzele și se încruntă, cum făcea când era concentrată.

— Dacă ești de acord.

— Sigur, Saidani.

Jeppe se întoarse spre Falck.

— Te duci la spitalul Bispebjerg și vorbești cu martorii? Avem deja o echipă acolo, dar aș vrea să-i supravegheze cineva de la Omucideri.

Falck păru să se gândească dacă-l interesa, apoi încuviință încet. Jeppe se ridică și se apropie de geam. Încă ploua.

— Haideți să ne gândim cu toții cum un cămin de tratament psihiatric ar fi putut duce la asemenea crime oribile. Fiți numai ochi și urechi! Două crime în două zile – există cu siguranță riscul ca persoana asta să lovească iar. Să ne asigurăm că reușim s-o oprim.

Telefonul lui Jeppe sună pe birou. Larsen se aplecă și privi, indiscret.

— E maică-ta, zise el. Vrei să răspund eu?

— Cred că mă descurc.

Jeppe își înghiți iritarea.

— Plecăm în zece minute.

În timp ce colegii lui se înșirau afară din birou, Jeppe respinse apelul și își trânti telefonul pe birou. Anette ar fi știut să-i dea lui Larsen o replică amuzantă, usturătoare, care să-l pună la locul lui. „Ba poate că-i mama ta, Larsen, care sună să-i mulțumească lui Jeppe pentru aseară”. Ceva de genul.

Jeppe clătină din cap. Trebuia să fie mai pe fază.

Capitolul 8

— Dacă ridicăm brațele, atunci aș putea…

Asistenta Trine Bremen încercă să facă pacientul vârstnic să coopereze, dar el nu asculta, ci privea doar prin cameră. În ochii apoși i se citea confuzia. Tocmai fusese internat, cu dureri în piept și tahicardie ventriculară, și primise un sedativ de la una dintre colegele ei. Ori asta, ori avea demență.

Ea îi consultă fișa de la picioarele patului. Nu primise decât aspirină.

— Bună, Gregers! Ești treaz?

Trine îl bătu pe mână și încercă să îl privească în ochi.

— Ascultă, nu există semne că ai fi făcut infarct. Te poți relaxa. Te vom ține aici câteva zile și vom face câteva analize ale arterelor tale coronariene, ca să aflăm ce-ți provoacă durerea în piept.

Pacientul se concentră cu greu asupra ei.

— Bună, repetă ea. Eu sunt Trine. Vrei niște apă?

El încuviință și bău cu grijă dintr-un pahar de plastic pe care i-l întinse ea. Apoi arătă spre inimă și își drese glasul.

— Am făcut angioplastie… nu-mi amintesc când.

— Acum un an. Scrie în fișa ta. Nu-ți face griji, știm. Totul e sub control. Cum te simți acum? Te mai doare?

Cu greu, el se sprijini în coate.

— Parcă ceva mai bine acum… zise. Tot mi-e sete.

Trine îi mai turnă apă în paharul de plastic și îl privi cum bea din nou. Se mișca parcă în reluare și încă părea confuz.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Gregers. Ești pregătit?

El încuviință.

— Senzația a apărut brusc, nu-i așa? Poți povesti ce s-a întâmplat? Ai amețit, te-a durut în piept?

El încuviință iar, părând nesigur.

— Am simțit că mă strânge în piept. Și apoi m-am dus.

— Te-ai dus? spuse Trine, scriind *angină pectorală.*

El flutură din mână, iritat, de parcă nu știa cum să explice.

— Te-ai mai simțit așa?

— Nu des, spuse el, ridicând evaziv din umeri. Poate o dată sau de două ori.

Asta, își zise Trine, probabil însemna că avea dificultăți de ceva vreme. Mulți pacienți, mai ales bărbați, refuză să accepte că sunt bolnavi.

— Fumezi?

Din nou gestul din mână.

— M-am lăsat acum mulți ani. Spune-mi, pot să primesc o ceașcă de cafea?

— Trebuie să postești, Gregers. Fără cafea azi. Acum, te rog să mă ajuți. Trebuie să-ți pun perfuzia asta.

— Ăăă, făcu el, privind-o sceptic, cine zice?

Trine numără până la zece, în minte. Ea și Klaus se certaseră ieri, din

nou, strigând unul la altul până ce copiii se treziseră și începuseră să plângă. Totul pornise de la o neînțelegere stupidă și escaladase, ca de obicei. Ceva despre cine se ocupa de mai multe lucruri în gospodărie, despre excursia copiilor și despre cât de tare erau dezamăgiți unul de celălalt. Uneori, părea o sarcină insurmontabilă să păstrezi o viață cotidiană normală, suportabilă în mica lor familie. Acum se simțea epuizată, avea picioarele umflate în ciorapii de compresie, iar capacitatea de a face față bătrânilor mofluzi îi dispăruse.

— Îți vom injecta lichid de contrast în artere, ca să facem ceea ce se numește scintigrafie miocardică, de îndată ce se eliberează un loc. Așa că nu poți mânca. De asta ai nevoie de perfuzie.

— Vreau să vorbesc cu un medic! Cineva de la conducere.

Se uită drept în față, de parcă ea n-ar fi fost demnă de atenție.

Trine simți un ghem de frustrare în stomac. Era senzația aceea veche, de zid care se ridica în fața ei, împiedicând-o de fiecare dată când îndrăznea să se simtă suficient de frumoasă, de bună, de populară, de plină de succes. Cărțile fără noroc pe care le trăsese la naștere. Cu o mișcare hotărâtă, luă mâna pacientului și începu să o tamponeze cu alcool.

— Ce naiba faci? întrebă el, retrăgându-și mâna. Vreau să vorbesc cu superiorul tău!

— Îți va spune același lucru ca și mine: ai nevoie de perfuzie, ca să-ți putem administra medicație și analgezice.

Îi luă degetele fragile într-o strânsoare fermă și apropie acul de pielea subțire de pe dosul mâinii lui.

El urlă.

— Ce fel de tratament e ăsta? O să depun plângere!

— Nici măcar nu te-am atins.

Trine văzu că acul îi tremura între degete și înghiți în sec, dintr-odată aproape în lacrimi.

— E vina ta dacă te rănesc. Trebuie să stai liniștit.

— Nu primesc ordine de la tine!

Chiar când el o plesni peste mână, se declanșă alarma. Nu era butonul de apelare a asistentelor, care însemna, de obicei, o ploscă plină, ci alarma adevărată. Alarma aceea însemna mereu o urgență.

Trine lăsă perfuzia și alergă spre zgomot. Alarma declanșase un răspuns de stres la ea și cu siguranță și la colegele ei. Asta trebuia să și facă: să

genereze o reacție imediată. Simți o scânteie irațională de bucurie. În fond, priceperea ei putea face diferența dintre viață și moarte.

Alergă cât de repede putu pe holul alb cu gri, dincolo de uși deschise, scaune și paturi. Când ajunse în rezerva 17, abia respirând, endorfinele îi goneau prin corp.

În jurul patului cel mai apropiat de ușă, în care zăcea o femeie fragilă, care suferea de o infecție postoperatorie, se adunase deja un mic grup de persoane. Îi fusese înlocuit pacemakerul, dacă-și bine ținea minte Trine. Dr. Buch resuscita pacienta, cu un asistent și două dintre colegele ei: Pia, care se ocupa de ventilația externă, și Rebekka, pregătind padelele defibrilatoare. Alte câteva persoane se foiau prin spațiu.

— Cât e pulsul?

— N-are, fibrilație!

— La o parte! Verificați respirația și pulsul!

— Continuați resuscitarea!

Lucrau împreună ca o mașină bine unsă, un club la care râvnea. Trine se apropie de pat.

— Să pregătesc adrenalina? întrebă ea.

Doctorița o privi pe Trine în treacăt. Era tânără, nu cu mulți ani peste Trine.

— Mersi, Trine, dar ne descurcăm.

Respingerea o duru. Dar numai pe jumătate ca privirea scurtă pe care o schimbară peste pat Rebekka și Pia. Nu era binevenită.

Trine se întoarse și părăsi camera, fără un cuvânt, lăsând vocile și energia haotică în urmă și revenind în calmul de pe hol. Nu voia să le ofere satisfacția de a o vedea plângând.

•

— Nu poate fi aici, nu?

Jeppe trase pe dreapta, privind prin parbriz. Un iaz idilic se întindea, sticlos și întunecat, printre sălcii plângătoare și mesteceni, ale căror crengi se avântau spre norii joși. Frunzele începuseră de curând să li se schimbe, trecând de la verde-fumuriu la galben-deschis și stacojiu.

Prin geamul de pe partea pasagerului, unde ședea Thomas Larsen, vechile clădiri ale fabricilor Brede, leagănul industriei daneze, sclipeau în alb, și sub ele clipocea apa Mølleåenului. Cândva, pârâul morii furniza energie pentru producția de cupru și pentru o fabrică de îmbrăcăminte.

Acum, era doar un muzeu și nu era nici țipenie în jur, nici trafic, nici zgomot de prese sau linii de asamblare.

Jeppe își amintea cum îl târâse mama lui la o expoziție specială despre China, pe vremea când educația lui culturală era prioritatea ei. Pe atunci își petreceau fiecare weekend la Muzeul Louisiana sau la Muzeul Național sau mergând la spectacole de teatru, citind sau privind filme artistice în limbile originale. Săraca mamă, meseria lui de polițist trebuie că era cea mai mare dezamăgire a vieții ei!

— GPS-ul spune că e și mai departe, către Muzeul în Aer Liber. Du-te înainte și apoi urcă dealul, spre dreapta.

Larsen arătă prin parbrizul aburit.

— Acolo, undeva.

Traversară pârâul către copacii înalți. Când drumul îi duse pe deal, în sus, începu din nou să plouă.

— Ar trebui să fie la dreapta.

Jeppe opri mașina în fața unei case văruite în alb, cu un acoperiș cu olane negre, lucioase, aflată în spatele unui gard de mesteceni și al unei porți de fier cu mecanism electronic. Un semn discret sub soneria de lângă poartă confirma că ajunseseră la Centrul de Tineret „Marginea Pădurii”. Ieșiră din mașină și lăsară ecoul portierelor trântite să răsune în tăcerea dintre copaci. În afară de melancolia care picura de pe crengi, nu se auzea niciun sunet. Era liniștitor și totodată straniu.

Ușa se deschise înainte să apuce să sune, dezvăluind o femeie la vreo 60 de ani. Avea părul scurt și purta ochelari, era de înălțime medie și purta haine comode, în culori de vară pale. Într-o mână avea o țigară aprinsă.

— Haideți! Poarta se închide automat.

Vocea și pielea ei cenușie indicau că țigara din mâna ei nu era nici pe departe prima. Rita Wilkins arăta ca o femeie care muncise și trăise din greu.

— Azi sărbătorim o aniversare, așa că au rămas cafea și prăjitură în bucătărie. Să mergem acolo.

Rita Wilkins trase cu lăcomie din țigară și o stinse sub talpa pantofului, cu o mișcare exersată, înainte să le întindă mâna, fără să-i privească în ochi. Îi ghidă pe un hol atât de plin de haine de ploaie, rucsaci și încălțări, încât aproape că nu se vedeau pereții, și apoi într-o bucătărie mare, deschisă, cu o față de masă înflorată, desene făcute de copii prinse pe dulapuri și un teanc

de vase murdare în chiuvetă, de la micul dejun aniversar. Bucătăria arăta ca una normală, de familie, doar că mai mare.

— Pun pariu că încă e fierbinte cafeaua. Serviți-vă!

Arătă spre o carafă termoizolantă, înconjurată de căni multicolore, de pe masa lungă, apoi se duse la chiuvetă și începu să clătească farfuriile și să le așeze în mașina de spălat vase. Era în continuă mișcare, aproape morocănoasă, fără să-și facă griji că făcea zgomot sau ciobea vasele.

Se așezară, iar Larsen turnă cafea pentru amândoi. Jeppe își scoase carnețelul.

— Așa cum v-a explicat detectivul Larsen la telefon, am venit să discutăm despre cele două crime din Copenhaga comise în ultimele două zile. Un lucru comun ambelor victime este faptul că au lucrat în vechea dumneavoastră unitate de tratament, Casa cu Fluturi…

Jeppe făcu o pauză, să-i ofere ocazia de a răspunde, însă ea doar încuviință și spălă mai departe vasele.

— Ne puteți spune mai multe despre locul acela?

— Casa cu Fluturi a fost un program rezidențial, explică ea, fără să se întoarcă, și oferea reabilitare specială pentru copii și adolescenți care sufereau de tulburări psihiatrice sau dificultăți sociale: schizofrenie, anxietate, tulburări alimentare, și tot așa. Cazuri grave, dar care totuși nu se pretau la îngrijire instituționalizată completă. Eu și Robert, soțul de atunci, am deschis locul acum cinci ani, cu un grup de angajați mic și dinamic. Aveam spațiu pentru până la șase pacienți.

— Dar s-a închis acum doi ani. De ce?

Ea opri apa și căută în dulapul de sub chiuvetă, de unde scoase un burete, și se ridică iar.

— Există un loc și un moment pentru toate. Copiii creșteau. Când fac 18 ani, intră în sistemul pentru adulți…

— Dar nu ați fi putut accepta rezidenți noi?

Jeppe puse pixul pe hârtie, dar nu scrise nimic.

Ea ridică din umeri și deschise iar robinetul.

— Au fost probleme cu personalul?

— Nu, deloc. Era o echipă grozavă, unită. Cei din grupul nostru de bază lucrau îndeaproape, era esențial ca să putem colabora bine.

Și totuși, se închiseseră după doar trei ani.

— Deci funcționa bine?

Ea ezită o clipă, cu spatele la ei.

— Când vine vorba despre tulburări mintale, există mereu provocări. Poate fi o muncă grea. Dar da, Casa cu Fluturi era un loc bun.

O urmă de tristețe i se strecurase în voce, iar Jeppe nu o putea înțelege.

— Aveați asistente care…

— Aveam trei, una cu normă întreagă și două temporare. Tanja Kruse lucra cu normă întreagă, și…

Clătină obosită din cap.

— Nu am reușit să-mi amintesc încă numele celorlalte două, sau numele de familie al lui Alex. Contractele vechi sunt într-o cutie din pod. N-am apucat să le caut.

— Și tinerii pacienți? Unde s-au dus când s-a închis Casa?

— S-au împrăștiat în cele patru vânturi și s-au dispersat în sistem, încremenise lângă chiuvetă, vorbind cu glas îndepărtat.

— Cu toții am făcut asta.

— E posibil ca unul dintre copii – Jeppe căută cuvintele potrivite – să aibă un motiv să se răzbune pe foștii angajați?

Ea nu răspunse.

Jeppe schimbă o privire cu Larsen și tocmai voia să repete întrebarea, când Rita Wilkins trânti tacâmurile de pe o farfurie direct în chiuvetă și apoi păru să paralizeze iar, cu mâinile sub apa care curgea. Spre surprinderea lui, Jeppe își dădu seama că femeia plângea.

— Îmi pare rău că trebuie să fim atât de…

— Înțeleg, zise ea, ridicând o mână să-l oprească. Firește că trebuie. Doar că e… prea mult.

Opri apa, își șterse mâinile de pantaloni și se apropie de masă, privindu-l pe Jeppe în ochi pentru prima dată.

— Mă întrebați ce s-a întâmplat cu pacienții.

Inspiră adânc și expiră prelung, se așeză apoi pe marginea unui scaun și își puse mâinile pe masă, cu palmele în jos, de parcă nu avea încredere că ar fi stat pe loc dacă nu le supraveghea.

— Ați auzit de Pernille?

— Nu.

— Pernille Ramsgaard era unul dintre cei patru copii care locuiau în Casa cu Fluturi. Avea o tulburare alimentară gravă și uneori era într-o formă foarte proastă.

Rita Wilkins întrerupse contactul vizual și își întoarse palmele în sus, ca să le inspecteze în timp ce vorbea.

— Acum mai bine de doi ani, Pernille s-a sinucis. Avea doar 17 ani. E trist când își pierd speranța că se pot face mai bine.

Rita Wilkins luă o cană și i-o întinse lui Larsen, care se ridică imediat și îi turnă cafea. Când cana se umplu pe jumătate, ea o trase spre sine, astfel că el trase carafa înapoi în sus, ca să nu se verse.

— Dar, din păcate, se întâmplă. Am făcut tot ce s-a putut pentru Pernille, însă în cele din urmă n-a mai vrut să continue. Tragic…

— De aceea ați închis Casa cu Fluturi?

— Părinții ei ne-au învinuit pentru deces, zise ea ridicând privirea.

— Pe care voi?

Jeppe ținea pixul pregătit, deasupra paginii încă albe.

— Pe Robert, pe mine, tot personalul.

Bău niște cafea, puse cana jos și își așeză palmele pe masă, din nou.

— Au zis că am dat greș, că eram răspunzători de moartea ei. Durerea și furia lor erau de înțeles…

— Credeți că aveau dreptate?

Ea ridică din umeri.

— Ne-au dat în judecată. N-au ajuns nicăieri. Dar ne-a costat locul. Comitetul a anulat finanțarea, pur și simplu. Costul per pacient este de 150.000 de coroane pe lună, pentru îngrijire permanentă. Nu aveam de unde să facem rost de acei bani.

Fața i se boți.

Jeppe ezită. Femeia din fața lui era supărată – atunci, de ce avea senzația că alegea cu grijă ce să-i spună și ce nu?

— Bettina Holte și Nicola Ambrosio au o legătură specială cu Pernille, mai mult decât ceilalți?

— Nu tocmai.

Rita se ridică brusc, se duse la chiuvetă și începu să arunce din nou tacâmuri în mașina de spălat vase, alături de celelalte.

— Singura persoană de care era mai atașată Pernille era asistentul ei social.

Jeppe își răsfoi notițele și spuse:

— Kim Sejersen?

— Da. Însă luam cu toții parte la tratament, ca o mare familie.

Ea închise ușa mașinii de spălat vase și întoarse butonul până ce aparatul începu să mârâie.

— Ramsgaard, ați zis? Pernille Ramsgaard?

— Tatăl ei se numește Bo, iar mama, Lisbeth. Încă mă contactează regulat. Am adresele și numerele lor de telefon, dacă doriți să vorbiți cu ei.

Rita se apropie de niște sertare, deschise unul și scoase o agendă. Jeppe o urmări scriind pe o bucată de hârtie și îi făcu semn lui Larsen să o ia.

— Sună-i și vezi dacă putem trece pe la ei.

În timp ce Larsen dădea telefon, Jeppe și-l verifică pe al lui. Monica Kirkskov, specialista de la Muzeul Medical, îi scrisese că are informații noi și că ar dori să se întâlnească. Mama lui îl sunase de două ori. Ce era cu atenția aceea bruscă? Își puse telefonul înapoi în buzunar.

— Mulțumesc pentru timpul acordat. Sunați-ne dacă aflați numele foștilor angajați sau dacă vă vine în minte altceva ce ar trebui să știm. Vă rog, aveți grijă. Avem un ucigaș în libertate, așa că nu circulați singură în următoarele zile.

Rita începuse deja să meargă. O urmară spre ușa din față, unde-și aprinse imediat altă țigară. Fumul se ridică în aerul umed al pădurii, printre mesteceni. La câțiva metri de ușă, Jeppe se întoarse.

— Cum s-a sinucis Pernille?

Fața Ritei păru să se contracte în jurul țigării.

— A furat un cuțit când era pe tură la bucătărie și s-a întins în cadă, noaptea. Și-a tăiat venele de la încheietură. N-am găsit-o decât a doua zi de dimineață. În apă.

Capitolul 9

Un polițist purta uniformă și era înalt, ca un model din catalog, iar celălalt, ceva mai scund, era un tip mai în vârstă, îmbrăcat în civil, cu bretele colorate țipător. Se prezentară drept agentul Truelsen și, respectiv, detectivul Falck. Deși purtarea lor era discretă, ieșeau în evidență pe secție, strălucind ca un far în mijlocul mării și agitând pacienții. Simon Hartvig le strânse mâinile, cu palmele asudate. Uniformele n-aveau ce căuta într-o secție de psihiatrie. Corpul găsit în dimineața aceea în fântână crease deja suficientă panică. Se chinui să descuie camera pentru personal U8 și îi grăbi

înăuntru. În aer plutea un iz dat de farfuriile de la prânz, rămase încă stivuite în chiuvetă. Promisese că le va spăla, dar nu apucase. Acum, în compania celor doi reprezentanți ai autorității, mirosul de cărnuri maturate și leber îl jena. Secția era obișnuită cu prezența poliției, fiindcă aduceau, adesea, pacienți. Dar acum era altceva.

— Știți că un cadavru a fost descoperit de dimineață în perimetrul spitalului? întrebă modelul de catalog.

Simon încuviință.

— Vorbim cu personalul din toate secțiile, ca să aflăm dacă ați văzut ceva. Ne putem așeza?

— Desigur. Îmi cer scuze.

Își trase un scaun și se așeză.

Polițiștii îi urmară exemplul. Se făcu liniște, iar el își dădu seama că-l așteptau să spună ceva.

— Firește, zise el. Am auzit mai devreme, dar nu știu nimic despre asta, din păcate, și nici nu am văzut sau auzit ceva relevant.

— Când ați început tura?

— La ora 22, aseară. Sunt pe tura de noapte aproape toată săptămâna.

— Tură lungă, nu-i așa? întrebă modelul, privindu-și ceasul.

Pulsul lui Simon se acceleră. De ce avea impresia că polițiștii îi pot citi gândurile?

— De fapt, sunt liber de la prânz, dar m-am întâlnit cu un coleg ca să discutăm despre un proiect de grădină. Eram în drum spre casă…

— Și n-ați văzut nimic suspect, aici, pe secție, sau afară?

— Nimic.

Își drese glasul.

— A fost liniște. Mare parte din noapte am vorbit și am jucat cărți cu un coleg.

— Ați văzut cumva o bicicletă cu ataș?

— Ăăă, nu…

Simon clătină din cap.

Cei doi schimbară o privire și se ridicară încet. Cel mai în vârstă plescăi din buze, criptic, și îl privi pe Simon.

— Unde o găsim pe asistenta de serviciu?

— E în birou, zise Simon, ridicându-se repede. O chem acum.

Străbătu holul și își găsi colega la birou. Ea se ridică, zâmbind agitată.

— E rândul meu? întrebă.

— Da, vor să-ți vorbească. Eu mă duc acasă, doar să-mi iau haina…

— Așa e, ai din nou tură diseară.

Se întoarseră în camera personalului și asistenta îi salută pe polițiști. Simon își luă haina și rucsacul din cuier, dar nu apucă să facă niciun pas, căci vocea ei îl opri.

— Simon, le-ai zis despre Isak?

— Despre Isak?

Se întoarse, încercând să pară nonșalant.

— Adică?

Ea ezită, apoi zise:

— Că probabil le cunoștea pe ambele victime de când a fost la Casa cu Fluturi.

Simon îngheță, pe jumătate îmbrăcat cu pelerina și ținând rucsacul în mână. Cel în vârstă îl privea bănuitor, cu un rid vertical între sprâncene.

— Aveți timp să mai rămâneți un minut? întrebă detectivul.

Expresia lui sugera că un „nu” era inacceptabil. Simon își scoase din nou haina și se așeză. Parcă ar fi purtat pe umeri o mare greutate.

Detectivul Falck își drese glasul și zise:

— Înțeleg bine că aveți în secție un pacient care a locuit în Casa cu Fluturi?

Asistenta îi aruncă o privire piezișă, dar el o evită. Atunci, ea încuviință.

— Da, avem. Isak Brügger, 17 ani. Va împlini în curând 18. A fost internat în primăvară, după ce a locuit în Næstved, unde s-a mutat după ce s-a închis Casa cu Fluturi. Simon e asistentul lui social.

Se întoarse spre el.

— Cred că tu îl cunoști cel mai bine…

Simon încuviință. Polițiștii păreau să-l studieze, fără nicio indicație despre ceea ce gândeau.

— Sunteți amabil să ne povestiți mai multe despre Isak?

— I-am fost alocat doar de vreo șase luni, zise, ridicând din umeri.

— Ce are?

Asistenta interveni.

— Nu putem detalia cazurile. Dar majoritatea adolescenților noștri au schizofrenie, combinată cu alte diagnostice, de exemplu cu tulburări de personalitate.

— Isak e periculos?

Simon privi masa, simțind cum furia i se adună brusc în stomac. În circumstanțele potrivite oricine poate fi împins spre violență, cu sau fără un diagnostic. Simțise asta pe propria-i piele.

— Isak afișează uneori comportamente de exteriorizare când se simte stresat, zise asistenta, dezvăluind prin ton că și pe ea o deranjase întrebarea. Dar se află sub tratament și personalul e mereu aici, cu el.

— *Afișează comportamente de exteriorizare*... e un fel politicos de a spune că e un pericol? întrebă detectivul, privind în jur, de parcă spera să găsească răspunsuri mai bune în colțuri.

Asistenta se uită la Simon, căutând sprijin. Când el nu răspunse, ea oftă.

— Isak poate fi violent, dar numai când e supus presiunii.

Cei doi polițiști îi priviră preț de treizeci de secunde. După aceea, modelul se sprijini în coate și miji ochii.

— Crede că este două persoane diferite?

— Schizofrenia reprezintă un termen general pentru tulburările mintale care interferează cu gândurile și sentimentele, nu cu personalitatea.

Asistenta nu se putu abține să nu fie sarcastică.

— Isak e un băiat blând și talentat. A avut parte de greutăți, atât.

— Poate ieși? Are voie să părăsească spitalul oricând vrea? întrebă cel mai în vârstă, cu ochii la Simon.

— Isak e internat, răspunse Simon către Bretele Colorate. Are voie să părăsească secția, dar numai pentru a merge acasă și numai cu acord.

— Are hârtii roșii sau galbene?

În Danemarca, atunci când pacienții sunt internați, un formular galben înseamnă că internarea are ca scop posibilitatea de recuperare, unul roșu – că este periculos pentru sine și pentru alții.

— Nu pricep de ce puneți atâtea întrebări despre Isak. N-a mai ieșit din spital de multe săptămâni. Toată lumea o poate confirma. Cum pot legăturile sale cu un vechi centru de tratament să fie importante în contextul crimei?

Simon își auzea iritarea crescând în voce, chiar dacă încerca să o înăbușe.

— Doi foști angajați ai centrului de tratament au fost uciși. Unul a fost găsit la câteva sute de metri de aici. Asta face să fie important pentru noi să aflăm cât mai multe despre Isak. Așadar: roșii sau galbene?

Vocea detectivului mai în vârstă suna cam aspru.

— Roșii. Asta înseamnă că e *nebun,* nu? făcu Simon. Dacă ești schizofrenic nu ești automat un criminal.

Polițiștii mai schimbară o privire și se ridicară.

— N-ar trebui să vedem dacă Isak e dispus să discute cu noi?

— Ba da.

Asistenta zâmbi neliniștită.

— De ce nu verificăm dacă are chef de o mică discuție? Dar aici trebuie să fiu de acord cu Simon. Săptămâna asta Isak a ieșit în plimbări scurte, mereu însoțit, doar în jurul spitalului, și, așa cum am spus, pacienții noștri nu pot părăsi secția fără ca noi să știm.

Simon se ridică, deschise ușa și îi conduse spre camera lui Isak. Bătu și aruncă o privire înăuntru. Asistenta și cei doi polițiști așteptau în spatele lui.

— Mă tem că se odihnește.

Simon se întoarse spre ei.

— Uneori, doarme prost noaptea. Nu e ceva neobișnuit să fie obosit peste zi.

— Nu-l putem trezi? întrebă detectivul mai vârstnic.

— N-ai cum să-l trezești, dacă adoarme.

— Atunci cred că va trebui să revenim, zise detectivul și se întoarse spre asistentă. Am dori să revizuim sistemele de pază ale secției, înainte să vorbim cu restul personalului. Putem face asta acum?

— Firește.

Polițiștii îi strânseră ferm mâna lui Simon, apoi asistenta îi conduse înapoi în birou. El îi privi dispărând după colț și simți cum îl cuprinde ușurarea. Când nu-i mai văzu, deschise încet ușa și intră în rezervă. Isak zăcea nemișcat, cu spatele la lume. Pielea de pe obraji îi era diafană, întinsă peste oasele lui ascuțite, și corpul îi tremura din pricina excesului de energie care-i tresălta mereu prin corp, chiar și în somn.

Simon se așeză pe marginea patului și îl privi pe băiatul adormit. Oare conștientiza ce făcea de dragul lui?

•

Durerea pătrunde prin toate lucrurile vii și le stoarce de culoare. Durerea e nimicnicie care curge prin vase de sânge, tulpini și cărămizi până când din ceea ce a fost nu mai rămâne decât o carcasă. Jeppe privi neliniștit casa

familiei Ramsgaard. Clădirea cu terasă nu arăta niciun semn clar de neglijență – și totuși peste tot domnea o tristețe atât de apăsătoare că era palpabilă, chiar și din mașină. Poate din pricina leagănului înverzit de mușchi, care se mișca în vânt și pentru care copiii familiei erau prea mari, sau poate plăcuța cu numele pe care Pernille Ramsgaard încă era menționată, la doi ani după moarte.

Chiar și soneria suna trist – fragil, nesigur, abia dacă se auzea de pe treptele din față.

Jeppe își trase gluga hanoracului și ciuli urechile după zgomote de mișcare. Thomas Larsen se apropie de el chiar când se deschidea ușa. O fețișoară aflată la nivelul buricului lor îi privea timid, fără să spună nimic.

— Bună. Părinții tăi sunt acasă?

Copilul dispăru înăuntru, dar lăsă ușa întredeschisă. Jeppe o deschise de tot, cu grijă, și păși pe un hol întunecos. Lângă perete se aflau stive de cutii pentru mutat, iar becul din tavan se arsese. O urmară pe fetiță ezitând, trecând pe lângă cutii și ajungând într-un living unde peste tot erau împrăștiate ziare, pe mobilă se înălțau mici maldăre de haine și unde pe toate suprafețele orizontale se vedea o peliculă cenușie de praf. Pe un raft se afla un portret de familie cu o fetiță, care era, probabil, Pernille. Zâmbea cu gura închisă între mama ei, tatăl și alți doi copii. Fotografia părea să fi fost făcută cu mulți ani în urmă. Pe canapeaua decolorată de lângă raft, zăcea întins un bărbat cu căști în urechi și cu ochii închiși. Avea părul înspicat cu cenușiu, atârnând în bucle subțiri pe frunte, și o barbă sălbatică. Părea să se apropie de 60 de ani și că renunțase cu multă vreme în urmă să-i mai pese cum arăta.

— Tați doarme, șopti copilul, care semăna mai degrabă cu o fetiță, dacă o priveau de aproape.

Părea să aibă 10–11 ani, dar era mică și slăbuță.

— Mama nu e acasă.

Atâta spuse. Apoi îi privi neliniștită, cu ochi mari.

— Trebuie să discutăm cu tatăl tău.

Jeppe încercă să-i zâmbească.

— Poți să-l trezești?

Drept răspuns, fetița fugi din cameră.

Jeppe păși peste grămezile de pe podea și puse ușor mâna pe umărul bărbatului. Bo Ramsgaard deschise ochii și îl privi, dezorientat. Își scoase

căștile, se ridică în capul oaselor și își dădu buclele la o parte de pe ochi.

— Sunteți de la poliție? îngână el.

— Sunteți Bo Ramsgaard?

Bărbatul încuviință lent.

— Trebuie să vă informăm că e posibil să fiți anchetat în acest caz, și deci nu sunteți obligat să vorbiți cu noi.

— Da, da!

Se aplecă în spatele canapelei și închise sistemul de sunet.

— Lisbeth nu e acasă.

Jeppe căută din priviri un loc unde să stea, dar renunță repede.

— Vă mutați?

— Poate, zise, apoi se întinse zgomotos și se sprijini pe canapea.

— Așa cum v-a spus la telefon colegul meu, aici de față, detectivul Larsen, am venit din cauza crimelor care au fost comise în Copenhaga ieri și azi. Cele două victime lucrau la Casa cu Fluturi când fiica dumneavoastră, Pernille, a locuit acolo…

— Aleluia! exclamă Bo, apoi flutură ambele mâini lângă față.

— Pardon…? făcu Jeppe, uimit.

— Lăsați. N-a fost potrivit. Aveți întrebări?

Jeppe căută o explicație pentru ieșirea tatălui, însă nu o găsi în ochii lui, care-l priveau calm de sub bucle.

— Îmi pare foarte rău să aflu că fiica dumneavoastră nu mai e. Pot să vă întreb de ce locuia în Casa cu Fluturi?

— Pentru că era prea bolnavă să locuiască acasă.

— Ce avea, dacă-mi permiteți să întreb?

— Eu mă bucur să vorbesc despre Pernille, zise Bo, cu un zâmbet îndurerat. E mult mai rău să nu vorbim despre ea… Pernille avea bulimie. Era o gimnastă de elită și se concentra pe a rămâne cât mai slabă. Se simțea foarte bine când vomita după ce mânca, după care o rodea vinovăția. A început să se taie când avea 13 ani.

Tatăl luă o pernă de pe jos în poală. Vorbea cu glas controlat despre boala fiicei sale, dar Jeppe simțea că vorbele îi erau marcate de o durere profundă, durerea resimțită de părinții care nu-și pot ajuta copiii.

— Am încercat tot. Adolescența Pernillei a fost o succesiune de internări, intervenții și tratamente. S-a mutat în Casa cu Fluturi după o lună la spitalul Bispebjerg. Așa ne-a sfătuit psihiatrul spitalului, Peter Demant.

Lucra și acolo.

Bărbatul își trecu mâinile prin buclele subțiri și oftă adânc. Avea buzele strânse, de parcă ar fi reținut un șuvoi de emoții.

— Pernille era o fată delicată, un suflet sensibil. Talentată și ambițioasă. Așa cum am zis, o gimnastă dedicată. Avea șanse să intre în echipa națională și să participe la Jocurile Olimpice, până ce… Soția mea și cu mine o susțineam. Făcea tratament și, chiar dacă avea reveniri, lucrurile se îmbunătățeau treptat.

Netezea perna din poală, în timp ce vorbea. Mâna lui trecea peste același loc, iar și iar.

— La început a fost OK la Casa cu Fluturi, dar apoi… A început iar să slăbească și să nu doarmă bine noaptea. Ne-am dat seama cât era de rău doar când a fost prea târziu.

— Ce s-a întâmplat?

Bo nu părea să fi auzit întrebarea.

— Ar fi trebuit să o mutăm, zise el. Am discutat despre asta, dar… nu era ușor. În plus, pe atunci aveam probleme acasă.

Ridică privirea.

— E greu să decizi, uneori, de la distanță, dacă situația e rea sau dacă doar trece printr-o fază urâtă copilul. Pernille era loială locului și metodelor sale și nu ne-a zis nimic.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— În iulie 2015 a venit acasă, în vacanță. Era bine, era slabă, dar mânca, și a participat la viața de familie. Când s-a întors acolo, după vara aceea, a durat doar o săptămână și n-a mai rezistat.

— Și-a tăiat venele?

— Da.

Tatăl făcu o față îndurerată. Dar expresia nu comunica doar durere, ci și furie.

— Ce n-a mai putut suporta?

— Nu știu. N-a lăsat niciun bilet, iar angajații nu au oferit nicio explicație.

— Am înțeles de la Rita Wilkins că ați dat în judecată Casa…

— Aveam o nevoie uriașă de a discuta despre moartea Pernillei și de a înțelege ce se întâmplase, dar au refuzat. Au fost amabili în zilele imediat următoare, când ne-am dus să-i strângem lucrurile și încercam să acceptăm

că nu mai era. Dar, când am început să punem întrebări, ne-au trimis la Rita, iar Rita a refuzat să discute cu noi.

I se lăsă o pâclă peste ochi, care deveniră distanți.

— Te întrebi mereu dacă ai fi putut să faci ceva. Dar am început să ne întrebăm și dacă ar fi putut să facă *ei* ceva, dacă există ceva ce *nu au făcut ei.* Altfel, de ce să fi refuzat să ne vorbească? Ce încercau să ascundă?

Jeppe dădu la o parte unul dintre teancurile de pe masă și se sprijini pe marginea ei. Picioarele i se relaxară, dar creierul îi vibra de informații.

— Ce rol au jucat Bettina Holte și Nicola Ambrosio în toată povestea? Era mai apropiată de ei?

— Nu neapărat.

Bo ridică din umeri.

— Pernille se înțelegea bine cu toată lumea. Pentru alții n-avea standarde, doar pentru ea.

— Presupun că dumneavoastră și soția îi cunoșteați. Ne puteți spune ceva despre ei? Cum erau?

Bo ridică sprâncenele atât de sus că-i dispărură sub buclele cenușii.

— Ce-ar fi de zis? Erau prietenoși, însă nu foarte pricepuți la ce făceau.

Jeppe încercă să-și dea seama ce se întâmpla în interiorul omului de pe canapea. Bo părea tulburat, dar și ciudat de refractar. Ascundea ceva?

— Înțeleg că vă e greu să vorbiți despre Pernille, dar avem două crime de soluționat, două crime foarte urâte, și fiica dumneavoastră cunoștea victimele…

Bo scutură furios din cap și privi în altă parte.

— Trebuie să înțeleg, zise Jeppe, după o clipă de ezitare. Vreți să spuneți că Rita Wilkins și angajații săi au fost parțial răspunzători de moartea Pernillei?

Tatăl făcu o grimasă, de parcă ar fi zgâriat cineva cu o bucată de cretă pe o tablă curată.

— Rita avea conexiunile potrivite și a reușit să convingă autoritățile locale să-i dea o finanțare pentru a porni un program rezidențial la ea acasă. Câțiva dintre asistenții sociali nu erau acreditați. Nu aveau documentele necesare. Personalul era ori incompetent, ori prea relaxat să acționeze.

Mâna lui Bo căzu iar pe pernă.

— Unde erați duminică și luni noapte?

— Aici. În ambele nopți.

Bo îl privi pe Jeppe în ochi, perfect calm.

— Cu fiica și cu soția. Dormeam, sau încercam să dormim. De la moartea lui Pernille, somnul a devenit o provocare.

— Soția dumneavoastră poate confirma că erați aici?

El ridică mâinile spre cer. Jeppe o luă drept confirmare.

— Unde e Lisbeth? întrebă.

— Într-un loc de meditație aproape de Växjö, în Suedia. Se întoarce joi.

— Trebuie să vă cerem numărul ei de mobil.

— Nu au voie cu telefoane, dar există un număr de fix, în caz de urgență.

— Tati?

Fetița se strecurase înăuntru și era lângă canapea.

— Trebuie să răspundem la chestia aia pentru școală.

— Da, draga mea, vin acum.

Bo îi zâmbi obosit fiicei lui și își privi ceasul.

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de fiica mea și să încep să pregătesc cina.

— Aproape am terminat…

Jeppe ridică un deget, ca să-i arate că mai aveau doar un minut.

— Știți ceva despre ceilalți trei adolescenți care locuiau în Casa cu Fluturi?

— Marie, Kenny și Isak. Am încercat să-i facem și pe ei să vorbească, după ce s-a sinucis Pernille… dar nimic. Tăcuți ca mormântul. N-am idee unde sunt acum.

Se ridică și aruncă perna pe canapea.

— E vremea cinei. Mai aveți nevoie de ceva?

— Ne puteți lăsa numărul de telefon de la centru?

Jeppe se ridică și-i întinse carnețelul, iar tatăl găsi un număr în telefonul mobil și îl notă.

— Aveți o bicicletă cu ataș?

— Cu ataș? Nu, curtea din față e plină de biciclete de toate mărimile, dar nu și dintr-aceea. De ce? Vreți să cărați ceva greu?

Jeppe îl ignoră și se întoarse pe lângă cutii. Se opri să-și încheie haina și se întoarse, de parcă i-ar fi venit o idee.

— Cine credeți că ucide personalul de la Casa cu Fluturi?

— Nu am idee, zise Bo cu ochii întunecați, dar când aflați o să fiu primul care-i mulțumește.

Capitolul 10

Există două feluri de oameni: cei care mănâncă pentru a trăi și cei care trăiesc pentru a mânca. În cei peste douăzeci de ani de căsnicie Anette și Svend și-o spuseseră adesea, știind amândoi că el făcea parte din a doua categorie. Când deschidea ochii, dimineața, se gândea în primul rând ce va pregăti la cină. Adesea se apuca de copt pâine sau de pregătit ceva la cuptor imediat după micul dejun. Era una dintre numeroasele calități care-o făcuseră să-l iubească.

Anette împingea pe farfurie ce rămăsese din șnițelul de piept de pui semipreparat. Chiar că nu știi ce ai până nu-l pierzi…

— Ai terminat?

Svend se întinse după farfuria ei, ținându-și fiica în brațe.

Ea încuviință și-l lăsă să strângă, în timp ce-și golea paharul cu apă de la robinet. *Când alăptezi e important să bei apă din belșug, preferabil doi litri pe zi.* Foarte bine! Dacă de asta era nevoie…

— N-a fost tocmai cea mai interesantă masă, știu, dar nu prea mai am timp de gătit, cu prințesa asta!

Svend pupă obrazul rotund al copilei și se strâmbă la ea.

— E-n regulă. Nu mă supăr dacă pot încăpea iar în blugi.

Anette își privi colăceii, care se sprijineau deloc atrăgător în poala ei. Mașină purtătoare de copii, vacă de muls – când avea să-și recapete drepturile asupra corpului său?

— Ai luat scutece?

Scutece! Unicul lucru pe care trebuia să și-l amintească azi.

— La naiba. Am uitat. Scuze! Am rămas fără?

— Păi, poate ne descurcăm…

— Trag o fugă până la BabySam, înainte să închidă, zise Anette, sărind în sus. Cumpăr și șervețele umede.

Se grăbi spre holul de la intrare și își smulse haina de ploaie din cuier.

— E lapte de-al meu în congelator. Îi dai tu un biberon.

Svend o urmări cu fetița în brațe. Începea să se agite.

— Nu e nevoie să te duci nicăieri. Mai avem câteva…

— Mă duc! Nu e nimic mai rău decât să rămânem fără scutece. E-n regulă. Am nevoie de aer, oricum.

Anette își sărută fiica pe frunte și alergă spre mașină. Doar când ridică

piciorul de pe ambreiaj își dădu seama că uitase să-l sărute și pe Svend.

Gundsømagle. Dacă băga viteză putea ajunge în 20 de minute, cam tot cât i-ar fi luat să conducă până la magazinul pentru bebeluși din Køge. Putea cumpăra scutece în drum spre casă.

Scoase plicul cu adresa instituției din buzunar și o introduse în GPS-ul mașinii, cu ochii doar pe jumătate la drum. Dacă ar fi aflat șefii ei că se ducea pe cont propriu să investigheze, în mijlocul concediului de maternitate, ar fi fost suspendată pe loc. Din fericire, nu știau.

În câteva minute ieșise pe autostradă și putea accelera. Ștergătoarele funcționau, iar ea deschise radioul, fără să-i pese ce asculta. Se bucura de simpla plăcere de a ieși din casă și de a fi de una singură.

Anette nu-și pusese niciodată întrebări despre iubire. Fie exista, așa cum stăteau lucrurile cu Svend și câinii, fie nu exista. De fapt, iubirea dintre părinți și copii era, probabil, un fenomen modern. Putea să parieze că străbunicii ei avuseseră o abordare mai practică asupra parentajului – forță de lucru în plus și sprijin la bătrânețe. Un schimb de bunuri și servicii, ca atâtea alte relații al căror scop era asigurarea supraviețuirii speciei.

Conduse prin Østrup, apoi mări iar viteza. Iubirea putea fi o povară, mai ales când toată lumea se aștepta să o dai și îți era cerută.

La periferia satului Gundsømagle, un drum bătătorit, numit Dybendalsvej, trecea prin câmpurile noroioase de toamnă. Casa dărăpănată fu ușor de găsit, pentru că exista una singură pe stradă, cu un semn în dreptul ei care anunța că e de vânzare. Puțin mai departe de drum și ascunsă în spatele unui gard viu sălbăticit, Casa cu Fluturi era alcătuită dintr-un corp principal și două aripi. Avea pereți cu tencuială albastră, un acoperiș cu olane roșii și un stâlp în față. Ferestre bătute în scânduri și tufișuri care începuseră să acapareze curtea din față – primele semne că nu mai era locuită. Dacă se închisese cu doi ani în urmă, de ce nu fusese încă vândută?

Ploaia o lovea în față. Nu obținea nimic doar stând acolo, în lumina tot mai slabă, udându-se. Se îndreptă repede spre clădirea principală și încercă ușa.

Scârțâi, dar era încuiată și nu se deschise. Nu ar fi surprins-o ca o casă abandonată ca aceea să fie folosită de oameni fără adăpost sau de adolescenți în căutare de petreceri. Trebuia să existe o cale de acces.

În spate, Anette găsi niște trepte care stăteau să se sfărâme și care

duceau spre o ușă cu lacătul spart. O deschise atentă și intră într-o pivniță cu tavan jos, își aprinse lanterna telefonului și înaintă pe un hol cenușiu, trecând pe lângă o cameră mare, cu plăci de faianță pe pereți și o serie de rafturi metalice pe care nu se obosise nimeni să le ia.

Își croi drum pe lângă un congelator al cărui capac deschis se sprijinea de perete și ajunse în fața unei uși metalice, chiar lângă scările care duceau spre parter. Anette încercă clanța. Ușa era încuiată. Hmm, poate că rămăsese totuși ceva de valoare în pivniță.

Anette continuă pe scări în sus, mișcându-se precaută pe treptele mucegăite și ținându-se bine de balustradă. Piciorul ei lovi o sticlă, care se rostogoli și lovi podeaua de beton cu un clinchet care o făcu să se înfioare. Dintr-odată deveni conștientă de slăbiciunea peretelui ei pelvian și de mușchii abdominali inexistenți. Ce bine că știa că era abandonată casa!

Parterul avea tavanul înalt și era mai plăcut, în ciuda mirosului de umezeală și a maldărelor de vechituri. Plimbă lumina în jur și văzu o bucătărie destul de goală. Firește că aparatura fusese prea valoroasă să fie lăsată acolo. Pașii ei răsunau între pereții goi și camerele pustii. Ce se întâmplase aici, de ajunsese să coste viețile a doi oameni care muriseră într-un mod teribil?

După bucătărie ajunse la un hol lung, cu uși de ambele părți. Deschise prima ușă: o baie. După aceea, o cameră cu dulap și un contur pe tapet, unde se aflase cândva patul. Intră și se plimbă prin încăpere, privind atentă și încercând să citească spațiul, așa cum făcea Jeppe, dar nu detectă nimic, în afara sânilor ei tot mai plini. Chiar trebuia să plece cât mai repede.

Următoarea cameră arăta exact la fel. Anette plimbă lanterna în jur, peste pereții goi. Pe unul dintre ei cineva scrisese câteva cuvinte în partea de jos, unde fusese, pare-se, patul. Se apropie. Două cuvinte scrise cu o cariocă. Un scris copilăros și îndrăzneț: MARIE INVIZIBILA.

Marie? Anette porni blițul și făcu o poză. Din impuls, verifică ușa. O plăcuță veche. Camera fusese cândva locuită de Marie Birch.

Verifică și celelalte uși de pe hol, fără să găsească alte nume. Cine era Marie Birch și de ce era invizibilă?

Anette auzi un zgomot scos de ceva care se târa pe podea și sări în sus, lovindu-se cu sânul de cadrul ușii. Durerea o făcu să se chircească. Pieptul îi zvâcnea. Ar fi trebuit să fie îndeajuns de matură ca zgomotele neașteptate din case abandonate să nu o mai sperie. Anette înjură cu voce tare. Uite cum

se fâțâia printr-o casă abandonată, implicându-se într-o anchetă din care nu făcea parte, în timp ce copilul ei îi ducea dorul, acasă. Nu era bine.

Își croi drum prin întuneric spre ușa din față, prea dornică să iasă ca să mai folosească lanterna. Când atinse în sfârșit clanța, avea palmele atât de transpirate că aproape nu reuși să o apese.

Motorul mașinii sparse tăcerea. Anette goni înapoi pe drumul de țară, fără să bage în seamă nici gropile, nici animalele care i-ar fi putut tăia calea. Când ajunse la autostradă, ceasul din mașină arăta că petrecuse în casa aceea peste jumătate de oră. BabySam se închisese. Acum trebuia să se grăbească mult mai tare decât i-ar fi permis cei 120 de kilometri la oră, limita de viteză, și să mintă când avea să ajungă acasă fără scutece. Nu i se părea deloc o perspectivă atractivă.

•

Marie Birch închise ochii și inspiră briza mării până când simți că amețește. Era un miros sărat, proaspăt și bun, cu urme de motorină, alge de mare, lemn și lipici, un miros care îi zugrăvea pe retină aventuri și orizonturi îndepărtate. La fel ca grădina japoneză pe care o construise cândva pe pervazul din cameră, după ce citise o carte despre păpușile japoneze. Adunase pietre și rămurele, găsise fâșii de material și tăiase carton luni de zile, lipind și împăturind la geam. Când venea de la școală, dispărea în grădină. Îți dădea senzația de acasă, și totuși era plină de dor. Mama ei plânsese când o văzuse prima dată. Câteva luni mai târziu, o aruncase fără să-i ceară Mariei permisiunea.

Se ridică de pe banca din rulotă, umplu o cratiță și aprinse micul aragaz. Marie strânsese ierburi în Refshaleøen toată vara, asmățui dulce și coada șoricelului, și le atârnase de tavan, să se usuce. Acum le bea, în chip de ceai.

Pernille o învățase să bea ceai. Îl bea ca să-și înăbușe foamea, turna în ea găleți întregi de ceai fierbinte, fără calorii, între mesele pe care nu le consuma. Ceai ca să se simtă bine, ceai care să-i țină de foame, ceai ca să înghită pastilele.

Marie turnă apă fierbinte peste ierburi și o privi cum devine maronie. Aburul se ridica din ceașcă și se oprea sub tavanul jos, la fel ca din cada în care zăbovea îndelung mama ei, când baia se umplea ore în șir cu abur gros. O dată, ușa rămăsese închisă atâta vreme că Marie intrase. O găsise pe mama ei pe un taburet, cu halatul desfăcut și mâna plină de pastile, cu buza

de jos tremurând. Când o văzuse, mama ei aruncase pastilele la gunoi și se culcase.

A doua zi, de dimineață, o îmbrățișase strâns. *Fac tot ce pot cu tine, dulceață. Chiar fac tot ce pot, atât de mult că uneori nu mai e loc pentru mine.*

Marie pescui asmățuiul din ceașcă, opărindu-și degetele. Se așeză pe bancă și privi reflexia orașului în apa neagră. Doi erau morți. Dar ea era liniștită.

Când ai suferit de atacuri de panică toată viața, calmul nu e niciodată ceva obișnuit. Atacurile de panică rămân cu tine până la moarte. Marie și le amintea pe toate. O dată, în Casa cu Fluturi, se trezise cu sânge pe coapse. Era prima ei menstruație și n-avea o mamă cu care să discute. Bettina se ocupase de situație în felul ei obișnuit, găsind absorbante și schimbând cearșafurile fără comentarii. Dar în bucătărie, la micul dejun, Bettina împărtășise informația cu toată lumea. Nicola o felicitase și cântase ceva simbolic. Marie fusese dezgustată.

Oare situația, dezvăluirea nedorită sau propria-i nesiguranță fusese cea care declanșase atacul?

Sau fuseseră medicamentele împotriva anxietății, pe care le lua după micul dejun și care i se păreau invazive și nefirești, ca un corp străin care încerca s-o distrugă din interior, plantându-i în minte gânduri suicidale compulsive și senzația de claustrofobie?

Oricare ar fi fost motivul, atacul se produsese, obligând-o să se întindă pe burtă ca să-și calmeze greața și transpirația rece. Își vomitase micul dejun și gura i se uscase în timp ce încercase să explice.

El venise să stea cu ea. Prea aproape, deranjant. Ea se retrăsese. Ce spusese el? Cu blândețe, mângâindu-i fruntea, cu mâinile stând prea mult pe pielea ei: *Nu-ți fie teamă, Marie. Te ajut. Totul va fi din nou bine.*

Bău ceaiul cu înghițituri mici. Era amar și sănătos.

Anxietatea care o chinuise ani de zile părea departe acum. Ca și cum morțile i-ar fi liniștit agonia, ar fi șters mâinile aspre ale Bettinei și ar fi redus cântecele stângace la chitară ale lui Nicola la niște frânturi vagi de trecut. Dar ea fusese norocoasă. Ea scăpase din sistem și trăia singură. Lucrurile erau diferite.

Trebuia să meargă să-l vadă, chiar dacă ideea de a călca într-un spital și de a trebui să discute cu surori medicale și cu asistenți sociali îi întorcea

stomacul pe dos.

Era inevitabil.

•

— Mai ai nevoie de ceva?

Esther de Laurenti își păstră tonul mai calm decât se simțea de fapt. Gregers avea ceva care făcea dificil – imposibil – să te porți politicos.

— Cer prea mult dacă vreau liniște?

Gregers se uită urât la celălalt pacient, care avea ghinionul să împartă rezerva cu el.

Esther ridică tava cu farfuriile murdare de pe pat și o puse pe masă, lângă perete. Adusese o porție din pastele făcute în casă și îi lăsase restul lui Alain.

— De ce nu ești bucuros că ai terminat cu analizele și poți mânca iar?

— Spaghetele alea au fost reci.

Gregers își trase pătura până sub bărbie, ca un copil răsfățat.

— Iar mie *nu-mi plac* macaroanele!

— Îmi pare rău că nu le-am putut încălzi aici, lângă pat. Deși, firește, ai fi putut mânca piept de pui de la spital, dacă ravioli preparați în casă n-au fost suficient de buni pentru tine.

Trase perdeaua dintre paturi, zâmbind a scuze către celălalt pacient. Să asculți durerile de burtă ale altora e cam la fel de amuzant ca o operație pe canal.

— Zi-mi dacă vrei să plec, Gregers. Nu-s aici să mă distrez.

Gregers zăcea furios, privind geamurile întunecate.

— Poți să mai stai.

Apoi arătă spre un fotoliu din colț.

— Ce amabil, făcu Esther, sarcastică.

El își drese glasul.

— Ai vrea să mai rămâi puțin, Esther? Am niște gânduri atât de idioate…

Știind că o tentativă de scuză mai bună n-o să primească, ea se așeză și îi zâmbi încurajator.

— De ce nu-mi vorbești despre ele?

— Oare voi ieși viu de-aici? întrebă el, privind în pământ. Cam asta e… N-are sens să vorbim.

Ea ezită, presupunând că întrebarea ei nu va fi bine primită.

— Gregers, te-ai gândit că poate ar trebui să-ți contactăm copiii? Dacă…

— Exclus!

Gregers pierduse legătura cu cei trei copii adulți ai săi când el și soția lui divorțaseră, cu douăzeci și unu de ani mai înainte, și, oricare ar fi fost motivul conflictului, rana era atât de profundă încât nu părea să existe nicio cale de vindecare. Esther, care dăduse ea însăși un copil spre adopție imediat după naștere și nu avusese ocazia să-și creeze o legătură, îi înțelegea cu greu atitudinea. Nu trecea zi în care să nu regrete că-și dăduse copilul și să-și dorească să poată reveni asupra deciziei.

— Cred că pot sta aici să citesc ziarul. Ce zici?

Gregers încuviință recunoscător. Părea obosit.

Ea își găsi iPadul în poșetă și începu să citească *Politiken,* versiunea online. Răsfoi și găsi cel mai recent articol despre crimele din fântânile orașului. Mereu citea întâi paginile dedicate culturii și infracțiunilor. Ar fi putut găsi ceva care s-o inspire în mod miraculos să se reapuce de scris.

Poliția confirma că ambele cazuri erau, cel mai probabil, opera aceluiași ucigaș, și căutau persoane care văzuseră o bicicletă cu ataș, care părea să aibă legătură cu crimele. Le cereau informații și oamenilor care cunoșteau identitatea celor două asistente fără nume și a unui bucătar cu prenumele Alex, care lucraseră într-o unitate rezidențială, acum închisă. Jurnalistul găsise un fost coleg de-al lor și obținuse o declarație. Esther rămase uimită citind numele: Peter Demant. Psihiatrul pe care-l văzuse ieri lucrase cu victimele? Firele de păr de pe ceafă i se zbârliră. Un amestec de curiozitate și încântare.

Găsi numărul lui Jeppe Kørner în agenda telefonică și îl sună. De când li se încrucișaseră drumurile, cu un an înainte, în legătură cu un alt caz, păstraseră legătura. Deveniseră chiar prieteni.

— Kørner.

Părea ocupat. Așa era mereu.

— Bună, Jeppe. Îmi pare rău. Ești ocupat cu cazul.

— Da, poți s-o mai zici o dată. Sunt prins la secție. E totul bine?

Dintr-odată, își dădu seama cât trecuse de când nu mai vorbiseră. În ultimul an, prietenia lor tot mai strânsă îi surprinsese pe amândoi. De obicei vorbeau la telefon o dată pe săptămână și se întâlneau frecvent la cină sau la teatru. Spre marea ei surprindere, Jeppe se dovedise un admirator al teatrului la fel de mare ca ea, iar lui Esther îi plăcea să parcurgă programele

stagiunii ca să găsească spectacole pe placul amândurora. În ciuda diferenței de vârstă și a vieților complet diferite, deveniseră confidenți. Dar ea nu reușise să-i spună despre depresie și nici despre faptul că se dusese la psihiatru, și acum i se părea o prostie să înceapă să explice de ce începea să se simtă iar bine. De ce să-i consume timpul cu niște coincidențe, când el era ocupat să rezolve o dublă crimă? Doar fiindcă era curioasă?

— Gregers are probleme cu inima.

Esther decise să rămână la informații esențiale.

— Zace lângă mine, la Spitalul Național.

— Nu! oftă Jeppe. Îmi pare rău. Cum se simte?

— Sper că bine. Vor mai face analize și vor decide dacă-l operează.

— Vrei să vin pe-acolo?

— Mersi, Jeppe, zise Esther, cu inima tresărind de compasiunea pe care o arăta el. Înseamnă enorm pentru mine. Știu cât ești de ocupat. Ce-ai spune să te țin la curent o vreme, prin mesaje? apoi vedem dacă-și revine.

Își luă la revedere de la Jeppe și lăsă telefonul, apoi se uită la Gregers și văzu că adormise, ticălosul. Spera ca doctorii să-i mai poată oferi încă o dilatare cu balon, pentru ca arterele lui blocate să mai fie funcționale o vreme. Vârsta era împotriva lui, dar altfel era sănătos-tun. Ar fi fost păcat să nu se bucure de timpul care-i mai rămăsese.

Își strânse lucrurile, își puse trenciul impermeabil și practic se izbi de o asistentă care intra cu o tavă de medicamente.

— Bună. Tocmai plecam. Gregers doarme, șopti ea, zâmbind.

— Sunteți soția lui?

— Nu, sunt o prietenă bună. Am venit să-i aduc cina.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră! Sper să se odihnească bine. Îi pot da ceva să-l ajute să doarmă, dacă se trezește.

Sora intră în cameră, pe lângă ea.

Esther se întoarse, ezitând în pragul ușii, să o privească. *Trine,* scria pe ecusonul ei. Trine verifică tensiunea pacientului de lângă ușă, zâmbitoare și eficientă. După treizeci de secunde se uită la Esther, care nu plecase.

— Pot să vă ajut?

— Nu. Voiam doar… Gregers n-are nevoie de somnifer. Doarme bușteau.

— Vom avea mare grijă de prietenul dumneavoastră, zise asistenta zâmbind.

Esther închise ușa, având senzația apăsătoare că ar fi trebuit să rămână în rezervă.

•

— Mamă, ce tare a fost friptura! Zici că am mestecat labiile Reginei!

— Larsen, numai fiindcă Anette Werner nu-i aici nu înseamnă că trebuie să vorbești ca ea.

Sara îl lovi peste umăr, dar Jeppe observă că zâmbea la gluma insolentă.

Mirosul de friptură de porc atârna greu în mica încăpere de repaus de la Omucideri. Jeppe crăpă geamul, strângând resturile cinei și aruncându-le la gunoi. N-avea rost să expună pe cineva a doua oară la meniul acela.

Falck căscă tare, fără să ducă mâna la gură, și Larsen împărți pahare de carton pline cu cafea. Chiar și Sara bău unul, iar ea nu bea cafea în general. Jeppe își turnă lapte într-a lui și căscă și el.

— Așadar, oameni buni…

Jeppe observă pe ceasul Omega că era aproape de ora 21.

— Să facem un rezumat și să împărțim sarcinile pe mâine, ca să ne ducem la culcare. Falck, cum a mers la spitalul Bispebjerg, vreun martor?

Falck se îndreptă de spate, neobișnuit de alert, și zise:

— Nicio mărturie utilă. Am fost acolo aproape toată ziua. Dar se dovedește că unul dintre pacienții lor de la psihiatrie a locuit în Casa cu Fluturi și cunoștea victimele.

Se opri, pentru efectul dramatic, lăsându-l să înregistreze informația.

— Isak Brügger? întrebă Jeppe.

Falck, părând ușor dezumflat fiindcă marea revelație îi fusese distrusă, zise:

— Din păcate dormea și nu mi s-a părut în regulă să-l trezim, așa că încă n-am vorbit cu el. Personalul spune că n-a părăsit spitalul toată săptămâna. E o secție închisă, ușile sunt încuiate, și personalul e mereu prezent. Îl interogăm în următoarele zile.

— Ar putea fi o coincidență?

Jeppe strânse din ochi.

— Da. Sau poate nu. Vedem.

Falck ridică o sprânceană stufoasă și își prinse bretelele cu degetele mari.

— Apropo, l-am localizat pe psihiatru, pe Peter Demant, interveni Sara, care arăta la fel de obosită cum se simțea el, și pe asistenta Tanja Kruse.

Amândoi trăiesc și lucrează în Copenhaga…

— Vorbim mâine cu ei.

Jeppe făcu un semn din cap spre Falck, dându-i de înțeles să se ocupe.

— Dar încă nu l-am găsit pe bucătarul de la Casa cu Fluturi. E cam greu, având doar prenumele Alex. Valabil și pentru cele două asistente cu jumătate de normă, ale căror nume nu și le putea aminti proprietara.

Sara părea defensivă, ca și cum o necăjea faptul că nu-și terminase misiunea.

— Rita Wilkins a promis că va găsi numele acelea. Să o sunăm, ca să vedem ce facem. Amintește-mi, mai era vreun angajat?

— Încă unul, un tip pe nume Kim Sejersen. Era asistent social, așa că am cerut ajutorul sindicatului lor ca să-l găsim.

Jeppe se ridică și se apropie de geam. Parfumul sentimental al ploii pe asfalt îl lovi în plin, iar el rămase acolo, respirând încă o dată, înainte să închidă geamul și să se întoarcă.

— Larsen și cu mine am discutat cu Bo Ramsgaard, tatăl lui Pernille, una dintre ceilalți rezidenți din Casa cu Fluturi. Fiica lui s-a sinucis la 17 ani, chiar dacă era sub tratament. El pretinde că personalul și-ar fi neglijat munca și că nu-i păsa de copii. Crede că nu au intervenit suficient de repede în cazul fiicei sale. El și soția lui, Lisbeth, au dat-o în judecată pe Rita Wilkins și au făcut căminul să se închidă, însă cazul s-a încheiat acolo. Au încercat să facă poliția s-o acuze pe directoare, dar le lipseau dovezile. Se pare că niciunul dintre angajați n-a dorit să depună mărturie.

Jeppe se întoarse la scaun și se așeză.

— Dar familia Ramsgaard are un motiv clar de răzbunare.

— Au alibiuri?

Sara se sprijinea în coate, ca o adolescentă nerăbdătoare.

— Greu de zis. Mama e la un centru de meditație din Suedia, unde nu li se permite accesul cu telefoane mobile. Tatăl pretinde c-ar fi fost amândoi acasă duminică noapte, dar încă nu avem confirmarea ei. Iar el pare… nu știu… Tu ce zici, Larsen?

— Cred că pare zguduit rău, zise Larsen, dându-și părul din ochi cu un gest din cap.

— De acord, oftă Jeppe. Deci, pe baza regulii de aur a motivului și oportunității, cred că trebuie să-l ținem sub observație pe Bo Ramsgaard. Am cerut unei echipe de filaj să se poziționeze în fața casei lor peste

noapte.

Își privi iar ceasul.

— Avem nevoie de somn. Falck și cu mine vorbim mâine cu Tanja Kruse și Peter Demant. Larsen, o suni tu pe Rita Wilkins pentru informațiile lipsă?

— Da, confirmă Larsen. O să-l cercetez și pe fostul ei soț, Robert Wilkins. Se pare că deținea o parte din proprietate…

— Bun plan, zise Jeppe, uitându-se la Sara. Și Saidani…

— Încerc să localizez foștii rezidenți – copiii.

Sara zâmbi și își privi notițele.

— Isak Brügger e la spitalul Bispebjerg. Marie Birch trăiește pe stradă, pare-se. Kenny Ewald s-a mutat în Asia. Cred că voi cerceta și…

Sara fu întreruptă de o bătaie în ușă. Aceasta se deschise înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă iar în prag apăru Monica Kirkskov leoarcă de ploaie. Când îl văzu pe Jeppe, zâmbi cu gura până la urechi.

— Iată-te!

— Monica! Ce faci aici?

Jeppe simțea cum îl privesc ceilalți. Cu coada ochiului, îl văzu pe Thomas Larsen ridicându-se mai drept pe scaun, cu un zâmbet interesat. Era neobișnuit de frumoasă, își dădea seama Jeppe. Buclele negre, ude de ploaie, îi încadrau chipul, iar curbele îi erau accentuate de centura hainei.

— Da. Ai zis să sun dacă-mi vine ceva în minte. Am încercat, mai devreme, dar… secția e chiar în drumul meu spre casă, de la muzeu…

Îl privea.

Jeppe, ușor stânjenit, se întoarse către colegi și spuse:

— Ea este Monica Kirkskov, specialistă în dispozitive medicale istorice, inclusiv scarificatorul.

— Deranjez?

— Nu. Tocmai terminam aici.

Jeppe bătu din palme.

— Haideți să încheiem.

Căută privirea Sarei, să-i comunice să-l aștepte, dar ea i-o evită abil și ieși fără să-și ia rămas-bun.

Larsen trecu pe lângă Jeppe, aruncându-i o privire deloc subtilă, care-l lăsă cu senzația că fusese prins cu pantalonii în vine.

— Ce vinzi?

Jeppe întinse mâna, ca pe o invitație.

— Adică… ce informații ai?

— Doar să scap de haină, bine? spuse ea, cochetă.

— Scuze. A fost o zi lungă.

Jeppe îi trase un scaun, dar el rămase în picioare.

— M-am oprit aici pentru c-am auzit că Peter Demant are legătură cu cazul.

— Și îl cunoști?

Ea încuviință energic.

— Am studiat amândoi medicina, acum zece-doisprezece ani, până când eu am renunțat. Nu am păstrat legătura și nu îl știam bine, dar…

Se încruntă și zâmbi pentru sine, de parcă nu știa cum să continue.

— Cât de multe știi despre patologia umorilor?

— N-aș spune că e punctul meu forte, recunoscu Jeppe.

— În Antichitate, oamenii credeau în umorism, mai precis că trupul ar fi un sistem care conținea patru lichide. Pentru o funcționare sănătoasă, era esențial ca aceste lichide, sau umori, să fie în echilibru. Lichidele erau sângele, flegma, bila neagră și bila galbenă.

— Delicios.

Ea chicoti și spuse:

— Mai mult, tratamentele erau toate pe bază de lichide și legate de echilibrarea corpului, de exemplu administrarea emeticelor. Sau luarea sângelui, uneori cu un scarificator.

Jeppe ciuli urechile.

— Cele patru fluide corporale erau legate de cele patru anotimpuri și de cele patru elemente fundamentale – totul era foarte holistic – și se spunea despre oameni că ar avea patru temperamente diferite, în funcție de lichidul cel mai prezent. De exemplu, melancolicul avea prea multă bilă neagră. Flegmaticul, prietenos, dar pasiv, avea prea mult mucus, și tot așa.

Se uită la el. Jeppe îi zâmbi. Vocea ei îl lovea direct în abdomen.

— E foarte interesant, zise el, dar nu văd…

— Poate fi ridicol. Știu cum sună, dar…

Se aplecă în față, oferindu-i o priveliște completă a decolteului.

— Colericii, care aveau prea multă bilă galbenă și erau asociați cu circulația sangvină, erau agresivi și extrovertiți. Se credea despre ei că gândesc repede, că sunt independenți și hotărâți. În Antichitate, majoritatea

criminalilor ar fi fost considerați colerici.

— Azi avem un mod diferit de clasificare, zise Jeppe, întrebându-se dacă venise să-i explice opinia Antichității despre natura umană.

— Știu. Dar să faci pe cineva să sângereze până moare cu un scarificator nu e tocmai o metodă modernă. Are sens, poate, să iei în considerare viziunea istorică. Sau poate nu, tu decizi.

Ridică o mână, să arate că ajungea unde voise.

— Studiul celor patru fluide corporale și a legăturii lor cu boala și temperamentul este de pe vremea lui Hipocrate, dar, în timp, s-a dezvoltat într-o tipologie obișnuită a temperamentelor antropozofice, printre altele susținută de Rudolf Steiner, fondatorul filosofiei educaționale Waldorf. Potrivit tipologiei respective, colericul arată într-un fel anume. Este scund și îndesat, cu trăsături ascuțite și ochi închiși la culoare. Merge hotărât și repede, și de obicei are părul roșu sau negru.

Jeppe își drese glasul. Ea flutură din mână. Nu încheiase.

— Poate că sună prostește, dar la Medicină îi ziceam „Colericul” lui Peter Demant, fiindcă exact așa arată și se poartă.

Jeppe o privi fără să răspundă.

— OK, zise ea, scuturând din cap, cu un hohot, poate nu-i tocmai o bombă, dar îți va fi cumva de folos?

Monica Kirkskov zâmbi, iar Jeppe nu mai fu atât de sigur ce credea că i-ar putea fi de folos. Îi întinse mâna.

— În orice caz, mersi că ai trecut pe aici.

Ea se ridică, își luă haina și se îmbrăcă încet, fără să-și piardă zâmbetul subtil, de Gioconda. Doar după ce-și legă haina îi acceptă mâna și i-o strânse, cam prea lung, apoi se îndreptară spre lift.

— Mulțumesc pentru vizită, zise el. A fost… interesant.

Preț de o clipă susținură un contact vizual încărcat, până ce ușile liftului se deschiseră și ea intră. El îi văzu zâmbetul înainte ca ușile să se închidă.

Biroul Sarei era gol, iar lucrurile dispăruseră. Nu era surprinzător. Trebuia să ajungă acasă, unde mama ei avea grijă de fete. Jeppe își privi telefonul. Nu sunase, nu îi lăsase mesaj. Când o sună, ea nu răspunse. Așteptă puțin și încercă iar, dar degeaba. Se părea că în seara aceea nu se vor culca împreună.

Bine! Jeppe își puse rucsacul, își trase gluga și porni spre bicicletă.

Acasă, la mama.

MIERCURI, 11 OCTOMBRIE

Capitolul 11

Gemetele frânelor ruginite ale unui camion de gunoi matinal străbătură pereții camerei din turn, cum numea mama lui camera de oaspeți, și îl treziră pe Jeppe dintr-un somn agitat. Primul lucru, își verifică telefonul, să afle dacă mai fusese găsit vreun cadavru într-o fântână din Copenhaga. Niciunul! Ce bine. Dar avea un mesaj de la Monica Kirkskov, care-i spunea că o putea suna oricând avea întrebări, la orice oră.

Pe de altă parte, Sara nu îl contactase, și, în timp ce rămăsese în pat luptându-se cu somnul, Jeppe se gândi ce însemna asta. Nu era prima dată când, în relația lor fragilă, era aruncat înapoi în nesiguranța care-i fusese emoție de bază în primele încercări amoroase din adolescență. Ce voia de la el? Ce voia el de la ea? Să își întemeieze o familie sau doar să se distreze cât se putea? Să aibă o relație stabilă sau să lase iubirea să se consume, până se stingea?

Jeppe se uită la portretul unei femei pe care mama lui îl agățase deasupra patului. Un chip puternic, cu sprâncene dese și ochi care judecau și te urmăreau peste tot. *Cât de dificil și de complicat e totul când ești adult,* se gândi el, dându-se jos din pat.

Sub apa rece a dușului încercă să-și limpezească mintea. Somnul sporadic, alături de durerea de spate și îngrijorări erau alte daruri ale vieții de adult. Mama lui plecase devreme, probabil la yoga, dar îi lăsase micul dejun pregăti: pâine și ouă fierte. Scosese și o conservă de macrou, expirată, și un pachețel de orez. Uneori, era confuză când se trezea. Dar gestul era emoționant, și Jeppe îl aprecie. Aprecia și că mama lui nu era acolo. Dimineața prefera să fie singur. Uneori, și în restul zilei.

La 8:45, detectivul Falck opri la colțul Nørre Allé cu piața Sankt Hans, să-l ia pe Jeppe într-unul dintre Opelurile Vectra negre ale poliției. Burta lui mare împingea în volan și făcea mașina să pară subdimensionată.

— Să conduc eu? întrebă Jeppe, privindu-l sceptic.

— Nu, nu, e în regulă. Haide.

Jeppe urcă pe locul pasagerului și își puse centura. Numai după ce el se făcu comod Falck semnaliză și ieși încet pe stradă. Se apropie de intersecție cu vreo 40 de la oră, cât să se facă roșu. Frână brusc, trimițându-l pe Jeppe cu fruntea periculos de aproape de parbriz.

— E roșu!

Jeppe se lăsă pe spate, ignorând sprâncenele lui Falck, care se mișcau à la Groucho Marx.

— Știi de ce nu pot dinozaurii să aplaude? întrebă el, vesel.

— Nu, Falck, nu știu. Jeppe oftă. Fiindcă au mâinile prea scurte?

— Pentru că au dispărut!

Râsul de ursuleț al lui Falck umplu mașina.

Jeppe se sprijini cu obrazul de geam și își privi respirația aburind sticla.

Când ajunseră în Cartierul Latin, Falck intră pe Sankt Peders Stræde și începu să caute un loc de parcare. Clădirile de apartamente, cu patru-cinci etaje, din secolul XIX, restaurantele vegetariene și magazinele second hand bizare, ca și străduțele înguste, variau confuz între pitorescul idilic și stilul punk. Rezidenții își porecliseră cartierul „Pisoarul", nu din cauza numeroaselor cârciumi, ci pentru că, pe vremuri, oamenii își lăsau vitele să urineze pe stradă.

Falck opri motorul și arătă spre o casă vopsită în verde pastel, cu un magazin fetișist la parter.

— Are un atelier la etaj, explică Falck. I-am zis că ajungem la nouă.

Ieși din spatele volanului pe trotuar. Jeppe îl privi apăsând butonul soneriei pe care scria *Păpuși renăscute / Tanja Kruse*. O clipă mai târziu mecanismul interfonului deschise ușa, iar ei intrară, urcând pe scările vechi.

O femeie înaltă, masivă, cu un poncho deasupra unei perechi de colanți roz, se afla în cadrul ușii ruginite, așteptându-i cu o cană de cafea în mână. Avea în jur de 35 de ani și nu era deloc machiată. Părul îi era încă ud de la duș. Când îi văzu, le zâmbi larg.

— Bună dimineața! Am făcut cafea.

Îi pofti afabil în apartamentul pe un singur nivel, cu tavan jos, podele de lemn și geamuri neizolate. Parcă ar fi pășit în Copenhaga secolului XIX – cu excepția electricității și a dispozitivelor digitale.

Pereții erau plini de rafturi și dulăpioare doldora de materiale colorate, recipiente de oțel, vopsea și obiecte de neidentificat. Pe o masă de lucru de modă veche din mijlocul camerei, o presă franceză scotea aburi, lângă un

copil care dormea.

— Doar să o mut pe Amalie, ca să putem sta.

Tanja o luă cu blândețe pe micuță și o mută într-un pătuț din colț. Doar când puse jos mogâldeața, Jeppe își dădu seama că nu era reală. Tanja îl văzu privind și zâmbi iar.

— Deși sunt doar păpuși, se trezesc la viață pentru aceia dintre noi care le au. Știu că e greu de înțeles, dar iată.

— Îmi permiteți?

Ea încuviință.

Jeppe se apropie de păpușă. Avea obraji rotunzi, buze ca niște petale și brațe moi, păr de bebeluș și degete mititele. Jeppe trebui să facă un efort să înțeleagă că era doar o păpușă – părea atât de reală!

— Unii colecționează aeromodele, alții păpuși, zise Tanja. Sunt o alinare enormă pentru noi, cei care nu putem avea copii.

— Le faceți dumneavoastră?

— Da. Amalie este a mea, dar fac și trimit păpuși colecționarilor din toată lumea, pe comandă. Piața este imensă.

Își trase un scaun de bar lângă masa de lucru și începu să toarne cafea. Jeppe se așeză și descoperi altă păpușă într-un coș de sub masă. Nu avea nici păr, nici culoarea pielii, și era neterminată. O poză cu bebelușul real era lipită de burta ei.

— E pentru o clientă din Carolina de Nord care a născut un copil mort. Îl recreăm pe micul Micah, ca să o ajutăm să treacă peste durere.

Jeppe își suprimă un fior și își puse carnețelul pe masă. Căută un pix, folosindu-se de pauză pentru a-și limpezi gândurile. Nu-i plăcuseră niciodată păpușile, dar cele modelate după copii morți îi dădeau fiori.

— Deci nu mai lucrați ca asistentă?

— Nu.

Ea zâmbi iar și ochii îi dispărură în obrajii cărnoși.

— După Casa cu Fluturi, am decis să iau în serios afacerea cu păpuși și am înființat o firmă.

Jeppe încuviință.

— Știți de ce am venit…

Zâmbetul ei se transformă imediat într-o expresie preocupată.

— Da, e teribil… Complet de neînțeles că au fost uciși.

— Ne puteți povesti despre Casa cu Fluturi?

— Ce vreți să știți?

— Era un loc de muncă plăcut? întrebă Jeppe, ignorând privirea fixă a păpușii din coș. Cum erau colegii și tinerii din casă?

— Au trecut niște ani, dar eram apropiați.

Plescăi absentă din buze, de parcă i se uscaseră. Părea un tic.

— Nicola era un tip foarte plăcut, iar psihiatrul, Peter Demant, se pricepea. Rita, directoarea, conducea totul cu o mână fermă, dar era necesar.

— Ce înseamnă „mână fermă”?

Jeppe se foi pe scaun, ca păpușa să nu-l mai privească direct.

— Trebuie să fii puternic când lucrezi cu asemenea copii. Doamne, ce-ți mai dădeau de furcă! Fiecare în felul lui. Erau doar niște copii, evident, dulci și adorabili, dar… cu probleme. Și problematici.

— Vă referiți la Isak Brügger?

Ea îi evită privirea.

— Nu mă veți face să-mi vorbesc de rău foști pacienți.

— Departe de mine gândul să vă cer să ne dați informații confidențiale sau să vorbiți pe cineva de rău, zise Jeppe, cu ambele mâini ridicate. Dar cele două cazuri de crimă par cumva conectate cu Casa cu Fluturi. Doi dintre foștii colegi sunt morți…

Lăsă restul să-l termine ea.

— Isak, începu ea, apoi făcu o față care vădea disconfort și totodată chinul de a-și aminti ceva. Era un băiat adorabil, dar când intra într-o fază proastă se vedea. Nu eram atâția adulți, așa că uneori trebuia să-l imobilizăm până ce se calma.

— Îl legați?

Jeppe își simți tonul indignat pe care pusese întrebarea, dar era prea târziu să o mai corecteze.

— E ușor să ai opinii despre psihiatrie când nu te ocupi personal de cei bolnavi mintal. Voi stați în turnul vostru și vă așteptați ca noi, restul, să-i ținem sub control pe *devianți*.

Mârâi cuvântul.

— Cum să oferim îngrijire de calitate, când n-avem niciodată destul personal?

— Nu am vrut să critic.

Tanja oftă adânc.

— Uneori, era nevoie ca Isak să se relaxeze și să-și calmeze corpul.

Legându-l puteam face asta fără ca starea lui să-i afecteze pe ceilalți.

— Și ceilalți trei rezidenți?

— Nu se purtau la fel. Marie era o fată dulce, doar că extrem de introvertită și paralizată de atacuri de anxietate grave. Era retrasă. Nu știu dacă s-a simțit vreodată bine cu adulții. Mama ei s-a sinucis când ea avea 11 ani, poate de asta. Nu răspundea niciodată dacă o întrebai ceva. Kenny era total diferit. Venea dintr-o familie iubitoare și numeroasă, de la o fermă din apropiere de Lemvig, în Iutlanda de nord-vest. Avea ADHD și era greu de controlat, dar se descurca bine. Era doar inadaptat și se concentra greu.

Tanja părea să se fi liniștit iar și chiar zâmbi.

— Și mai era Pernille, care s-a sinucis. Ce ne puteți spune despre ea?

Tanja se ridică și se duse în chicinetă, își turnă un pahar cu apă și se întoarse.

— Pernille avea o tulburare alimentară. Era adorabilă, doar că extrem de sensibilă și nu avea niciun filtru. Putea trece de la cântec și dans la cea mai neagră disperare în doar câteva minute.

Tanja privi la păpușa ei, de parcă i-ar fi oferit încurajarea de care avea nevoie.

— De ce credeți că s-a sinucis?

Ea deschise gura, însă tonul de apel al telefonului lui Falck o întrerupse. El verifică ecranul, se ridică anevoie și se duse spre ușă ca să răspundă. Tanja îl privi pe Jeppe îi zise gânditoare:

— Mi s-a pus de multe ori întrebarea asta. Nu știu și nu cred că știe cineva. Dar a contat moartea lui Kim.

Mai turnă cafea și șterse buza cănii cu degetul mare.

— Kim?

— Kim Sejersen, asistentul ei social. A murit brusc, acum trei ani. Pernille s-a sinucis la mai puțin de un an după aceea. Erau foarte apropiați. O tragedie. Era o fată dulce și țineam mult la ea.

De aceea nu-l putuseră găsi. Încă un angajat care nu mai era în zonă. De ce nu spusese Rita Wilkins că era mort?

— Cine v-a întrebat?

Ea îl privi derutată.

— Ați zis că ați fost întrebată de multe ori despre moartea lui Pernille.

— Familia ei, nu? Tatăl ei a sunat de atâtea ori tot personalul… E obositor, dar el suferă…

Jeppe scrise *Bo Ramsgaard* în carnețel și sublinie numele.

— Unde ați fost în ultimele două nopți?

— M-am întors ieri după un weekend prelungit la Ystad, în Suedia. O escapadă romantică. E mai ieftin dacă mergi de duminică până marți. Un hotel cu spa foarte drăguț…

— Persoana care v-a însoțit poate confirma?

— Vă pot da numărul ei, ca să sunați să întrebați. Se numește Ursula Wichmann.

— Mulțumesc pentru cafea, zise Jeppe și se ridică în picioare. S-ar putea să vă mai contactăm. Aveți grijă. Nu vreau să vă sperii, dar pare să fie…

Ea încuviință, neliniștită.

— Mă voi asigura că nu sunt singură.

Tanja luă păpușa în brațe și îl conduse pe Jeppe la ușă. Jeppe se întrebă dacă păpușa fusese și ea în vacanță la spa sau dacă trebuise să rămână singură acasă.

Falck era pe stradă, încă vorbind la telefon. Când îl văzu pe Jeppe, încheie convorbirea și descuie mașina. Intrară, cu Falck strecurându-se în spatele volanului și Jeppe lângă el, pe scaunul din dreapta.

— Larsen și Saidani au luat legătura cu părinții lui Kenny Ewald, care zic că el locuiește în Manila, mormăi Falck, bâjbâind după centură. Lucrează într-un club de noapte și nu s-a întors în Danemarca de aproape un an.

— Deci nu e în peisaj. Și Marie Birch?

— Parcă s-ar fi evaporat. N-are familie și se pare că nu a mai fost în contact cu Serviciul de sănătate publică de când a împlinit 18 ani. După Casa cu Fluturi, i se pierde urma. Saidani a auzit zvonuri că s-ar putea să fie în zona Gării Centrale, dar poliția de acolo nu o cunoaște.

Falck începu să conducă.

— Ciudată femeie, Tanja.

Jeppe zâmbi surprins. Falck își împărtășea rar gândurile.

— Da, cu siguranță e unică.

— Nu sunt mare fan păpuși, recunoscu Falck.

— Sunt total de acord cu tine, Falck. Nici eu.

•

— Oh, la naiba!

Simon Hartvig înjură pentru sine, în timp ce căuta prin buzunarele

hainei. În afară de luminile pentru bicicletă și un elastic vechi, erau goale. Lovi scurt cu pumnul în peretele alb al camerei personalului și reîncepu căutarea. Doar după ce căutase peste tot, zadarnic, își aminti că își lăsase pastilele în buzunarul frontal al rucsacului. Deschise fermoarul, scoase una și o înghiți pe sec, chiar acolo, lângă cuier.

— Hei, tu ești cel care a făcut pâine de dimineață?

Se răsuci și îl văzu pe Gorm în ușă, cu sprâncenele ridicate.

— Ha, ha, da! spuse Simon. Trebuie să-ți găsești ceva de făcut în tura de noapte.

Gorm închise ușa după el și luă o chiflă din coșul de pe masă.

— Te sacrifici mai mult decât e nevoie făcând pâinea asta. E făină spelt?

Gorm o unse cu unt și mușcă.

— Este un amestec de øland și emmer, răspunse Simon. Măcinat cu râșnița proprie și făcut cu maia.

— Are gust bun.

— M-am gândit eu că nu se vor irosi, zise Simon, încă lângă cuier.

Gorm se așeză și-l privi ciudat. Gorm era straniu. Prietenos și profesionist, dar nu-ți dădeai seama ce era cu el, ca un copil care se fripsese cândva și acum sufla și-n iaurt, își spunea Simon adesea când Gorm traversa secția cu casca de bicicletă trasă peste sprâncene și ochii pătrunzători mișcându-se mereu de colo-colo.

Dar acum ochii lui nu se mișcau. Gorm îl privea direct, cercetător.

Simon se smulse de lângă cuier, se îndreptă spre chiuvetă și începu să spele vasele folosite la copt.

— Genul ăsta de maia e greu de spălat, dacă apucă să se usuce…

Privi peste umăr la Gorm, care încă se uita la el, cu pâinea în mână. Se lăsă tăcerea.

Asistenta de serviciu deschise ușa și întrerupse momentul ciudat.

— Uau, ce bine miroase! făcu ea. L-ați văzut pe Isak de dimineață?

— Nu. Cred că-i în rezervă.

Simon închise robinetul.

— Are o vizitatoare, o tânără care spune că-l cunoaște. Așteaptă la recepție.

Asistenta zâmbi nervos.

— Ar fi păcat să o rateze. Poți să vezi dacă s-a trezit?

— Sigur!

Simon puse jos castronul pentru aluat și se șterse de pantaloni, bucuros că avea o scuză să plece.

— Mă duc să-l iau.

Când intră în cameră, Isak era întins pe pat, privind tavanul.

— Campionule, a venit cineva să te vadă! zise Simon, atingându-l ușor.

Isak întoarse capul încet și îl privi.

— E o fată. Spune că vă cunoașteți.

— O fată?

Isak se îmbrăcă în mai puțin de un minut. În drum spre ieșire, se opri din instinct lângă raft și scoase o carte.

O fată aștepta în camera tăcerii, pe unul dintre pufurile roz. Era mică și slabă sub numeroasele straturi de haine de piele și lână, iar șuvițele de păr subțiri îi ieșeau de sub o căciulă tricotată. Pantalonii cu crac scurtat dezveleau niște glezne murdare și o pereche de mocasini purtați. Lui Simon i se părea cunoscută, dar nu știa de unde.

— Bună, Isak.

Isak o privi nemișcat.

— Mereu cu o carte în mână, așa cum îmi aminteam de tine.

— Salut. Eu sunt Simon, zise el, întinzându-i mâna. Încântat.

Ea nu-i strânse mâna, doar îl privi precaută. Îl impresionară ochii ei mari, cenușii, de sub căciulă. Privirea aceea! La fel de tăioasă și de periculoasă, de imprevizibilă. Trecuse multă vreme. Pe atunci părul ei era scurt și corpul, mai îndesat. Nu-și amintea numele ei, dar își dădu seama precis cine era.

Simon flutură din mână spre Isak, părăsi încăperea, își luă haina și ieși grăbit în ploaie. Simțind picăturile mari pe frunte, inspiră adânc, de parcă în ultimele zece minute ar fi avut o greutate pe piept. Oare îl recunoscuse și ea?

Merse cu bicicleta acasă, pe Hans Egedes Gade din Nørrebro, la viteză maximă. Când intră în apartamentul de la etajul al treilea, era transpirat și ud de ploaie, iar pulsul îi zvâcnea neplăcut la tâmple. Tatăl lui sunase și-i lăsase un mesaj, din nou. Simon îl șterse fără să-l asculte. Își scoase hainele și le aruncă în coșul de rufe, își puse un tricou uscat și trase obloanele, făcând să dispară lumina slabă. Se întinse pe patul din dormitor, trase pilota și închise ochii.

Era cel mai urât moment din zi, în care somnul trebuia să vină, dar nu

venea. Putea zace acolo ore în șir, cu Ritalinul în sânge, ascultându-și pulsul în ureche.

Trebuia să se termine curând. Nu mai putea îndura.

Capitolul 12

Curenții unici din lacul Sortedam – unul dintre lacurile artificiale din Copenhaga, datând tocmai din perioada Renașterii – erau motivul pentru care n-o descoperi nimeni decât la ora 9:30. Un vânt moderat, dinspre est, o purtase peste lac spre insulița numită, paradoxal, Insula Peștilor, un loc izolat în mijlocul apei, unde păsările se puteau ascunde și înmulți în pace. Acolo, zăcuse lângă pietre până ce o barcă de serviciu a parcului se lovise de ea și operatorul bărcii, Frank Thomas, care deja era foarte stresat, trebuise să-și pună capul între genunchi ca să nu leșine.

După ce poliția înconjură zona cu benzi de protecție și sosi medicul legist cu echipa lui, descoperiră că șobolanii și rațele începuseră deja să mănânce din cadavru. Mai întâi ochii, și apoi locurile de pe corp unde pielea fusese crestată cu douăsprezece linii simetrice.

Colegii ei de la Marginea Pădurii nu se gândiseră de ce lipsea. Miercuri se ducea, de obicei, să călărească, așa că bănuiseră doar că era pe cal. Personalul credea că se dusese acasă ieri, după cină. Nu o mai văzuseră de atunci.

Jeppe și Falck erau pe malul lacului, cu vechea clădire a Spitalului Municipal în spate, privind cum criminaliștii de la NKC Est scoteau din apă corpul Ritei Wilkins. Era dezbrăcată, iar tăieturile de pe încheieturi se căscau ca niște branhii de pește mort.

Trei crime în trei zile. Jeppe se bucurase prea devreme, crezând că începuse ziua fără vreun deces.

— Falck, trebuie să anunțăm rudele. Zi-i lui Larsen să se ducă la fostul ei soț, Robert Wilkins, și să discute cu el. Trebuie să punem sub supraveghere angajații rămași ai Casei cu Fluturi. Peter Demant și Tanja Kruse trebuie monitorizați zi și noapte, până ce găsim ucigașul. Dă-i drumul!

Cazul se transforma într-un dezastru, iar ei nu se apropiaseră nici măcar cu un pas de găsirea criminalului. Comisarul vorbea despre întăriri, orice-ar

fi însemnat asta, și presa îi asalta pe amândoi. Trebuia să dea de Mosbæk și să-i ceară să se întâlnească.

Mosbæk era unul dintre psihologii poliției. În opinia lui Jeppe, era cel mai bun. Din nefericire, era psihologul pe care Jeppe îl consultase personal cu un an și jumătate mai înainte, când îl părăsise soția și viața lui se prăbușise. Acum se simțea stânjenit în preajma lui, așa cum te simți când ți-ai permis să fii vulnerabil cu o persoană. Dar trebuia să reziste. Trebuia să înțeleagă ce l-ar putea motiva pe ucigaș, iar Mosbæk era persoana potrivită.

Echipa care-l filase pe Bo Ramsgaard în noaptea precedentă îi confirmă că bărbatul nu părăsise casa de la periferia Østerbro de marți după-amiază, când se întorsese de la serviciu, și până când luase mașina ca să plece iar, de dimineață. Mașina rămăsese în fața casei întunecate toată noaptea. Să se fi strecurat pe ușa din spate, să fi sărit gardul de lemn dintre curțile caselor cu terasă? Să fi plecat cu o bicicletă, poate cu ataș?

Jeppe își trecu mâna peste față. Telefonul din buzunar suna întruna. Îl lăsă să sune.

Motiv și oportunitate. Cine, cu excepția tatălui Pernillei, le avea pe ambele?

Isak Brügger era într-o secție închisă de la spitalul Bispebjerg, deci n-avea *oportunitate.* Sara dăduse de Kenny Ewald la telefon, de dimineață. Era în Manila, deci nu avea nici el *oportunitate.* Nici urmă de Marie Birch. Îi spusese lui Falck să pună o echipă să o caute.

Nori grei întunecau ziua, însă deasupra lacurilor domnea o lumină puternică, obligându-l să mijească ochii.

Jeppe se plimbă puțin pe țărm. Mama lui îl învățase că gândești mai bine când mergi. Câtă vreme te miști, nu te scufunzi, se gândi el laconic, lovind cu piciorul o pietricică și privind norii care stăteau gata să explodeze. Vântul era blând, neobișnuit de cald ținând cont de anotimp.

Telefonul îi sună iar. De data asta, răspunse.

— Anette?! Ce mai vrei?

— E adevărat că a fost găsit un al treilea cadavru în Lacuri? Ah, bună și ție.

— Spune-mi, zise Jeppe, lovind altă pietricică, n-ai ceva mai bun de făcut decât să asculți radioul poliției? Dar da, au mai găsit unul, așa că-s cam ocupat, cum probabil îți imaginezi…

— Cine este? Cineva de la Casa cu Fluturi?

— Anette, o să închid în trei, doi…

— Numele Marie Birch îți spune ceva?

Jeppe se uită spre lac, tot mai iritat.

— E unul dintre copiii din cămin. De ce vrei să știi?

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. A dispărut. S-ar putea să locuiască în Gara Centrală. Anette, ce vrei cu ea?

— Îți zic într-o zi când nu ești ocupat. Zi-i Unchiului Bretele că-l salut.

Închise.

Jeppe își îndesă telefonul în buzunar, clătinând din cap, și se întoarse la locul faptei. Scană grupul de polițiști de pe țărm și îl găsi pe Falck la mașină, scărpinându-și urechea.

— Falck, plecăm! Unde lucrează Bo Ramsgaard? Trebuie să vorbim cu el!

— La aeroport. Vrei să mergem acum acolo? E oră de vârf.

— Trebuie să-i forțăm un pic mâna în legătură cu alibiul ăsta. Să mergem!

Jeppe se urcă în mașină.

Falck își prinse calm bretelele de betelia pantalonilor și se vârî la volan.

Jeppe oftă adânc. Să-l aibă pe Unchiul Bretele ca partener nu ușura deloc anchetarea a trei crime. Poate că asta înțelegea comisarul prin *întăriri.*

— Condu, Falck! Calc-o, dacă ești amabil!

Falck apăsă ambreiajul fără să-și dea seama că mașina era scoasă din viteză. Dezorientat, se uită în dreapta burții, spre schimbător, și mașina coti la stânga. Apoi se blocă.

— Ups! Două secunde.

Jeppe se lăsă pe scaun și închise ochii. Dacă număra foarte lent până la un milion, poate chiar ajungeau.

Falck înjură mașina, o porni și conduse cu o viteză pe care Jeppe, chiar și cu ochii închiși, o clasifică la categoria broască țestoasă. Telefonul îi suna în buzunar. Probabil era mama lui, din nou. Trebuia să-i explice că nu putea continua să-l deranjeze la serviciu dacă nu era nimic grav. Îl lăsă să sune.

După un timp care i se păru că trece la fel de agonizant ca un examen la fizică, mașina se opri.

— Cred că putem parca aici. Lucrează la banda rulantă.

— Adică la pază?

— Da, la banda rulantă.

Ieșiră din mașină și merseră spre Terminalul 3, unde pasagerii își ocoleau unii altora cărucioarele cu bagaje, cu ochii nedumeriți rotindu-se în toate părțile, de la un semn la altul. La controlul de securitate, Jeppe găsi un agent care-i conduse pe lângă cozile uriașe spre Punctul de control 6, unde se afla Bo Ramsgaard, în cămașă albă și cu cravată bleumarin, dând instrucțiuni oamenilor ce să pună în care container și cum să-și adune obiectele de toaletă într-o pungă separată, de plastic. Buclele lui obosite și barba arătau și mai neîngrijite în contrast cu uniforma impecabilă. Nu se bucură să-i vadă.

— Ne pare rău că vă deranjăm la serviciu, dar trebuie să vorbim. Nu poate aștepta.

Nu răspunse, ci făcu semn cuiva să-i preia locul și plecă, dând scurt din cap spre colegi. Jeppe și Falck îl urmară într-o cameră pentru personal fără ferestre, cu pereții îmbrăcați în lambriuri de lemn artificial. Arăta ca o saună.

— Ce este? întrebă. Am doar zece minute de pauză.

Se așeză pe masa care ocupa cea mai mare parte din spațiu, lăsându-i pe Jeppe și Falck în imposibilitatea de a sta jos undeva. Cei doi rămaseră în picioare, în pragul ușii.

Un tip empatic, se gândi Jeppe, i-ar fi lăsat să se așeze.

— Unde ați fost noaptea trecută? întrebă.

— Acasă, cu Natalie, fiica noastră cea mică. De ce?

— Fiica dumneavoastră poate confirma?

— Desigur.

Își atinse barba cu degetul mare și arătătorul.

— Ce s-a întâmplat?

Jeppe n-avea niciun motiv să-i spună despre Rita. Poate reușeau să-l păcălească să spună mai multe, în cazul în care avea ceva de ascuns.

— N-are importanță. Ați zis că soția dumneavoastră a fost acasă în serile și nopțile de duminică și luni?

— Nu, răspunse Bo Ramsgaard fără să ezite. Ați înțeles greșit. Lisbeth a plecat la centru luni, dar eu am fost acasă, cu fiica mea, în fiecare zi din săptămână. Și săptămâna trecută.

Jeppe ezită. Dacă omul susținea mai departe că fusese acasă, nu prea

puteau face nimic. Trebuiau să dea cumva de Lisbeth Ramsgaard, la centrul de meditație. Până acum nu răspunsese nimeni pe fix, așa că poate era necesar să trimită pe cineva acolo. Femeia putea fi complice la crimă.

— Am aflat că asistentul social al Pernillei, Kim Sejersen, a murit cu trei ani în urmă.

Jeppe își încrucișă brațele la piept.

— Ce-mi puteți spune despre el?

— Kim era talentat, zise Bo Ramsgaard, cu un ochi zbătându-i-se ușor. I-am fost recunoscători pentru sprijinul pe care i-l dădea Pernillei, pentru ajutor. La început, în Casa cu Fluturi, cu susținerea lui, ea s-a simțit mai bine, a luat în greutate și era fericită, pentru prima dată de multă vreme.

— Și apoi?

— Apoi a făcut un atac de panică și a început să piardă din greutate, iar…

Jeppe auzi cum i se gâtuie vocea și se întrebă dacă nu cumva orice părinte pus într-o asemenea situație ar simți impulsul să învinuiască pe cineva pentru sinuciderea copilului – dacă n-ar face orice, orice doar să nu poarte vina de unul singur.

— Cum a murit Kim? întrebă el cu blândețe.

Tatăl îi privi, de parcă ei ar fi trebuit să știe răspunsul. Poate că ar fi trebuit.

— Un accident. Se pare că s-a înecat.

Jeppe simți un fior pe șira spinării.

— A fost dificil pentru Pernille, nu?

— Dificil? Copiii ăștia au impresia că e dificil dacă la prânz primesc ceva la care nu se așteptau. O moarte e un dezastru.

— Credeți că e posibil ca moartea lui Kim să fi contribuit la sinuciderea Pernillei?

— Gata cu asta!

Brusc, Bo lovi cu pumnul în masă.

— Problema n-a fost că a murit Kim, deși firește c-a fost o lovitură groaznică.

— Care a fost problema, atunci?

Jeppe își dădea seama că tatăl se enervase foarte tare.

— Doar fiindcă n-am putut dovedi atunci nu înseamnă că Rita și ceilalți nu au fost parțial răspunzători pentru moartea Pernillei. Și-au neglijat

îndatoririle, poate chiar mai rău! Doar că am aflat prea târziu…

Își îngropă fața în mâini și vorbi așa.

— Când au autopsiat-o pe fiica mea, legiștii au descoperit tăieturi recente pe brațe. Fiica mea se tăiase în trecut, dar se oprise. A fost acasă, în vacanță, până cu o săptămână înainte de sinucidere, și n-avea nicio urmă pe brațe. A început din nou să se taie după ce s-a întors în Casa cu Fluturi.

— Asta ce înseamnă?

Tatăl clătină resemnat din cap, de parcă explicația îl costa toată energia, și o considera irosită.

— Înseamnă că a început să-i fie mult mai rău după ce s-a întors. Înseamnă că personalul nu ne-a zis că începuse iar să se taie. Poate nu știau, sau poate n-au considerat că merită să ne spună și nouă. Oricare variantă este oribilă. Fiica mea a rezistat o săptămână și apoi s-a sinucis.

Era cald și înăbușitor în cămăruță. Mirosul băuturii de ieri, amestecat cu dispoziția tatălui, făcea ca aerul să fie greu de respirat. Jeppe și Falck schimbară o privire.

— Dacă aveți vești de la soția dumneavoastră, spuneți-i să ne contacteze imediat. Vă lăsăm să vă întoarceți la muncă. Mulțumim pentru timpul acordat.

Bo îndreptă un deget spre ei și scuipă:

— Întrebați-l pe Peter Demant ce se întâmpla acolo! N-a vrut niciodată să discute cu noi despre moartea Pernillei! De ce să ne refuze? Cereți acces la fișele medicale ale fiicei mele. Vă dau acordul.

— OK…

Jeppe ezită, întrebându-se cum să interpreteze asta. Era o sugestie concretă, sau doar expresia dorinței de răzbunare a unui părinte îndurerat?

•

— Câteva coroane pentru mâncare?

Bărbatul care cerea era surprinzător de bine îmbrăcat și n-avea peste 30 de ani, dar dinții maronii și mirosul de putreziciune dezvăluiau că norocul îl părăsise.

— Cerșitul este ilegal în Danemarca, așa cum știi cu siguranță, zise Anette Werner, fluturând din mână în timp ce încerca să cerceteze viața haotică din gara centrală. Și ce naiba-ți cumperi de câteva coroane? Nici măcar sosuri de la ghereta cu hot dog.

Nu mai fusese de mult într-un loc atât de aglomerat, și nu mai era

obișnuită cu zgomotul și cu atingerile nedorite, constante.

— Hei, de fapt, stai așa! Hai înapoi! Am o întrebare.

Bărbatul se încruntă la ea și spuse:

— Ești polițistă? Cum de nu m-am prins?

— O cunoști pe Marie Birch, o tânără care-și mai face veacul pe-aici?

El începu iar să meargă.

— Așteaptă! Uite, pentru tine.

Scoase din buzunar o bancnotă mototolită și i-o întinse. Bărbatul o înșfacă atât de repede că Anette nici măcar nu o văzu dispărând.

— Nu o cunosc. Dar dacă stă pe-aici, pe bune, atunci trebuie să te uiți la arcade.

— Cine cade?

— Arcade, A-R-C-A-D-E, în jos, pe șinele de lângă Vesterport, dincolo de cinematograful Palads. Vezi la arcade! Acolo găsești orice visezi sub soare. Mergi de-a lungul șinei unu, spre Vesterport.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzut în mulțimea de navetiști. În zece secunde, dispăruse.

Anette merse spre șine. Își cumpără de la gheretă un hot dog cu chili pe care-l înfulecă pe scara rulantă care ducea spre peron. Se simțea ca pe vremuri. Bun. Ar fi trebuit să meargă la cursul de înot pentru bebeluși, dar Svend se dusese în locul ei, ca să poată trage un pui de somn. Iar ea era aici, simțindu-se iarăși ca odinioară. Poate că era mai bine decât să doarmă.

Pe peron, verifică repede dacă prin zonă era vreun paznic, apoi se grăbi să intre în tunelul de sub clădire. Trebui să traverseze șinele și să se urce peste un semn care anunța clar TRECEREA OPRITĂ. Peronul se îngusta, transformându-se într-o alee strâmtă de-a lungul șinelor, iar întunericul se închidea în jurul ei. Când și când, pe zid se profila o ușă încuiată, acoperită de graffiti neinspirat și luminată de reflectoarele puternice. Cerul deveni vizibil deasupra capului când ajunse în zona deschisă de lângă Piața Gării, dar dispăru iar când continuă în subteran pe sub Coloana Libertății și Hotel Royal.

Anette mergea hotărâtă, pe cât de repede îi permitea pasajul strâmt. Nimeni n-o lua în seamă, nimeni nu țipa la ea, deși era clar că nu avea ce să caute acolo.

La Gara Vesterport, șinele erau din nou sub cerul liber. Anette merse de-a lungul lor, trecând pe lângă arcadele cu fundație de beton pe care i le

descrisese cerșetorul. Păreau reproduceri după apeductele romane pe care le văzuse cu multă vreme în urmă în manualele școlare.

Erau multe arcade, aproape douăzeci. În fața fiecăreia se afla un panou publicitar luminat, deși anunțurile fuseseră date jos de curând. Anette se uită la prima arcadă și văzu un spațiu adânc cam de un metru, complet gol. Niciun semn de viață. Continuă, privind la următoarea, cu același rezultat. Un metrou trase în stație. Anette lovi cu piciorul panoul luminat, sperând să arate ca o persoană care avea motive să se afle acolo. Când metroul plecă, se apropie de următoarea arcadă, apoi de următoarea. Nu se ascundeau acolo decât frunze uscate și doze goale de bere.

Doar la ultima arcadă de dinaintea podului, de pe Kampmannsgade, găsi ceva. Două deschideri în formă de semilună în perete, cu bare deasupra. Ambele aveau cam 80 de centimetri lățime, dar erau de înălțimi diferite: prima avea cam un metru și jumătate, a doua doar vreo 30 de centimetri.

Apucă barele de sus, dar nu se clintiră. Cele din fața deschiderii mai mici, însă, erau pe cale să cadă. Își scoase telefonul și lumină înăuntru. O aerisire intra cam trei-cinci metri în fundație, unde părea să se oprească brusc.

Anette înjură. Nu avea de ales decât să se târască înăuntru și să vadă dacă galeria continua.

Se întinse pe burtă și se târî, ținând telefonul în mână. Praful îi gâdila nasul, iar sânii ei nu prea erau încântați să fie striviți de beton. Dar aerisirea cu pricina se deschidea într-o cămăruță, unde reuși să stea în picioare. Aici văzu primele semne de viață: pungi de plastic cu haine, o saltea, resturi de la o masă într-un colț. Anette lumină în jur și descoperi un coridor care continua, paralel cu șinele. Ce fel de labirint mai era și ăsta?

Se strădui să memoreze de unde venise și, ghemuindu-se, merse mai departe în beznă. Mirosea a urină și a ceva dulceag și putred. Colțurile întunecate erau pline de șobolani care fugeau de ea.

După vreo cinci metri ajunse la o intersecție unde coridorul traversa atât un alt coridor, perpendicular pe primul, cât și o aerisire care ducea în jos. Încotro s-o apuce?

Ciuli urechile, dar nu auzi decât șobolanii și vaietul îndepărtat al șinelor de tren. Dacă ar fi fost Jeppe acolo, ar fi avut un soi de instinct, și-ar fi pus un cristal pe frunte și ar fi lăsat intuiția să-l ghideze. Anette se gândi dacă într-adevăr avea dreptate în teoria lui, potrivit căreia de când era mamă

devenise mai sensibilă. Închise ochii și inspiră adânc.

— Ce dracu' faci aici?

Anette tresări. Vocea păruse răutăcioasă, și oricine rostise cuvintele era ascuns în umbre.

— Cine întreabă?

Strânse pumnii.

Tăcere. Apoi, un foșnet venit dinspre coridorul perpendicular din stânga. Pași care se apropiau încet, târâș.

Apăru un bărbat.

Anette se sili să nu țipe. Nu se speria ușor, însă înfățișarea lui o copleși. Era chel și musculos și mergea aplecat, la fel ca ea, cu umerii lăți umplând coridorul îngust. Și era albastru.

Fața, scalpul, gâtul și mâinile, orice petic de piele vizibilă era acoperit de tatuaje strânse unele în altele, colorate. Ca un soi de uriaș dintr-un roman fantasy. În frunte, în obraji și în nas îi sclipeau câțiva cercei.

— Ai zece secunde să-mi spui ce faci aici!

— De ce, stau la tine-n grădină, sau ce?

Anette știa că nu era cazul să-i permită să o intimideze prin aspect.

— Nu știam că ți-ai cumpărat cale ferată.

— Cauți un loc să-ți bagi în venă?

Părea mai puțin morocănos.

— Caut o fată dispărută. Am auzit c-ar fi pe-aici.

Uriașul albastru tăcu o clipă, apoi se întoarse și se îndepărtă, ținându-și trunchiul aproape orizontal sub tavanul jos.

— Vino!

Anette rămase pe loc, nesigură. Apoi îl urmă. Uriașul merse multă vreme, făcu dreapta și se târî un nivel mai jos, într-o cameră de vreo 5 metri pe 2,5. Acolo, tavanul era mai înalt și putură să se îndrepte amândoi. Lângă un perete se afla o saltea cu un sac de dormit, iar alături un raft plin de cărți și haine. Pe un birou șubred luminau trei monitoare, împreună cu tastaturile și drive-urile lor și tot felul de cutii care clipoceau. În afară de lipsa geamurilor, era aproape plăcut.

Uriașul se întoarse spre ea, cu mâinile împreunate în fața zonei inghinale, ca un soldat. Ochii lui sclipeau pe fața albastră.

— Ești curcan?

— N-am mai auzit de mult cuvântul, zise Anette, zâmbind. Dar da, sunt

de la poliție.

— Nu ești binevenită aici. Ar trebui să știi asta. Aici ne ocupăm singuri de lucruri.

Anette își încrucișă brațele la piept. Își amintea vag de o poveste despre un corp care fusese găsit cândva pe șinele de lângă Vesterport și cineva spusese c-ar fi provenit din „Colonie". Probabil asta era.

— Sunt aici pe cont propriu, nu pentru muncă.

Nu era tocmai o minciună. Anette se uită la monitoare.

— Ce e locul ăsta?

— Colonia, adică? spuse el, zâmbind. E un oraș secret în interiorul orașului. Copenhaga e un oraș vechi, știi bine, care a ars și-a fost reconstruit pe ruine de atâtea ori că dedesubt există tot soiul de tunele și spații. Sunt locuri pentru noi, cei care nu suportăm lumina.

Anette ridică din umeri, încercând să arate că era în regulă, că nu o interesa deloc ce fel de activități ilegale desfășurau oamenii de acolo, dacă erau hackeri sau vindeau droguri.

— Caut o fată pe nume Marie Birch. Are 19 ani și a locuit într-un cămin numit Casa cu Fluturi, din Gundsomagle.

Expresia lui era imposibil de citit. De fapt, abia dacă ar fi putut spune că uriașul avea o expresie – cel puțin, nu una pe care ea s-o poată intui pe întuneric.

— La 19 ani e adult. Ce-a făcut, a dat-o-n bară?

Anette ezită, apoi spuse:

— N-am de unde să știu. O caut fiindcă a murit cineva cunoscut ei. Poate că știe ceva despre motiv, poate că nu.

Uriașul știa ceva. Își dădea seama după poziția lui. La naiba, *simțea* asta! O cunoștea pe Marie, poate chiar ținea la ea.

— Trei oameni au fost uciși în Copenhaga, de luni încoace. Ucigașul n-a fost găsit. Marie cunoaște victimele. S-ar putea să cunoască și ucigașul. Aș vrea să o găsesc înaintea lui.

El se întoarse, se duse spre raft și scotoci printre cărți. Se apropie apoi de ea, cu un dosar în mâini.

— Dacă vorbim despre aceeași persoană, nu mai locuiește aici.

— Dar a locuit?

Anette nu-și putea ascunde entuziasmul.

— Din nou, *dacă* vorbim de aceeași persoană. A locuit într-o cameră de

pe coridorul acela, iarna trecută. S-a mutat când a venit primăvara.

— Dar o cunoști? Este OK? Și-a revenit?

Uriașul ridică o sprânceană, iar piercingul scoase un clinchet.

— Mă întrebi *pe mine* dacă e OK ea? Te-ai uitat la mine?

Asta o făcu pe Anette să râdă. Râse și el. Se înmuiase.

— Oamenii vin să locuiască aici dacă au încasat niște pumni de la viață. Lucrurile nu-s ușoare pentru Marie, dar e o fată bună.

— Știi unde-i acum?

El foșni dosarul în mâinile uriașe, albastre. Apoi se hotărî să aibă încredere în ea.

— Locuiește cu Contele, în Fredens Havn, lângă Christiania.

— Futu-i! exclamă Anette.

— Sănătate! spuse uriașul.

Îi vedea dinții sclipind albi în beznă, și presupuse că zâmbea.

— Da, îmi pare rău. Dar nu credeam c-o s-o găsesc…

— N-ai găsit-o încă. Dar, dacă o găsești, și dacă e Marie pe care o știi tu, atunci să-i dai asta. E un proiect la care am lucrat împreună. Dacă nu o găsești, atunci aruncă-l.

Uriașul îi întinse Anettei dosarul.

— Te descurci să ieși? Nu-mi place să apar pe peron ziua.

— Desigur. Mulțumesc.

Anette se îndepărtă pe coridorul pe care venise și se ridică anevoie înapoi spre nivelul străzii, unde se putea târî la lumină de-a lungul celor câțiva metri rămași. Nu era claustrofobă, dar când se află iar în picioare, sub arcadă, respirând aerul proaspăt și privind norii negri care se adunau pe cer, simți o ușurare copleșitoare. Ce-i făcea pe oameni să trăiască așa, sub pământ?

Ce putea împinge o fată printre monștrii din întuneric?

Anette nu găsea decât un singur motiv plauzibil: Marie Birch fugea. Dar de ce anume? De ce se ascundea?

Se uită la dosarul din mâna ei. Era un dosar obișnuit, uzat, prins cu un elastic. Trase nițel de copertă și văzu un teanc gros de hârtii cu termeni care păreau medicali… *expansiunea curentă către subgrupele de tulburări afective… categoriile de diagnostic psihiatric…*

Anette închise dosarul și se studie cu privirea. Dacă n-ajungea acasă mai repede decât Svend și fetița, urma să-i fie greu să explice de ce avea hainele

murdare și pline de praf după un somn liniștit de amiază pe canapea. Minciunile începeau să o cam muște de posterior.

Fredens Havn. Cum naiba să ajungă acolo?

Capitolul 13

Jeppe își croi drum prin restaurantul aglomerat de pe Store Strandstræde de două ori înainte să-l vadă pe Peter Demant șezând în curtea acoperită. Era la o masă pentru doi, singur, citind, lângă ce mai rămăsese din friptura de la prânz. În căminul deschis ardea focul, în aparență doar pentru psihiatrul singuratic și cartea lui.

Jeppe se gândi la artiștii parizieni din secolul XIX. Era ceva melancolic la omul cu părul negru, ondulat, care ședea acolo singur, ceva romantic, și totuși trist.

Falck rămăsese la sediu, să întrebe poliția suedeză dacă pot ajuta la localizarea lui Lisbeth Ramsgaard, și să organizeze supravegherea membrilor rămași ai personalului de la Casa cu Fluturi. Dacă era să fie sincer, Jeppe nu prea voia să-l ia cu el pe Falck, chiar dacă nu era potrivit să interogheze singur un suspect. Dar nu era nevoie să afle nimeni.

Când ajunse lângă masă, psihiatrul ridică privirea din carte, marcând cu degetul locul unde rămăsese.

— Da? spuse Peter Demant, nu neapărat neprietenos, dar nici deosebit de amabil.

— Jeppe Kørner de la Poliția din Copenhaga. Recepționera dumneavoastră mi-a spus că vă găsesc aici.

— Iau prânzul.

Chipul lui era neutru.

— Poftă bună.

Jeppe se așeză.

— Aș dori să vă pun câteva întrebări despre uciderea foștilor dumneavoastră colegi din Casa cu Fluturi. Pentru că există riscul să fiți acuzat în cadrul acestei anchete și declarațiile v-ar putea fi folosite mai târziu la tribunal, aveți dreptul de a nu răspunde. Firește, aș prefera să cooperați.

Demant îndoi colțul paginii pe care o citea și puse cartea jos. Apoi își

dădu farfuria la o parte, puse mâinile pe masă și încuviință.

— Unde ați fost în ultimele trei nopți? întrebă Jeppe.

— Acasă, în pat. Aseară am avut o ședință prin video, la ora 22, cu un client care trăiește în Franța.

Jeppe ridică o sprânceană.

— Cum se numește?

— Știți prea bine că nu vă pot spune, zise psihiatrul zâmbind. Sunt doctor și deci am jurat să păstrez confidențialitatea pacientului.

În curând i s-ar fi putut cere să renunțe la obligația aceea, dar Jeppe o lăsă deocamdată așa cum căzuse.

— Cât de apropiată era relația dumneavoastră cu cei trei oameni care au fost uciși?

— Inexistentă. Nu am mai avut nicio legătură cu vreunul dintre cei care lucrau în casa Ritei de când s-a închis. Când era deschisă, o cunoșteam doar pe ea. Eram numai consultant și treceam pe la ei când și când. Nu lucram acolo.

Vorbea calm, avea o figură liniștită.

— N-ați rămas în legătură cu niciunul dintre colegii de la Casa cu Fluturi?

— De ce să o fac? ridică Peter din umeri. Sunt un om ocupat. Casa cu Fluturi era unul dintre cele câteva locuri unde ofeream consultanță, și când s-a închis, contractul meu s-a încheiat, bineînțeles.

— Dar în perioada aceea? Cum era relația dumneavoastră cu colegii?

— Ascultați, pe lângă cabinetul meu particular, lucrez cu jumătate de normă atât la spitalul Bispebjerg, cât și la Glostrup, și mai sunt și consultant pentru diverse clinici și publicații, asta pe lângă angajamentele mele internaționale multiple, zise psihiatrul și zâmbi din nou.

Arăta ca o persoană care trebuie deseori să facă un efort să nu le vorbească de sus celorlalți.

— Sunt convins că vă puteți imagina cât de multe persoane întâlnesc și cu câte lucrez, în diverse contexte. Cu riscul de a părea încrezut, nu-mi amintesc prea bine personalul din Casa cu Fluturi.

— Pot să întreb de ce un om ocupat ca dumneavoastră ar alege să lucreze pentru un program rezidențial mic, privat, undeva departe, în provincie? Nu pare o alegere firească.

— De ce spuneți asta, pentru că nu era destul de pretențios? întrebă el,

cu sprâncenele ridicate. Poate că sunt pasionat de profesia mea și vreau să creez un impact în viețile adolescenților bolnavi mintal…

Jeppe nu se putea hotărî dacă intuia sau nu o urmă de sarcasm în vocea lui.

— Dar Rita Wilkins? întrebă Jeppe. V-a angajat. Pe ea cred că v-o amintiți.

Demant își turnă apă minerală dintr-o sticlă verde și făcu semn, oferindu-i lui Jeppe. Acesta refuză.

— Rita e una dintre persoanele din Danemarca cu adevărat pasionate de îmbunătățirea condițiilor pentru adolescenții vulnerabili, oferind soluții mai bune decât cele ale sistemului național de sănătate, o ocazie de vindecare.

— Rita Wilkins a fost ucisă azi-noapte, spuse Jeppe. Am găsit-o de dimineață.

— Îmi pare sincer rău.

Demant plecă fruntea.

— Vreo idee cine ar fi avut motiv să o ucidă?

Nu răspunse imediat, ci începu să-și roadă cuticulele arătătorului. Gestul părea copilăros și deloc potrivit cu imaginea sa, altfel foarte profesională.

— Nu.

— Presupun că știți despre sinuciderea Pernillei Ramsgaard? întrebă Jeppe, privindu-i fața rotundă în căutarea unei reacții.

— Firește. Mi-a fost pacientă la Casa cu Fluturi. Un caz tragic.

— Știți de ce s-a sinucis?

— Nu am libertatea să discut despre asta. Confidențialitatea dintre doctor și pacient nu se încheie odată cu moartea pacientului.

Jeppe decise că n-avea motiv să ascundă ce știa el.

— Tatăl ei spune că tratamentul inadecvat din cămin a contribuit la moartea ei.

— Da, spuse Demant, zâmbind trist. Zice aceleași rahaturi de doi ani încoace. Mi-e foarte milă de familie, dar, sincer, devine obositor să le îndur acuzațiile perpetue.

— Deci acuzațiile lui Bo Ramsgaard împotriva Casei cu Fluturi nu sunt adevărate?

— Nu! scutură el categoric din cap. Sunt clar false. Mediul profesional din cămin era constructiv și, în opinia mea, copiii aveau condiții optime să-și revină. Tatăl Pernillei pare decis să învinuiască pe cineva pentru moartea

ei. Poate ar trebui să se privească în oglindă. Dar, firește, asta ar putea duce la niște concluzii dureroase…

— Cafea?

Lângă masă apăru o chelneriță tânără. Demant îi zâmbi călduros.

— Ești foarte amabilă, Frederikke. Două espresso, mulțumesc, și, după cum știi, cu lapte alături.

— Desigur, Peter.

Chelnerița îi strânse farfuria. Psihiatrul o urmări din priviri. După ce plecă, el continuă, părând dus pe gânduri:

— Din păcate, vedem adesea…

— Stați așa, ridică Jeppe mâna. Ce-ați vrut să spuneți cu Bo Ramsgaard și oglinda?

— Pernille era o copilă neglijată. A crescut cu părinți care și-au transferat toate ambițiile ratate asupra copiilor și i-au împins ca pe niște vaci premiate, tot înainte, fără să-i vadă drept ceea ce erau. Mai ales tatăl – gimnastică de performanță, școli private, tot tacâmul…

— Sursa bolii Pernillei era familia ei?

— Au fost cel puțin un factor potențial declanșator.

Demant zâmbi.

— E important de remarcat că tocmai fusese acasă, în vacanță, când a ales să se sinucidă. Dar nu există niciodată un singur motiv. Mintea nu e așa de simplă.

Demant bău apă, apoi scutură din cap, resemnat. Focul din cămin îi încălzise prea tare obrazul drept lui Jeppe. Își scoase carnețelul și citi o pagină pe diagonală.

— Acum trei ani, începu, unul dintre asistenții sociali care lucrau la Casa cu Fluturi a murit. Kim Sejersen…

— S-a înecat în iaz, îl întrerupse Demant. La petrecere.

— Petrecere?

— Așa am înțeles. N-am fost acolo. Din păcate, nu știu nimic despre accident și abia dacă îl cunoșteam.

— Înțeleg că Pernille ar fi fost apropiată de Kim. Era – Jeppe aruncă o privire la pagină – cel care avea în grijă cazul ei. Știți ceva despre relația lor? A fost afectată de moartea lui?

— Deja am spus mai multe decât voiam.

O umbră căzu pe fața psihiatrului.

— Așa cum am spus, obligațiile mele sunt sacrosancte.

— Permiteți-mi să vă amintesc ce este în joc. Trei dintre colegii dumneavoastră au fost omorâți, iar ucigașul e în libertate.

Demant oftă adânc și spuse:

— Ceea ce pot, totuși, să spun este ceva despre cum interacționează adolescenții bolnavi mintal, în general, cu restul lumii.

— Să începem de acolo – Jeppe își deschise pixul, gata să scrie – și să vedem unde ajungem.

— Mai întâi, trebuie să înțelegeți că, pentru mulți adolescenți bolnavi mintal, e extrem de dificil să distingă realitatea de imaginație. Asta face parte din diagnosticul de schizofrenie.

— Potrivit spuselor tatălui, Pernille Ramsgaard suferea de o tulburare alimentară, îl întrerupse Jeppe. Nu era schizofrenică, nu?

Demant ridică mâna și spuse:

— *În general,* adolescenții cu boli mintale consideră percepția lor asupra realității drept precară. Dacă un adult, de exemplu o persoană cu rol de îngrijire, are un interes deosebit față de ei, un adolescent cu tulburări mintale poate dezvolta cu ușurință iluzia că ar exista o legătură mai profundă, cum ar fi o relație romantică.

Chelnerița puse două ceșcuțe de cafea și o carafă mică de lapte cald pe masă, între ei. Demant își turnă lapte în ceașcă și o duse pe jumătate la gură.

— Dacă adultul respinge adolescentul, indiferent cât de atent o face, adolescentul se va simți trădat și dezamăgit.

— Insinuați că Pernille dezvoltase o pasiune pentru Kim Sejersen și că el a respins-o?

Jeppe copie ritualul lui Demant cu laptele și privi sceptic fiertura maroniu-închis din ceașcă. Părea că-i va coroda smalțul de pe dinți.

Demant se prefăcu că nu aude întrebarea.

— Când un adolescent bolnav mintal se simte trădat, există potențialul unei dorințe de răzbunare. Adolescentul poate să exprime asta în mediul exterior, sau prin automutilare.

— Deci îmi spuneți că Pernille Ramsgaard s-a sinucis fiindcă era îndrăgostită de asistentul ei social și îi jelea moartea?

— N-am zis asta.

Psihiatrul își goli ceașca de espresso și se șterse ușor la gură cu un

șervet.

— Dar spuneți că legătura unui adolescent bolnav mintal cu persoanele care-l îngrijesc se poate transforma în dezamăgire și furie, nu?

Jeppe sorbi ezitant din cafeaua tare.

— Eu vorbesc numai în termeni generali, teoretici.

— Ținând cont că avem de-a face cu trei îngrijitori morți, e o teorie interesantă.

Jeppe puse jos ceașca și o împinse ușor.

— Nu e o teorie, ci doar o speculație. Voi lăsa în seama altora să stabilească o eventuală conexiune între afirmația mea și crime.

Și totuși, Jeppe alesese să speculeze.

— Dacă pretindem că teoria se aplică tinerilor noștri, care dintre ei ar fi putut simți așa? Pernille e moartă și Kenny locuiește în Manila, dar Isak și Marie sunt în Copenhaga… Ar fi posibil ca unul dintre ei să simtă acel gen de dorință de răzbunare pe care-l descrieți?

— Eu nu discut despre pacienții mei.

Demant făcu un gest din mână, parcă pentru a da totul la o parte.

— Niciodată!

Bătu darabana cu degetele în masă și apoi se aplecă în față, parcă pentru a-i încredința un secret.

— Amintiți-vă că sentimentele nu sunt simple. Răzbunarea este legată inextricabil de o conștiință încărcată. Vina merge mână-n mână cu resentimentul față de faptul că ai fost silit să faci lucrul de care te simți vinovat. E o sabie cu două tăișuri, care-l face pe cel care o poartă victimă și călău deopotrivă.

Încuviință de câteva ori, parcă pentru a-și valida afirmația.

— OK, bine, spuse Jeppe, înțelegând că n-o să obțină nimic concret de la psihiatru, și se ridică. Deocamdată, ar fi înțelept să nu vă întâlniți cu nimeni care are vreo legătură cu Casa cu Fluturi, sau cu persoane instabile psihic.

— Vă amintiți că sunt psihiatru, nu-i așa?

Demant râse scurt.

— Persoanele instabile psihic ar fi dificil de evitat.

— Știți ce vreau să zic. De asemenea, veți fi pus sub supraveghere pentru următoarea perioadă. Doi polițiști. Vor fi la distanță, dar nu putem risca alte…

Demant îl opri, încuviințând scurt.

— Voi avea nevoie de confirmarea alibiului dumneavoastră de ieri, apelul video cu pacientul din Franța. Înțeleg că poate fi ciudat să cereți unui pacient așa ceva, dar, din păcate, n-avem altă cale. Bo Ramsgaard, pe de altă parte, a dat poliției permisiunea de a cerceta dosarele medicale ale fiicei sale, de când era la Casa cu Fluturi.

Demant clipi de câteva ori și spuse:

— Nu știu unde sunt. A fost de mult.

— Doi ani nu sunt chiar așa de mult. Cu siguranță aveți dosare digitale. Aduceți-le la secția de poliție din centru, mâine dimineață. Pe la ora opt e bine? Aveți timp să le găsiți?

El încuviință nemulțumit, iar Jeppe îi întinse mâna. Psihiatrul i-o strânse ferm.

— Ah, încă un lucru, zise Jeppe. La Casa cu Fluturi existau un bucătar și două asistente ale căror nume Rita Wilkins nu și le-a amintit. Dumneavoastră le mai știți?

— Din păcate, nu.

Peter Demant răspunse fără ezitare. Și totuși Jeppe era convins că minte.

•

Muzica îi apăsa timpanele. Marie Birch își ridică fața spre tavanul arcuit al bisericii Holmen și încercă să urmărească fuga cântărețului la orgă în sus și în jos pe scara muzicală. Strana dură de lemn se arcui sub ea când se întinse. Bisericile erau adăposturi de ploaie bune. În mare parte erau tăcute și pustii, însă din când în când corul avea repetiții, și atunci parcă ar fi susținut un concert doar pentru ea.

Sunetele orgii se revărsară peste ea și îi făcură terminațiile nervoase să pulseze. Uneori se înfuria. Chiar dacă știa că furia n-avea sens, ci numai o obosea. În timp învățase să se convingă de lucrul ăsta, dar nu funcționa mereu.

Gândul la toate momentele în care se aflase în fața unei uși încuiate și așteptase umilă după un doctor care era prea ocupat cu hârtiile să o consulte. Gândul la spinări întoarse, priviri piezișe și stresate și departamente cu oameni puțini, care aveau de oferit doar o simpatie extenuată și pastile.

Îmi pare atât de rău.

Știm cum e.

Îți cresc doza.

Marie încleștă pumnii și-i apăsă peste ochi.

Kim era diferit. Fusese singurul care-și făcuse timp pentru discuțiile lungi de care avea ea nevoie. O ajutase să se înțeleagă. Mai ales datorită lui găsise ea forța să se desprindă de psihiatrie și acum reușea să se descurce. Gândul la rondurile săptămânale ale doctorilor din secțiile deschise, când se făceau așa-zise planuri de viitor în doar 15 minute. Spitalele psihiatrice nu aveau resursele să ofere tratament. Erau doar niște garaje unde bolnavii trebuiau să împartă spațiul cu alți bolnavi, care nu primeau nici ei ajutorul necesar. Multă experiență și bunăvoință, dar niciun pic de timp și zero mâini.

Marie pierduse socoteala dăților în care așteptase într-un grup de pacienți cu psihoze doar ca să afle că în Copenhaga mai era doar un singur pat rămas și că trebuiau să aleagă care dintre ei avea cea mai mare nevoie el.

Nu ea alesese să locuiască pe străzi. Fusese dată afară. Societatea nu avea spațiu pentru ea, mai ales acum, adultă fiind. Dimpotrivă, simțea lipsă de încredere și chiar agresivitate fățișă din partea unei lumi care se lăuda cu ce făcea pentru cei aflați în suferință. Era o minciună bună pentru cei sănătoși, ca să-și păstreze imaginea de persoane mărinimoase și incluzive. Dar nu se preocupau și de cei bolnavi mintal. Nu exista o simpatie reală pentru devianți, pentru nebunii care se loveau cu capetele de pereți. Erau periculoși.

Eu când am devenit periculoasă? se întrebă ea. Tăcuta, introvertita, tulburata Marie. Undeva, pe drum, copila anxioasă își abandonase teama și îmbrățișase furia. Nu se mai temea de întuneric, de singurătate, de umbre. Acum, ea era întunericul și umbrele. Nu ezita să riposteze când o rănea cineva. Când se întâmplase asta? Când zăcea prinsă cu o curea, urlând la pereții goi? Când substanțele chimice necunoscute îi intoxicau corpul? Când murise Kim?

Când trebuie să înduri insuportabilul la nesfârșit, trebuie să-ți transformi durerea în aliată.

— *Deci ia-mă acasă pe mine, păcătosul, la dreptatea Ta…* cânta o voce cristalină, de soprană, undeva deasupra ei.

Marie se ridică, își luă lucrurile și se îndreptă spre ieșire.

Mai avea multe de făcut.

Capitolul 14

The party's over, it's over, the party's over, it's fucking over now…

Mantra rock nihilistă a celor de la Prophets of Rain alerga pe *repeat* prin creierul lui Jeppe, în ritmul pulsului său, în timp ce străbătea Gothersgade către podul Regina Louise. Ca de atâtea ori înainte, își dorea o pastilă care să-i înăbușe coloana sonoră interioară. Pastila aceea nu exista, dar, câtă vreme cercetările medicale primeau finanțare, rămânea o speranță. Până atunci nu putea decât să încerce să reducă stresul care-i pornea muzica în cap. Rezolvă cazul, *amigo,* și apoi vei scăpa de acest tonomat interior neobosit!

Traversă Farimagsgade, mereu aglomerată, și își verifică telefonul, încetinind. Intrase un e-mail de la Nyboe, care-i confirma că toate cele trei victime muriseră în același fel și în același interval de timp din cele trei nopți anterioare – între miezul nopții și ora 3.

Și îl sunase comisarul, nu doar o dată. Trebuia să aștepte. Jeppe nu trebuia să audă iar cât era de importantă găsirea criminalului care-și arunca victimele în apele orașului.

Zgomotul traficului sparse coloana sonoră din mintea lui, chiar când Gothersgade se deschise către Lacuri, mica porțiune de Paris a Copenhagăi. Psihologul poliției aștepta pe țărm, lângă pod.

Mosbæk arăta ca un omuleț desenat de un copil. Chelia îi era decorată de o coroană subțire de păr, și un zâmbet perpetuu îi sclipea în mijlocul bărbii. Radia pozitivism, mai ales acum, când ținea o lesă cu un cățeluș mițos și încerca să-l împiedice să alerge în cercuri în jurul lui.

— Un cățeluș e cel mai bun leac din lume pentru proasta-dispoziție, Jeppe. Nu! Jos, Maslow, la gleznă!

Mosbæk vru să-l îmbrățișeze, dar, din fericire, cățelușul săltăreț îl împiedică.

— Sper că nu te deranjează că am adus câinele, spuse el, extrăgându-se din lesă și zâmbind larg. E mic și îl aduc la serviciu până învață să stea singur. Cu tine am ultima întrevedere pe azi, așa că o plimbare la sfârșit de program părea potrivită.

Jeppe privi câinele cu scepticism. Nu prea conta ce credea despre prezența lui, pentru că oricum era acolo și li se încurca printre picioare.

— Mergem? sugeră Jeppe.

— E un câine de fermă australian, crescut să mâne vitele. Poți să-l mângâi.

Jeppe refuză oferta și începu să se plimbe de-a lungul țărmului, sub coroanele tot mai decolorate ale castanilor. Mosbæk și cățelușul tropăiau în urma lui. Cărarea era plină de alergători în haine de lycra mulate provocator, iar psihologul trebui să facă zigzaguri ca să evite să le pună piedică.

— Jeppe… ce caz aiurea.

— Trei morți în trei zile.

Jeppe așteptă să-l ajungă din urmă.

— Și încă niciun martor sau vreo dovadă concludentă. Trebuie să înțeleg de ce ar alege cineva să ucidă așa – cu ajutorul tău, firește.

— Cred că ne bazăm teoria pe legăturile dintre victime, în programul rezidențial?

— Da. Știi ceva despre sinuciderea fetei?

— Pernille Ramsgaard, da.

— Părinții ei au un motiv evident de răzbunare, dar se pare că și un alibi pentru noaptea uciderii Ritei Wilkins. Tatăl, pe de altă parte, spune că personalul de la Casa cu Fluturi ar fi dezamăgit rezidenții, mai ales psihiatrul asociat…

— Peter Demant.

— Îl cunoști?

— Hai, Maslow!

Mosbæk se răsuci să își descurce lesa din jurul picioarelor.

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Straniu tip.

— Așa e. Dar, indiferent dacă a dezamăgit sau nu rezidenții din Casa cu Fluturi, n-are un motiv evident să înceapă să-și ucidă foștii colegi, nu-i așa?

Jeppe se opri iar să-i aștepte.

— Apoi, mai sunt și rezidenții. Isak este pacient într-o secție de psihiatrie pediatrică, încuiată și monitorizată 24/24, iar Marie lipsește și nu o găsește nimeni. Mai rău, mai existau două asistente și un bucătar pe care nu-i găsim, și un asistent social mort…

— Te voi opri o clipă, Jeppe.

Psihologul își mângâie barba.

— Uneori, ne orbim singuri, uitându-ne la toate lucrurile pe care nu le știm. Să începem cu ce știm. Modul de operare este neobișnuit. Sângerarea e o metodă clasică de sinucidere, dar nu se prea folosește pentru crimă.

— Așa a procedat fata care s-a sinucis. Și-a tăiat venele, interveni Jeppe.

— Bun. Deci avem o potențială conexiune, un comentariu al ucigașului. Și arma crimei este neobișnuită. Un scarificator, utilizat în istorie pentru tratamente, nu pentru ucidere. La picior, Maslow! Bun băiat.

Mosbæk îi dădu câinelui o recompensă din buzunar, zâmbindu-i prostește.

— Și locurile în care s-au găsit cadavrele?

— Fântâni, lacul de aici… E ca și cum corpurile ar trebui să zacă în apă când le găsim.

— Asta ce-ți spune, Jeppe?

— Adică?

— Pernille Ramsgaard a fost găsită în cadă…

Își desfăcu palma, ca pentru a dezvălui un posibil indiciu.

Deodată, Jeppe își aminti de ce îl suna mereu când se bloca.

— În orice caz, cred c-ar trebui să iei în considerare posibilitatea ca localizarea cadavrelor să fie un comentariu la sinucidere. Ucigașul nostru își asumă un mare risc să fie văzut lăsând trupuri neînsuflețite în centrul orașului. A treia victimă a fost găsită pe-aici, nu?

Se opri și arătă spre o casă de pe Søgade.

— Știi clădirea?

Jeppe privi fațada mare, de cărămidă galbenă, cu dungi orizontale roșii. Deasupra se afla o cupolă mare, verde.

— Nu face parte din universitate?

— Acum, da. Dar până în anul 2000 a fost Spitalul Municipal. Iar clădirea de acolo – arătă spre fațada dinspre lac – a fost cândva notoria Secție Șase pentru Boli Mintale și Neurologice. Mai precis, secția de nebuni.

Jeppe se întoarse să privească Insula Peștilor. Norii atârnau peste acoperișuri, colorând totul într-un cenușiu de plumb și parcă trăgând totul în adâncurile apei. De la vechiul spital până pe insuliță nu erau decât vreo sută de metri.

— Locurile în care au fost găsite corpurile sunt toate asociate cu psihiatria. Maslow, lasă-l!

Mosbæk trase cățelușul bucuros departe de ciobănescul german care se apropia.

— Este opera unui om bolnav?

— Ce este un om bolnav, Jeppe? oftă Mosbæk. Tu ești sănătos?

— Suficient de sănătos cât să nu omor oameni, da.

— Nu există sănătate. Medicii spun că, în cel mai bun caz, noi ne bucurăm de neutralitate.

Mosbæk îl privi în expectativă.

— Cunoști opera lui John Donne, poetul baroc englez?

— Nu cred că a ajuns pe lista mea de lecturi.

— Ce greșeală! *O anatomie a lumii* este clasică. Printre altele, Donne spune: „Ne naștem ruinați". Ideea este…

Psihologul își căuta cuvintele.

— Cine e bolnav și cine e sănătos? Ai putea spune că orice deviație de la normele societății este patologică. Dar ai putea afirma și contrariul.

— Știi ce vreau să zic…

— Da, și nici nu vreau să mă cert. Sunt doar ape tulburi, atâta spun.

Jeppe îl privi sceptic.

— Bun. În fine, se pare că tematica este apa, nu? explică Mosbæk. Dar asta e și ideea. Pe de o parte, apa poate însemna purificare și poate fi interpretată ca o manie pentru curățenie, ca parte a unui peisaj patologic mai mare. Există o conexiune strânsă, de exemplu, între teama de bacterii și boala obsesiv-compulsivă.

— Atunci e un psihopat? întrebă Jeppe. Îți spun de pe-acum că asta n-o cred.

— Nu tocmai. Crimele sunt prea organizate, planificate la milimetru și executate curat. E nevoie de viziune și de curaj să lași un cadavru în mijlocul Strøget.

Mosbæk se lăsă pe vine să mângâie cățelușul.

— Deci, ce fel de persoană e ucigașul? Poți spune ceva despre asta?

— Cu precauție, da. Nu îndrăznesc să fac un profil oficial doar așa…

Se ridică și își șterse balele cățelului de pe pantaloni.

— Vorbim despre o persoană cu o motivație fantastică. Trei crime în tot atâtea zile necesită un motiv uriaș, adică emoția din spate e foarte puternică. Credința mea e că ucigașul a acumulat, ca să mă exprim așa, planificând de mult timp totul și adunând în el întreaga furie care *trebuie* să

fie în spatele întregii nenorociri.

— De acord. Altceva?

— Hm… Oamenii care progresează spre violență au de obicei un defect care-i face să se simtă conducătorii lumii, și totuși complet nesemnificativi.

Se apropiară de un grup de soldați tineri, în trening, care veneau în fugă pe cărare, în mare viteză, cu rucsaci complet echipați și privirea înainte.

— De ce își lasă ucigașul victimele să sângereze așa?

— Cred că știi deja, Jeppe.

Psihologul îi aruncă o privire prin care aproape că-și cerea scuze.

— Trebuie ca ele să sufere înainte de moarte.

Începură să meargă iar, și Jeppe simți îndărătul ochilor că începe să-l supere o migrenă. Persoana cu cel mai evident motiv era Bo Ramsgaard. Își pierduse fiica și din acest motiv îi învinuia fățiș chiar pe oamenii care mureau acum unul după altul. Alibiul său se clătina. Era evident. Chiar și așa, teoria nu stătea în picioare, și Jeppe nu-și dădea seama de ce.

Privi apele tulburi ale lacului, deasupra cărora se strângeau norii, și permise cuvintelor lui Mosbæk să-și atingă ținta. Cățelușul lătra și îi sărea bucuros pe picior, așa că aproape-și pierdu echilibrul.

Ne naștem ruinați. Da, se gândi el, *are dreptate Mosbæk. Suntem pierduți cu toții.*

•

Esther de Laurenti lovea tastele cu o viteză ametitoare, fără să se uite la cuvintele care se formau pe ecranul din fața ei. Era pe val și n-avea timp nici să se gândească, nici să editeze ce scrisese, nici să ia o pauză de toaletă. N-avea idee de unde-i venea inspirația. Dintr-odată se simțea plină de cuvinte și se împiedica de ele ca să ajungă să le pună pe hârtie.

Soneria o scoase brusc din vrie.

Se grăbi spre ușă și o deschise. În prag era Alain, cu ochii mari, uimit de mișcarea bruscă.

Ea ridică din sprâncene – o întrebare nerostită, nerăbdătoare, dar el doar rămase acolo, ca paralizat, fără să spună nimic câteva secunde. Avea castronul ei de paste în mâini și purta o bluză de marinar și blugi vechi. Era tot desculț. Era irațional și iritant de chipeș, se gândi ea, și, înainte să-și dea seama ce face, îi luase castronul din mâini și îl trăsese înăuntru.

Când ușa se închise, ei rămaseră unul lângă altul în vestibulul îngust. El era cu un cap mai înalt și cu vreo cincisprezece ani mai tânăr, iar Esther era

plină de o energie feroce.

Și de dorință.

Puse castronul pe podea.

El o privi, zâmbind din priviri, și ea redeveni femeia senzuală de 16, 23, 38, 46 de ani de odinioară. Era aceeași femeie de atunci, nu o umbră secătuită, deprimată și anxioasă a ei.

Ceafa lui era moale, iar bărbatul nu se opuse când Esther îl trase spre ea. Acel prim sărut aproape că n-a fost sărut, ci o atingere ușoară de obraji, buze, nasuri. Următorul a devenit umed și amețitor și fierbinte, și a durat o veșnicie, și totuși doar un moment.

Esther simți că-i cedează picioarele. Nu mai fusese sărutată așa de mulți ani; poate că niciodată.

Alain o luă în brațe și o purtă prin apartament. Ea își sprijini fruntea pe umărul lui, pentru a reduce riscul de contact vizual, care ar fi rupt vraja.

În dormitor, o așeză cu grijă pe pat, iar ea simți primul fior de panică. Cine era, de fapt, omul ăsta? Abia dacă-l cunoștea și n-avea idee ce punea la cale.

Nervozitatea ei avea o doză mare de vanitate. Chiar urma să-și dea jos hainele în fața unui străin – și încă francez –, să-și dezvăluie petele de vârstă și venele varicoase, pielea lăsată și oasele fragile?

El începu să-i descheie bluza.

Așa se părea. Se mișca lent și concentrat, cam stângaci, iar faptul că-l vedea și pe el agitat o ajută.

Îl sărută iar. Și el o dorea. De ce s-ar preface?

Alain o împinse pe Esther pe spate, dintr-odată violent, și se urcă deasupra ei. Ea închise ochii. Gândurile i se scurseră din creier în corp, făcând-o să tremure.

Se termină repede, și apoi deveni jenant.

Asta se întâmplă când nu te știi cu celălalt, se gândi ea, fără să îndrăznească să-i mângâie obrazul. Măcar încă-i funcționau toate piesele.

După ce rămaseră întinși unul lângă altul o vreme, el se ridică în capul oaselor și începu să se îmbrace, fără s-o privească. Regreta, era limpede, și Esther căută disperată o cale de a relaxa situația.

După ce se îmbrăcă, Alain se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău! Am fost prea aspru. Poate că eram agitat. Ești…

Expiră, cu un zâmbet menit să ilustreze cât era de minunată.

— Mi-au plăcut mereu femeile mature – înțelepte, superbe, cu experiență. Nu ești… de nasul meu.

Esther fu atât de surprinsă, încât aproape căzu din pat. Era nesigur?! mai mult decât ea?

Râse.

— Sunt cel puțin la fel de agitată ca tine. Ești fantastic, Alain. Serios! Și eu sunt doar o hârcă…

— Termină! Să nu zici asta despre tine!

Îi sărută palmele cu tandrețe și apoi se aplecă deasupra abdomenului ei. Pentru o clipă, crezu că vrea să o seducă iar. Apoi, se opri.

— Cât e ceasul? De fapt, venisem să întreb dacă pot să-ți împrumut mașina. Trebuie să car o comodă pe care cei de la mutări au uitat-o în fostul meu apartament.

— Așa ceri tu favoruri de la toate vecinele?

Ea zâmbi și se ridică în capul oaselor.

El flutură nonșalant din mâini.

— Atunci, o să te îndrăgească lumea din clădire. Din păcate, nu am mașină.

— Bine. Atunci va trebui să găsesc altă soluție.

Se aplecă și o sărută pe gură, senzual, înainte să-i dea drumul și să se ridice în picioare.

— Trebuie să fug, *chérie,* dar ne revedem curând.

Ea își trase cuvertura pe lângă corp.

Alain se întoarse spre ea din pragul ușii.

— *Chérie,* ai cumva niște bani împrumut? Cinci sute de coroane, o mie? Am un prieten care conduce un taxi ilegal. Poate mă ajută cu acea comodă.

Esther se ridică din pat, târând pătura după ea.

— Doar până ajung la bancomat.

Ea găsi în poșeta de pe hol o bancnotă de o mie și i-o întinse. El o vârî în buzunar.

— Ești o nestemată. Mulțumesc! Îi primești înapoi mai târziu.

O sărută ușor pe obraz și ieși.

Esther rămase în ecoul ușii care se închisese, cu pătura grea în jurul corpului ei gol și sărutat de curând, cu inima bătându-i atât de tare, că abia dacă putea respira.

Capitolul 15

Când ajunseră acasă Svend și copila, Anette tocmai ieșea din duș. Inspiră adânc și îi povesti despre caz. Nu putea continua să mintă. Exista o limită pentru cursele până la BabySam soldate fără scutece.

Svend nu fu deloc încântat.

Nu-l putea învinovăți, dar tot încercă să-i explice ideea pe care o avea și faptul că nu ancheta serios cazul. Avea nevoie doar de niște timp ca adult, și pentru ea asta însemna să muncească. Promise să se întoarcă înainte de cină. Când vru să-l sărute de la revedere, Svend îi oferi obrazul și nu buzele.

Fredens Havn era una dintre așezările ilegale mai puțin cunoscute din Copenhaga, aflată chiar lângă cea mai faimoasă, și anume Christiania. În apele puțin adânci ale Erdkehigravenului, lângă Refshalevej, mici enclave de bărci vechi, resturi de lemn, gunoi și case mobile pluteau cam la cincizeci de metri de țărm. Ansamblul încropit la nimereală găzduia o mână de rezidenți, aflați în al zecelea an de sfidare a ordinelor Pazei de Coastă de a elibera portul. În schimb, făceau tot posibilul să-l dezvolte. Plante în ghivece se cățărau pe foi subțiri de tablă ondulată, colorată, și steaguri de pirați fluturau deasupra „caselor” plutitoare.

Doar după ce opri mașina pe limba acoperită cu iarbă Anette își dădu seama că avea nevoie de barcă să ajungă acolo. Sau să înoate. Se apropie de țărm și privi apa. După câteva minute, apăru un tânăr, la vreo zece metri de ea. Ținea în spate cutia unui instrument muzical, care, pentru ochiul neantrenat al Anettei, părea un violoncel sau un contrabas, și în brațe o barcă gonflabilă cu Spider-Man și o vâslă. Aruncă bărcuța pe apă, îngenunche cu grijă pe suprafața care se clătina și începu să vâslească.

— Hei, tu de colo!

Tânărul cu instrumentul în spate se uită în jur.

— Ai spațiu pentru încă o persoană în rața ta de cauciuc?

El o văzu și miji ochii.

— Pe cine cauți? întrebă el, sceptic.

— Pe Marie.

El ezită. Arăta caraghios, cum stătea în genunchi în bărcuța gonflabilă.

— Știe că vii?

Anette își ridică brațele în aer și spuse:

— Trebuia să fiu aici, pe țărm, la cinci.

Când minteai, era mai bine să păstrezi totul vag.

— Va fi cam din scurt, spuse el, întorcând bărcuța și revenind la țărm.

— E-n regulă.

Anette se apropie de marginea apei.

— Cum facem?

— Te pui în genunchi, în spatele meu, și te ții de cutie. Desfă-ți picioarele nițel, știi cum se zice.

Anette reuși să se instaleze în spatele tânărului și al cutiei fără să răstoarne barca. El vâsli spre Fredens Havn, iar ea, dându-și seama cât de ridicol arătau, începu să râdă.

Râse și el.

— Termină, altfel ajungem în apă!

Anette își înăbuși chicotele în cutia instrumentului, încercând să-și aducă aminte când râsese ultima dată.

— Am ajuns! Bine ai venit pe Insula Măgarului. Marie locuiește acolo.

Arătă spre o rulotă mică, acoperită cu graffiti, și se îndreptă în direcția opusă, către relicva unei bănci de lemn. Docul susținut de ponton era acoperit cu gazon artificial, iar în niște straturi mărginite de scânduri creșteau șiruri de plante comestibile frumos plivite.

Anette străbătu precaută docul instabil, către rulotă. *Verdict: crimă* era scris pe ea, cu vopsea roz.

La câțiva metri de rulotă se opri, fiindcă ușa se deschise și o fată slabă o privi urât.

— Ai treizeci de secunde să explici cine ești și de ce ești aici până când Contele dă drumul câinilor.

— Contele? Dar ce, suntem în Sesame Street?

Anette îi zâmbi, deși îi trecuse voioșia după călătoria cu barca.

— Douăzeci de secunde.

Părea că vorbește serios, deși avea doar 1,60 înălțime și, din câte-și dădea seama Anette de sub păturile țesute în care era învelită fata, nu era nici foarte puternică. Părul ei arăta ca scos dintr-o perie pentru pisici.

— Mă numesc Anette Werner. Sunt detectiv la Poliția din Copenhaga, dar am venit aici pe cont propriu, deci n-am armă.

Își desfăcu haina ca să-i arate.

— Poliția te caută, însă. Vor să discute cu tine despre uciderea a trei foști angajați de la Casa cu Fluturi.

— N-am ce să vă zic, nici ție, nici poliției. La revedere!

Fata închise ușa.

Anette rămase pe loc o clipă, întrebându-se cine era Contele și ce fel de câini avea. Apoi strigă către ușa închisă, care părea suficient de subțire încât să permită sunetelor să răzbată înăuntru:

— Am ceva pentru tine. Un dosar. De la prietenul tău tatuat.

Tăcere dinspre rulotă. Apoi, ușa se întredeschise și se îți o mână slabă. Anette îi dădu dosarul pe care-l primise de la uriașul albastru. Ușa se închise. Trecu un minut. Apoi se deschise iar.

— Intră.

Anette pătrunse în rulota miniaturală și o simți clătinându-se sub greutatea ei. Era primitivă la interior, dar surprinzător de curată și de plăcută. Cineva se străduise să construiască o bancă pe comandă într-un colț și făcuse pernuțe pentru ea.

— Cine ai zis că ți-a dat ăsta? întrebă fata, stând în fața ei, cu dosarul.

— O să mă așez.

Anette se trânti pe bancă.

— Mai întâi, tu ești Marie Birch?

Fata încuviință brusc.

— Ești căutată într-o anchetă de crimă. Așa cum spuneam, nu sunt aici să te interoghez oficial, dar nu pot să ascund unde ești. Poliția va veni să te caute.

— Nu mă vor găsi aici.

O umbră trecu peste fața Mariei.

— Nu vorbesc cu ei. Unde ai găsit dosarul?

— L-am primit de la un tip din Colonia de la Vesterport. Mi-a zis să ți-l dau când te găsesc. Ce este?

Marie zâmbi vag, dar nu răspunse. În schimb, deschise un dulăpior de sub masă și scoase din el două avocado, pe care le tăie în jumătate, le decoji și începu să le taie felii pe un suport de plastic.

— Ce faci?

— Un cadou fiindcă mi-ai adus dosarul. Alăptezi, nu?

— De unde ai știut?

Marie continuă să taie și spuse:

— Ai nevoie de vitamina D și de grăsimi bune. Te vor ajuta cu durerea și senzația de apăsare.

Pentru prima dată în viață, Anette rămase fără cuvinte. Gestul era bizar și, în același timp, ciudat de sensibil.

Marie îi puse în față o farfurie de plastic cu avocado tăiat felii.

— Dosarul acela înseamnă mult pentru mine. Mulțumesc că l-ai adus.

Anette, care nu prea îndrăgea avocado, luă o felie. Marie Birch nu era tocmai o persoană convențională.

— Cum ai ajuns să locuiești aici?

— Fredens Havn nu e doar un loc în care-ți petreci noaptea. Aici poți *trăi.* Poți uita de zgomot.

Rostea cuvintele mecanic, aproape ca pe un slogan.

— Nu uita să mănânci!

Anette mai luă o felie și zise:

— Dar, înainte de asta, ai locuit în Colonia de sub Vesterport. Acolo e zgomot, nu?

Din nou, Marie nu răspunse. Poate era mai bine să încerce altceva. Scoase telefonul din buzunar, deschise fotografiile și îi arătă fetei ecranul.

— Tu ai scris asta?

Marie se feri când zări poza din cămin. Era limpede că nu-i plăcea ce vede.

— De ce?

Anette puse înapoi telefonul.

— *Marie invizibila.* Ce-i de explicat? Când nu te vede nimeni, nu exiști.

Anette înghiți o felie de avocado, simțindu-se tot mai puțin în largul ei.

— Am întâlnit o femeie pe nume Bettina Holte. Lucra în Casa cu Fluturi pe vremea când locuiai pe acolo.

Marie o privi. Apoi clipi deliberat și oftă, parcă luând o decizie.

— Vorbesc cu tine, dar *numai* cu tine… Bettina s-a distrat pe seama a ce am scris eu: Marie invizibila, ha, ha.

Amintirea nu părea s-o amuze.

— Acum e moartă. La fel și Nicola și Rita.

— Credeam c-ai zis că ai venit pe cont propriu, nu ca polițist.

Vocea Mariei era din nou ostilă.

Anette schimbă tactica.

— Casa cu Fluturi era un loc bun?

— Nu. Proprietara, Rita, era *de modă veche,* cum spunea chiar ea. Adică zgârcită. Fără cheltuieli inutile.

— Poți să-mi dai un exemplu? Ca să pricep…

Marie explică, privind-o de sus:

— Înseamnă că angaja oameni care nu erau pregătiți să aibă grijă de noi, oameni care nu aveau idee cum să detensioneze o situație cu un copil care avea o criză. Oamenilor li se promitea somn în tura de noapte, chiar dacă asta însemna sedative în doze mari administrate pacienților. Personalul treaz peste noapte costă în plus. Când a venit psihiatrul, Peter Demant, lucrurile s-au înrăutățit.

Obrajii lui Marie se înroșiră. Străluceau pe chipul ei cenușiu.

— Cum?

— Peter a crescut doza de antipsihotice pe care le primeam într-un mod… radical. Se pare că făcea parte din teoria lui potrivit căreia recomandările autorităților sanitare ar fi prea conservatoare. Cred că și jongla cu mai multe tipuri de antipsihotice. Câțiva dintre noi am început să avem atacuri de panică și halucinații oribile. Când ne plângeam din cauza asta, avea mereu o explicație și nu accepta argumentele.

Anette privi ce mai rămăsese din avocado. Scânteia pe farfurie.

— Atunci a introdus legăturile. Știi ce sunt alea?

Marie își prinse o încheietură, strâns, cu mâna cealaltă.

— Ești legat de o targă cu niște cureluțe de piele ca să nu te poți mișca. Apoi zaci acolo până ce te calmezi, sau până când asistentul social are timp să vină să te dezlege. Uneori, durează jumătate de oră. Alteori, toată noaptea.

Cuvintele curgeau din ea, ca niște pietre netede care sar pe o mare furtunoasă.

— Dar… nu e legal să facă asta? întrebă Anette, tot mai alarmată.

— Nu în programele rezidențiale private.

Marie zâmbi cu tristețe.

— Cu siguranță nu așa cum o păteam noi. Eram lăsați nesupravegheați, fără ajutor. Uneori, legăturile chiar sunt singura cale de a calma un pacient cu psihoză. Îngrijirea are un chip diferit în psihiatrie decât în restul lumii. Dar ar trebui făcută cum trebuie, cu notițe…

— Nu puteați să vă plângeți cuiva? Autorităților?

— Facilitățile de tratament privat au mult spațiu de manevră. În plus,

cine crede un pacient schizofrenic?

Ultima ei afirmație sună atât de resemnată, că Anette simți un ghem în stomac. De obicei, nu era atât de afectată.

— Dar… adulții nu ziceau nimic, nu făceau nimic?

— Majoritatea habar nu aveau. Aveau o directoare care știa cum să-i ia și un psihiatru cu nume pompos. Ce să spună? Unii dintre ei erau de acord cu abordarea – de exemplu, Bettina. Alții nu voiau să se amestece, precum Nicola. Singurul care a încercat să schimbe lucrurile a fost Kim.

Anette nu știa cine era Kim, dar decise să aștepte, sperând că va afla. Intuiție corectă.

— Kim era asistent social calificat și știa ce e bine și ce nu. Nu se temea de Rita. O înfrunta și îi spunea cât de greșit era să fie nesăbuită cu viețile noastre. Cred c-a amenințat și că merge la poliție. Dar, convenabil, s-a înecat înainte să o poată face, așa că nu vom ști niciodată.

— Și tu nu crezi că s-a înecat accidental?

Marie se uită pe geamul mititel și nu zise nimic preț de un minut. Apoi, clătină din cap.

— Dar nici nu știu sigur. Întreab-o pe Tanja, asistenta noastră. Eu cred că ea știe ceva…

Se auzi o bătaie în ușă, iar tânărul cu instrumentul privi înăuntru, zâmbindu-i Anettei.

— Mă duc înapoi pe țărm. Te iau?

Marie se ridică și Anette o luă drept semn că întâlnirea se încheiase.

— Da, mersi. Doar lasă-ne două minute să ne luăm rămas-bun.

El închise ușa, iar Anette căută privirea Mariei.

— Cred că știi că ești în pericol și de aceea te ascunzi în asemenea locuri. Dar orice ar fi lucrul de care fugi, te vor găsi. Singurii care te pot apăra sunt cei din poliție. Înțeleg că n-ai încredere în sistem, dar lasă-ne să te ajutăm.

Marie trecu pe lângă Anette, ieși pe doc și așteptă ca ea să o urmeze. Ridică privirea, inspiră adânc.

— Cred că vine iar ploaia, nu? Vânt și tunete și multă ploaie…

Încuviință pentru sine. Apoi intră înapoi în rulotă și închise ușa.

•

Jeppe deschise geamul din bucătărie, își aprinse o țigară și fumă, privind masa cu farfurii murdare și resturi de la cină. Adusese lasagna acasă, pentru

mama lui, și ea se bucurase atât de mult că Jeppe își reproșase că nu făcea asta mai des, acum că locuia cu ea.

Dar tot abia dacă mâncase. Nu că mânca ea prea mult de obicei, nu o făcuse niciodată, dar acum era mai rău. Era mai slabă ca niciodată. Cândva, membrele ei lungi erau puternice, iar ea – dură și tenace. Acum era fragilă, delicată precum porțelanul.

Jeppe își stinse țigara, o aruncă în ploaie, cerându-și cu ipocrizie scuze și începu să strângă de pe masă. Totul i se părea acum fragil și haotic, mai ales crimele acelea, care, potrivit psihologului poliției, puteau fi opera unuia supărat pe sectorul de sănătate. Comisarul întărise supravegherea din oraș. Polițiștii erau postați lângă fântâni, de-a lungul canalelor și în jurul Lacurilor. Centrul Copenhagăi fusese declarat temporar zonă de percheziție prin sondaj, iar patrulele opreau bicicletele cu ataș, dubițele și alte vehicule suspecte prin oraș.

După ce puse lasagna rămasă în frigider și spălă vasele la mână, Jeppe se așeză la masă și își mai aprinse o țigară. Ultima, își promise. În cealaltă parte a orașului, Sara culca fetele, dar în curând urma să meargă cu mașina până la ea și spera că nu avea să simtă mirosul de fum. Avea nevoie de apropiere, de calm, să doarmă alături de ea, dar știa că asta nu era o opțiune. Trebuia să se mulțumească și cu sexul. Zâmbi și inhală fumul în plămâni.

— Ce naiba, Kørner? Iar te-ai apucat de fumat?

Jeppe aproape căzu de pe pervaz. Anette Werner se afla în bucătăria mamei lui, cu brațele încrucișate, și mama lui era lângă ea. Din instinct, aruncă țigara iară să o stingă și speră că nu aterizase în capul nimănui. Se pare că niciodată nu ești prea în vârstă să-i ascunzi mamei tale că fumezi.

— Ce cauți aici, neanunțată?

— Eram în zonă. Mama ta mi-a deschis. N-ai auzit soneria?

Anette îi făcu mamei lui Jeppe cu ochiul, conspirativ.

— Colega ta cea drăguță a trecut pe-aici, gânguri mama lui.

Jeppe sări de pe masă și întrebă:

— Ne lași singuri?

— Desigur, Cuibărici. Mă duc să mă uit la știri.

Mama lui închise ușa, iar Jeppe îi aruncă Anettei o privire de avertisment, în caz că ar fi vrut să facă glume despre porecla lui.

— Ce te aduce în Nørrebro?

— Nu-ți face griji, stau doar un minut, zise ea, privindu-și ceasul. Trebuie să mă duc acasă, să alăptez. Dar am găsit-o pe Marie. Voiam să-ți zic cât mai repede.

— Marie Birch?

Martora-cheie pe care o căutau insistent fusese găsită de Anette? Jeppe simți un val de enervare prin tot corpul, pulsându-i prin sânge.

— Nu poți rămâne în concediu de maternitate nici cinci minute?

Anette ridică surprinsă din sprâncene.

— OK, nu mi-am dat seama că o să te enervezi în halul ăsta. Dacă știam, te-aș fi sunat. Se apropie și întinse mâna.

— Hai să fumăm.

— Ai voie să fumezi cât alăptezi?

— N-ai voie când ești însărcinată. Dar nu fumez. Nu tocmai.

Jeppe oftă.

— Las-o baltă, Jepsen. Am avut o idee și m-am luat după ea fără să știu… Da, în fine. Am găsit-o. Știu că ar fi trebuit să discut cu tine, dar acum sunt aici.

Jeppe îi dădu o țigară și o aprinse fără să-i dea foc sprâncenelor. Își zise că dăduse dovadă de stăpânire de sine.

Ea inhală adânc și ținu fumul, apoi expiră.

— Ah, ce bună e!

Jeppe râse și îi trase un scaun.

— Anette Werner, ești o pacoste! Zi-mi ce știi. Cum ai dat de ea?

— Totul a început când am recunoscut-o pe Bettina Holte de la secția de maternitate din spitalul Herlev. Eram curioasă, așa că m-am dus la Casa cu Fluturi, după ce mi-ai zis de ea. Numele Mariei era încă pe ușa camerei. În Vesterport am întâlnit un… e complicat. Dar am găsit-o pe Marie Birch în Fredens Havn.

— Știu despre locul ăsta, încuviință Jeppe. E acea mini-așezare de pe apă, unde locuiesc toți ciudații.

— Nu par atât de ciudați. Marie locuiește într-o rulotă care aparține cuiva care-și spune Contele. Dar ea zice că nu vrea să discute cu poliția. Crede-mă, dacă mergeți acolo, o s-o speriați. Asta dacă nu și-a luat deja tălpășița.

— Cum ai făcut-o să vorbească?

Jeppe se duse la frigider și se uită înăuntru. I-ar fi prins bine o bere.

— I-am adus un dosar de la unul dintre prietenii ei din Colonie.

— Un dosar? Colonie?

Jeppe nu reușea s-o urmărească.

— Nu contează. S-a bucurat și mi-a oferit avocado. Ai de gând să-mi dai o bere sau ții frigiderul ăla deschis doar ca să te distrezi?

Jeppe, care era sigur că alcoolul nu era recomandat când alăptezi, închise ușa.

— A rămas doar lapte. Scuze.

Anette pufăi lacom din țigară, se ridică și o vârî sub robinet.

— Pretinde că în Casa cu Fluturi se foloseau metode dure pentru controlul rezidenților, că li se exagerau dozele de medicamente și că erau legați și lăsați singuri. Metode ilegale. Potrivit ei, Rita și un psihiatru pe nume Peter Demant erau responsabili pentru tratamentul strict. Pot să arunc țigara la gunoi?

Jeppe încuviință.

— Eu am auzit cealaltă variantă. Demant prezintă lucrurile diferit, firește.

— Alibi?

— Spune c-a fost acasă în ultimele trei seri și nopți. A avut ieri-seară o consultație la distanță cu un pacient din străinătate, timp de o oră și jumătate. A fost dificil să obțin numele de la el, dar am reușit, iar pacientul a confirmat. Consultația a durat până la ora 23 și i-ar fi fost greu să se vadă cu Rita la locul faptei și să o ucidă în perioada dintre miezul nopții și ora 3, care e fereastra pentru ora decesului.

— Dar nu imposibil?

Anette se așează din nou la masă.

— Nu.

— Marie a pomenit de un asistent social pe nume Kim, care a murit într-un accident. A insinuat că ar fi fost ucis.

— De cine?

Jeppe se așează vizavi de partenera lui. Părea obosită.

— Arăți ca naiba, apropo.

— Încearcă tu să nu dormi noaptea.

— Eu? N-am mai dormit de un an. Tot ce fac, de fapt, e *să nu dorm* noaptea.

Își zâmbiră. Anette își încheie zâmbetul cu un căscat.

— *Dacă* a fost ucis, și *dacă* motivul a fost reducerea lui la tăcere, atunci asta i-ar indica pe Rita Wilkins și Peter Demant.

— Dintre care doar unul mai trăiește. Ironia face că Demant însuși a dat glas unei teorii cum că unul dintre copii ar ucide personalul. Adică Isak sau Marie. Toată lumea se acuză reciproc.

Jeppe lăsă capul într-o parte și își trosni gâtul.

— Mă văd mâine cu Demant, de dimineață, așa că o să încerc să mai storc ceva de la el.

— Interesant. Aș vrea să vin și eu.

Anette îi făcu cu ochiul.

— Dar pot să mai cercetez online, dacă e de folos…?

— Anette Werner, ce mă fac cu tine? își dădu Jeppe ochii peste cap. Hei, Marie Birch a pomenit de o fată pe nume Pernille?

— Nu.

— Era unul dintre copiii de la Casa cu Fluturi. S-a sinucis acum doi ani, la un an după moartea lui Kim. Demant sugerează că fata și-a luat zilele din cauza morții lui. Tatăl ei i-a dat în judecată pe Rita și pe Robert Wilkins, care au fost obligați să închidă căminul. El încă suferă. Și e furios.

— Pari să mergi la sigur cu el.

— Din păcate, are alibi pentru noaptea trecută.

— Altul! Parcă suntem într-o aventură a lui Sherlock Holmes.

Ea zâmbi larg și i se văzură caninii strâmbi. Jeppe nu-i mai zărise de ceva vreme.

— Ar trebui să mă duc acasă, zise ea. Altfel îmi explodează sânii.

— Nu putem permite una ca asta, spuse Jeppe, ridicându-se.

În ușă, Anette se opri și îl privi timid.

Jeppe o bătu pe umăr și zise:

— Salută pe toată lumea. Trec să văd fetița imediat ce-l prind pe psihopatul violent care eradichează comunitatea terapeutică a Copenhagăi.

— Sau după ce ești concediat fiindcă nu l-ai prins.

Anette porni în jos pe scări. Chiar înainte să dispară din vedere, strigă cât să se audă ecoul pe toată scara:

— Somn ușor, Cuibărici!

Capitolul 16

— Bună, Gorm. E totul bine?

Se apropie de colegul lui, care stătea lângă cuierul de pe perete. Gorm era în camera personalului, cu o cană de cafea și un ziar boțit. Părea obosit.

— Da, mersi, zise Gorm. Dar va fi bine să mă duc acasă și să mă relaxez. A fost o zi lungă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Simon Hartvig, scoțându-și pelerina și încercând să nu stropească prea mult împrejur.

— Păi, încă sunt agitați din cauza cadavrului de ieri, din fântână. Au observat că a venit poliția. Dar lucrurile sunt relativ în regulă. Tocmai au luat cina.

Gorm se ridică și își puse cana în mașina de spălat vase.

— Mă duc să-mi fac rondul și să zic noapte bună, apoi plec acasă. Vrei să vii cu mine?

— Sigur, doar să-mi schimb pantofii.

Scoase din rucsac o pereche de teniși, îi încălță și începu să-și lege șireturile.

În spatele lui, Gorm își drese glasul.

— Hei, trebuie să te întreb ceva. Ieri, când am verificat camera cu medicamente, am văzut că lipsește câte ceva din inventar. Trei cutii de Ritalin de 10 mg. Știi ceva despre ele?

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Relaxează-te, omule. Mă gândeam că ai uitat să le bagi în registru.

— Deloc!

Simon încercă să-și forțeze vocea să rămână calmă.

— Nu știu unde sunt, dar probabil că există o explicație logică, nu? Poate le-a împrumutat cineva din altă secție?

— Am verificat, zise Gorm, clătinând din cap. Mă tem că le-a luat cineva.

— Cine ar face asta? întrebă Simon, privind în podea. Eu?

— Nu asta zic.

Gorm făcu un gest împăciuitor cu mâinile.

— Dar trebuie să întreb. Știi, e grav să furi medicamente!

— Bine, dar eu nu știu nimic.

Simon căscă, să-și ascundă respirația agitată, și făcu semn spre ușă.

— Mergem?

Scăpă de privirea atentă a lui Gorm, trecând în camera comună, unde

vocile de la televizor zumzăiau și dinspre masa de fotbal mecanic se auzeau râsete. Una dintre fete alergă să-l îmbrățișeze, iar entuziasmul ei vibrant îi liniști nervii agitați.

— Ce întâmpinare plăcută, draga mea!

Scană canapelele.

— Unde-i Isak?

— În camera lui. Azi nu-i era foame și a vrut să fie singur.

Ultima parte o zise cu sarcasm de adolescentă, de parcă auzea asta des.

— Mă duc să văd ce face.

Simon se duse spre camera lui Isak, bătu și deschise ușa. Camera era goală.

— Nu trebuia să fie în cameră?

Gorm se apropie, încheindu-și casca de bicicletă.

— Isak nu e aici, insistă Simon. Unde poate fi?

— Nu știu.

Simon porni cu Gorm după el, căutând în camera tăcerii, în toalete, în dușuri, în camera de bricolaj, în bucătărie, pe holul administrativ. Cu fiecare spațiu verificat, pașii lui Simon cădeau tot mai greu. Nici urmă de Isak. Reveniră în camera lui. Era tot goală. Gorm deschise dulapul, în care oricum nu s-ar fi putut ascunde, și privi sub pat, sub care oricum n-ar fi încăput. Isak nu era acolo.

— Unde e? întrebă Gorm cu panică în glas. Unde naiba poate fi? Ce ne facem?

Simon se apropie de fereastra care dădea spre curte și mesteacănul arămiu. Geamurile se închideau cu aceeași cheie care se potrivea la dulapurile în care țineau cabluri de rezervă, ca pacienții să nu se poată spânzura cu ele. Toți angajații din secție aveau cheie. Simon atinse buzunarul unde o avea. Apoi, împinse geamul, iar acesta se deschise ușor.

Chiar atunci, chiar când sună alarma, înțelese, fără să îndrăznească să-și ducă gândul până la capăt.

•

— Ai auzit?

Sara îl întâmpină cu o întrebare în loc de sărutul la care visa. Îi trimisese mesaj de îndată ce adormiseră copilele.

— Da, m-au sunat de la secție să-mi spună că a dispărut. Au trimis unități canine peste tot în sectorul de nord-est. Nici urmă de el, încă.

Jeppe o trase mai aproape și o sărută. Se bucură de atingerea sânilor ei moi și îi inspiră mirosul părului și al pielii.

— Bună. Mi-a fost dor de tine.

— Dar e o nebunie!

Se retrase din brațele lui.

— Falck a fost ieri la spital, a încercat să discute cu el.

Jeppe își descheie fermoarul hainei de ploaie.

— Unde pun asta? E udă.

— Pe hol… Dar, serios, gândește-te: un adolescent bolnav mintal fuge dintr-o secție încuiată și își ucide foștii consilieri, unul câte unul? E ca într-un film!

Sara strânse rufele pe care le ducea în brațe când sunase el la ușă. Cu picioarele lungi ieșind de sub o bluză de trening uzată și buclele strânse într-o coadă, ea era cea care părea desprinsă dintr-un film. Nici n-avea idee ce frumoasă era.

— Doar fiindcă a avut ocazia să fugă nu înseamnă că a ucis pe cineva.

— Firește că nu. Dar de ce nu i-ar urî pe cei care-l țineau închis și care i-au împins prietena la sinucidere?

Se duse în baie și începu să pună rufele în mașina de spălat.

— E schizofrenic. Nu vreau să am prejudecăți, dar există posibilitatea să fie violent.

— Asta chiar că e o prejudecată.

Jeppe o urmă în baie și o sărută, ca să-și îndulcească asprimea cuvintelor. Era extenuat până-n măduva oaselor, atât de obosit că îi venea să se întindă pe hol și să doarmă o sută de ani.

— Te simți bine?

Ea pocni din degete.

— Tocmai ai adormit în picioare?

— Eu…

Se scutură să se trezească.

— Ai niște bere? M-ar ajuta.

— Deja duhnești, zici c-ai venit din bar.

Îl adulmecă și se strâmbă.

— Alo, scrumieră ambulantă! Vrei pahar?

— Din doză e bine.

Cât se duse ea în bucătărie, el se prăbuși pe canapea. Faptul că-l tachina

îl liniștea. „Scrumieră ambulantă!” La asemenea cuvinte te așteptai de la o iubită.

Sara reveni în living, cu beri pentru amândoi, se așeză lângă el și-și puse picioarele în poala lui.

— Cum ți-a fost ziua? întrebă ea.

Jeppe deschise berea și bău. Prin corp i se răspândi o relaxare care-l adormi mai rău.

— Frustrantă, recunoscu el. Fără rezultate. A ta?

— Bunicică. Sunt surprinsă cât de competent se dovedește Larsen. E deștept.

— Serios? Nu credeai asta.

— Poate că l-am judecat greșit, zise ea, gânditoare. Se pricepe la chestii financiare. Poate că e alunecos și lucrurile se mișcă prea repede, uneori, dar e și conștiincios, și amuzant. Ne potrivim.

Jeppe nu se putea gândi la un răspuns care să nu fie ori copilăros, ori nepotrivit, așa că tăcu. Băură în tăcere.

Dacă se pricepuse vreodată să fie îndrăgostit, nu-și amintea. Pentru el, perioada timpurie a unei relații, înainte de o formă de declarație reciprocă de iubire – romanticii danezi o descriu în termeni de tipul *praf de pe aripi de fluture* sau *explozii de stele* – fusese mereu un drum abrupt, plin de hopuri neașteptate. Îl rodea faptul că Sara și cu el nu formau un cuplu. Nu voia să se simtă gelos când complimenta alți bărbați. Nu era genul.

Jeppe își goli berea și își sprijini capul de perna canapelei, oftând. Dacă închidea ochii doar o clipă, știa ce să spună după aceea.

— Jeppe, Jeppe! Nu poți dormi aici.

Se trezi dezorientat. Sara era aplecată deasupra lui. Îi zâmbi cu indulgență.

— Ești prea obosit să faci altceva în afară să dormi. Mergi acasă, în pat, da?

— Nu, e OK. Nu sunt obosit.

— Sforăi de douăzeci de minute, dragă, îi spuse ea și-l sărută pe obraz. Haide. Pe bicicletă. Trebuie să ne trezim devreme.

Jeppe o lăsă să-l conducă spre holul de la intrare ca pe un zombi. Își puse haina, o sărută repede la despărțire, și iată-l în stradă, în ploaie, cu senzația că tocmai fusese dat afară de iubita lui, sau ce era ea. Nici măcar nu-l întrebase despre tipa sexy de la muzeu, care era atât de interesată de el.

Porni spre podul Knippelsbro. Vântul se înteți̦se și fulgerele trasau bătăi de inimă haotice pe cer. Gândurile lui obosite treceau de la un tânăr schizofrenic la o frumoasă polițistă tunisiano-daneză. Unul scăpa în miez de noapte dintr-o secție încuiată din spitalul Bispebjerg, cealaltă îl ținea la distanță, iubindu-l și tolerându-l pe rând, într-o alternanță imprevizibilă de rece și fierbinte.

Nimic n-avea sens și totul îl făcea să se simtă neajutorat și frustrat.

Jeppe trecu pe lângă una dintre numeroasele mașini de patrulă care fuseseră dispuse în mod excepțional prin oraș, pentru ca agenții să fie cu ochii în patru după tineri tulburați mintal și biciclete cu ataș. Spera ca a doua zi să-l găsească și să clarifice totul.

Pe Jeppe îl supăra că și Sara ceda automat tentației de a-i suspecta pe *bolnavi*. Diagnostice puse cu ușurință și explicații confortabile pentru lucruri pe care nu le vrem a fi universal umane.

Dar existau întrebări la care Jeppe nu putea găsi răspunsuri când încerca să-și imagineze un pacient psihiatric de 17 ani în chip de ucigaș.

Unde-i omora? Cum îi făcea să se vadă cu el? Unde punea bicicleta folosită să transporte cadavrele spre fântâni?

Jeppe pedala puternic, cu pulsul vuindu-i în urechi. Era mai ușor să arăți cu degetul decât să găsești soluții.

Când traversă strada lată Østervold, își dădu seama că asta făcea și el cu Sara. Arăta cu degetul. Era mai ușor să o învinuiască pe ea de statutul incert al relației decât să-și recunoască propriile îndoieli. Nu era atât ezitarea ei, cât a lui. Ideea de a se arunca din toată inima într-o viață de familie cu doi copii pe care abia îi cunoștea îl speria. Se arsese o dată. Pe lume erau și femei precum Monica Kirkskov, care-și dădeau părul pe spate și băteau din gene, femei care n-aveau bagaj în spate și nici nu voiau angajamente, care erau lejere. Dorea ceva lejer, nu-i așa, dacă se gândea bine?

O rafală de vânt aproape că-l trânti de pe bicicletă, făcându-l să se clatine periculos în furtună. Un fulger scânteie albastru pe deasupra Lacurilor.

Totul avea să fie mai limpede mâine. Așa spera.

•

După ce Bremen își hrăni familia, împături rufele uscate, îi puse pe copii la culcare și plânse zdravăn în baie, se scuză spunând că o doare capul și că vrea să iasă la plimbare. Klaus înțelese, poate fiindcă voia doar să se uite în liniște la fotbal. Greu de zis. Uneori, părea indiferent față de ea și nu

pricepea că indiferența lui făcea parte din problemă.

Trine ieși în ploaie. Nici măcar nu o întrebase dacă avea nevoie de umbrelă.

Merse spre port. Apartamentul lor micuț de pe Fredericiagade era îngust, dar locul era minunat. Adesea, vorbeau despre posibilitatea de a se muta în afara orașului, unde puteau avea mai mult de aceiași bani – spațiu, meri, o curte cu trambulină – dar încă nu se hotărâseră.

Sincer vorbind, Trine era cea care se temea de ce i-ar face pacea și liniștea de la țară. Chiar și atunci, acolo, lângă apă, tăcerea era un vid neplăcut, care lăsa suficient spațiu pentru gândurile nedorite care-i treceau fără oprire prin minte. Îi era greu să fie singură cu gândurile ei. Regreta că nu-și luase căștile, ca să înece mesajele transmise de creierul ei, care-i spunea cât de nesănătoasă era. Benzodiazepina o făcea să se îngrașe și îi provoca acnee, și nici măcar nu mai avea efect. Trine simțea cum o cuprinde o neliniște maniacală.

Se uită spre apă și se șterse la ochi, care păreau să nu rămână niciodată fără lacrimi. Trecu pe lângă o mașină de poliție care mergea încet prin Nyhavn. Polițiștii nu o priviră, nici măcar nu se uitară în treacăt la tânăra cu păr lung și ochi albaștri. Chiar era atât de neatrăgătoare?

Trine traversă podul pentru biciclete din portul interior. Lucrurile se înrăutățeau într-atât, încât atunci când intra pe ușile rotative ale spitalului o apuca durerea de stomac. Celelalte asistente nu-i mai vorbeau și se aliaseră chiar și cu niște portari. Era abuz la locul de muncă în toată regula, și îi amintea de Casa cu Fluturi: loviturile pe la spate, neîncrederea, tăcerea care o înconjura. Și atunci tot o femeie fusese cea care începuse hărțuirea, subminându-i reputația și făcându-i munca insuportabilă. Rita. Trine se chirci gândindu-se la Rita.

Fusese prea sinceră cu privire la istoricul ei medical, cu tulburarea borderline și medicamentele anxiolitice pe care le lua. Naivă, crezuse că urma să obțină un efect dezarmant și să clădească încredere, însă obținuse exact efectul contrar. Îi folosiseră slăbiciunea împotriva ei și o atacaseră chiar cu arma pe care le-o pusese în mână.

Ajunse la blocul de apartamente moderne, de lux, din Holmen, și privi spre geamurile de sus. Lumina era aprinsă. O mașină de poliție era parcată în fața intrării, cu doi polițiști înăuntru. Probabil îl supravegheau. Trine zâmbi pentru sine și își croi drum în jurul clădirii, peste peluza udă. Câtă

vreme stătea la distanță, era invizibilă în beznă.

Când ajunse în partea îndepărtată a proprietății, străbătu docul îngust de-a lungul apei până la ușa din spate a clădirii. Rareori era încuiată. Încercă s-o deschidă și chiar reuși, cu un scârțâit scurt, intrând în vestibulul întunecat unde o scară ducea spre acoperiș. Trecu pe lângă întrerupătoare și începu să urce pe întuneric.

Prin fațada de sticlă vedea luciri de lumină reflectate în apa neagră precum cărbunele. Era ceva obraznic în felul cum se strecura pe lângă poliție, neanunțată. Un val de încântare o năpădi și, pentru o clipă, uită de dispoziția proastă care o adusese acolo. Strânse cutiuța în buzunar, în palma transpirată.

Se întrebă dacă el o simțea venind. Oare avea idee ce urma?

•

Peter Demant ciuli urechile. Era cineva la ușă? Nu era posibil. Era în biblioteca întunecată de zece-cincisprezece minute, privind mașina de poliție din fața clădirii. Nimeni nu ieșise, nimeni nu trecuse pe lângă ea spre ușă, nimeni nu sunase la interfon. Firește, putea fi un vecin, dar, în cei cinci ani de când locuia acolo nu-i bătuse nimeni la ușă. Era trecut de ora 22.

Urmă altă bătaie, de data asta inconfundabilă. O singură persoană din viața lui avea obiceiul să apară neanunțată, iar el n-avea chef să o vadă. Făcu niște pași în tăcere și se opri.

Poate pleca. Ah, dar apoi aveau să înceapă apelurile și să-l enerveze până noaptea târziu și de dimineață, până când, în cele din urmă, își făcea apariția la clinică.

Peter privi prin vizor și descuie ușa. Era acolo, udă leoarcă din pricina ploii, într-un trenci lung și negru, ca o stea de cinema.

— Bună, Trine. Cum ai trecut de ușa din față?

Ea zâmbi misterios și se strecură pe lângă el în apartament, fără să se descalțe. Peter simți că i se face rău când văzu urmele de pași pe care le lăsase pe parchet, dar nu zise nimic.

— E târziu. Ce pot face pentru tine?

Trine se așează pe taburetul care se asorta cu scaunul lui de piele albă și își puse picior peste picior, fără să-și scoată haina. El o privi cu un dispreț tot mai mare. Fața ei moale, cu cicatrici, despre care credea că o face mai atrăgătoare dacă o încarcă de pudră și fard, privirea vicleană care-i trăda

supraestimarea enormă, umflată, a propriului intelect, și corpul ei dolofan, îmbrăcat în haine ieftine, care-i ocupa chiar acum mobila! Îi amintea de noaptea aceea din Casa cu Fluturi când Bettina Holte îi făcuse avansuri. Mirosind a vin acru, prea beată să-și cunoască limitele, i se oferise. Amintirea nopții aceleia încă îl revolta.

Peter o privi pe Trine și se gândi, nu pentru prima oară, că ar fi fost o ușurare să nu mai existe.

JOI, 12 OCTOMBRIE

Capitolul 17

Dacă ai probleme cu somnul noaptea, timp de peste patru săptămâni, s-ar putea să suferi de insomnie cronică, doar dacă nu te ține treaz un copil mic sau o nouă relație. Pentru cei care rămân treji fără vreun motiv clar, insomnia este adesea asociată cu:

Stresul.

Factorii de viață nesănătoși (inclusiv fumatul).

Igiena deficitară a somnului (un pat de oaspeți incomod, în apartamentul mamei tale, de exemplu).

Tulburare mintală.

Joi dimineață, la ora 8, când era în biroul lui de la secție, lui Jeppe îi venea să bifeze toate căsuțele de pe listă, inclusiv pe ultima. Dacă nu ai o boală mintală, insomnia îți va provoca una. Senzația de a fi beat cronic, de a avea rău de mișcare și de a suferi de o diferență mare de fus orar creștea cu fiecare noapte nedormită, chiar dacă unul dintre motivele de oboseală era ceea ce făcea noaptea cu Sara.

Lui Jeppe îi era rău.

Chiar acum, cana de cafea îi plutea în câmpul vizual, pe masa din față, ca un fel de mașină malignă aflată în perpetuă mișcare. Nu era sigur dacă se întâlnise cu maică-sa noaptea trecută, când se dusese să se ușureze. Oare ea se aflase într-adevăr pe hol, confuză? Și oare o condusese iar în pat, sau doar visase asta într-una dintre bulele efemere de somn?

Jeppe știa că senzația avea să se retragă în curând. Urma să bea cafea, să ia micul dejun, să interacționeze cu alți oameni, și să înceapă să se simtă iar normal. Obosit, dar funcțional, până când, seara, o lua de la capăt. Privi scheletele cu găvane în loc de ochi din posterul după Klimt și decise să agațe altceva în loc, de îndată ce va avea energie.

Își privi ceasul și își dădu seama că Peter Demant întârzia. Nu îi făcuse

impresia unui ins nepunctual. Dimpotrivă, îi dădea senzația aproape rigidă a cuiva cu un control supraomenesc, un om care mustea de profesionalism și de o politețe care părea dozată și calculată precis.

Un foșnet îl făcu să ridice privirea.

Falck era în ușă, mâncând un produs de patiserie dintr-o pungă de hârtie maro. Astăzi purta bretele cu mașini verzi și roșii. Avea glazură pe mustață.

— Deci…? făcu Falck.

Atât, un „deci" interogativ, urmat de zgomote de mestecat viguros. Jeppe își simți iritarea latentă trezindu-se la viață și trimițându-i remarci aspre pe buze.

— Deci, ce? Care-i întrebarea, Falck? *Deci, cum ai dormit?* sau poate *Deci, au mai găsit alt cadavru de dimineață?* sau chiar *Deci, cum a mers cu Peter Demant? A plecat deja?* Eu ți-aș răspunde că n-am dormit deloc bine, că nu au fost găsite victime noi și că Demant pare să-mi tragă țeapă. Alte întrebări?

Falck părea imun la dispoziția lui proastă. Se făcu comod în scaunul Anettei, vizavi de Jeppe.

— Vrei o chiflă de Halloween? Au formă de dovleac, vezi?

Nu, se gândi Jeppe. *Vreau să prind un criminal, să dorm bine și să am o iubită de care să fiu sigur.*

— De ce nu?

Jeppe lăsă foamea să-i învingă fobia de microbi și rămaseră mestecând pe tăcute până ce Falck își drese glasul.

— Știi unde se duc fantomele în concediu? întrebă el.

Jeppe înghiți o gură de chiflă și se gândi că, oriunde ar fi fost locul acela, și-ar fi dorit să meargă și Falck cu ele.

— La Marea Moartă.

— Ha, făcu Jeppe.

La ora nouă își scuturară firmiturile de pe degete și îl sună pe Demant. Intră direct în mesageria vocală. Jeppe știa deja că nu urma să aducă dosarele Pernillei Ramsgaard, dar tot sună și la clinică, unde un robot prietenos îl informă că avea să se redeschidă abia joia viitoare.

— Crezi că și-a luat tălpășița? întrebă Falck, mototolind punga.

Tot mai avea glazură pe mustață.

— Ori asta, ori zace într-o fântână din oraș și n-a fost găsit încă. Nu mai

știu ce să cred.

— Avem o mașină de patrulă în fața ușii lui.

Falck dădu din cap, gânditor.

— „Pentru protecție”.

Puse ghilimelele în aer, ca să arate că era vorba mai degrabă de filaj, nu de protecție.

— Afli, te rog, cine-i de serviciu, și suni?

Falck se ridică icnind și ieși. În tăcerea absenței sale, Jeppe încercă să-și golească creierul de toate gândurile amestecate ca să se poată concentra și să lase ce era relevant să iasă la suprafață. Aștepta o revelație.

Închise ochii și își calmă respirația, își relaxă corpul și încercă să scape de nervozitate. Încercă să se scuture de senzația că alerga după o rază de lumină care nu era decât o pâlpâire.

Amăgiri.

O scânteie.

Apoi, imaginea.

Nu exista niciun proces și nicio explicație, dar era clar. Imaginea care apăru în mintea lui Jeppe era chipul Pernillei Ramsgaard, din portretul din casa părinților ei, stând între frații ei, palidă, cu ochi mari și un surâs curajos.

Jeppe deschise ochii. Falck revenise și stătea lângă birou, stânjenit, parcă nesigur pe el în prezența meditației lui Jeppe. Falck tuși în pumn și mormăi, cu vocea lui de ursuleț:

— Mașina stă în fața clădirii lui Demant de ieri seară și nici n-a ieșit și nici nu a intrat nimeni. Lumina din apartamentul lui s-a stins la 23:30, așa că au presupus că s-a culcat. Dar au sunat la ușă, acum o vreme, fiindcă se întrebau de ce nu s-a dus la serviciu. Niciun răspuns. Mașina lui e parcată în față, dar există o ieșire prin spate care dă spre apă.

— Deci a plecat cu barca? Asta vrei să spui?

Jeppe clătină din cap.

— Mai întâi dispare Isak Brügger, și acum Demant? Și tot n-am vorbit cu Marie Birch.

— Da, din păcate.

Trei oameni uciși, trei oameni dispăruți, un criminal în libertate. „Din păcate” părea o expresie nepotrivită.

Jeppe se ridică. La ce-i folosea să stea acolo și să trimită rugăciuni

universului, așteptând următorul dezastru, fie sub formă de cadavru, fie în chip de mustrare de la superiori?

— Haide, Falck. Mergem la plimbare.

— OK. încotro?

Falck își luă haina de ploaie de pe birou, de unde picurase până atunci.

— În Fredens Havn, să o vizităm pe Marie Birch. S-ar putea să riscăm s-o speriem și să fugă, dar trebuie să facem ceva.

Parcurseră în tăcere drumul scurt de la secție până la Erdkehigraven. Falck nu întrebă de unde știa Jeppe despre locuința Mariei Birch. Doar conduse, concentrat la șosea. Jeppe privea pe geam și lăsă ritmul traficului infernal al navetiștilor matinali să se transforme într-un puls. Pe Refshalevej parcară lângă apă și ieșiră din mașină, privind amalgamul de case improvizate din spatele copacilor.

Dincolo de apă se vedeau și casele plutitoare reconstruite din Holmen, iar la stânga se profilau apartamentele moderne în care locuia și Peter Demant. La o aruncătură de băț de grupurile de pontoane, bărci și magazii care pluteau în apa liniștită. Jeppe recunoscu rulota descrisă de Anette.

Se apropiară de marginea apei, unde stăteau doi bărbați care discutau în șoaptă. Când îi văzură pe Jeppe și pe Falck, se opriră și îi priviră urât. Jeppe se apropie.

— Bună dimineața. Suntem de la Poliția din Copenhaga. Căutăm o tânără pe nume Marie Birch, care locuiește aici.

Cei doi se priviră.

— Este suspectă într-un caz de crimă. Dacă nu dezvăluiți informații despre locul unde se află, comiteți un delict.

— Ați ajuns prea târziu, zise lent unul dintre ei.

Avea părul lung prins în coadă și purta un pulover gros, care părea să absoarbă cu lăcomie umezeala din aer.

— Marie locuia în rulota mea, dar a plecat.

Era „Contele”, probabil.

— Când?

— Ieri. După-amiază. Și-a făcut bagajul și a venit să-și ia rămas-bun.

— N-a zis unde pleacă? întrebă Jeppe. Îi cunoașteți familia, prietenii? Ar fi putut merge undeva?

Contele clătină din cap. Jeppe avea bănuiala că nu le-ar fi spus nici dacă ar fi știut.

— Dacă apare iar, vă rog să-i spuneți să ne contacteze imediat, îi întinse omului cartea sa de vizită.

Contele o luă, cu un zâmbet vag care spunea limpede „Nu”.

Jeppe și Falck se urcară înapoi în mașină. Ceilalți doi rămaseră pe țărm, uitându-se la ei.

Jeppe își găsi țigările într-un buzunar și scuturǎ una afară din pachet. O sprânceană ridicată a lui Falck îl făcu să o pună la loc, oftând resemnat. Altă fundătură. În mașină se lăsă liniștea, iar Jeppe simțea privirea colegului său pe obraz.

— La naiba, să trecem pe la spitalul Bispebjerg. Știi cu cine trebuie să discutăm. Dacă Isak Brügger a mai fugit și s-a întors, poate că o va face din nou.

•

Joi dimineață, Esther găsi la spital un Gregers transformat. Încă de pe hol auzi voci vesele din rezerva lui, iar când deschise ușa în fața ochilor i se arătă priveliștea neașteptată a lui Gregers zâmbind larg și vorbind cu pacientul de alături. Ședea în pat în capul oaselor, cu ceva mai multă culoare în obraji.

— Iat-o pe tânăra mea colegă de apartament! Esther, haide, trebuie să-l cunoști pe John!

Gregers arătă cu degetul mare spre pacientul de lângă el, care zâmbea, cu ochelarii fără rame sclipindu-i pe nas.

— Poți să crezi că John a lucrat ca tipografia *Berlingske?*

Gregers lucrase și el în tipografia ziarului *Politiken,* toată viața.

— Și acum, iată-ne, doi tipografi bătrâni de ziar, în aceeași rezervă. Nu-i interesant?

Esther se apropie de celălalt pat și se prezentă, ușor stânjenită fiindcă era complet îmbrăcată în prezența unui bărbat care purta doar halat de spital. Picioarele subțiri îi ieșeau de sub el.

Strângerea de mână a lui John era fermă și caldă și ea se gândi, deloc rezonabil, că nu arăta foarte bolnav, deși nici despre Gregers nu se putea spune că suferea. Își trase un scaun și își scoase haina.

— Pari să fi dormit bine, Gregers.

— Ca un pisoi.

Ea râse, deși era într-o stare incertă. De ieri, de când valsase afară din casa ei cu o mie de coroane, Alain nu o mai sunase, iar nesiguranța începea

să o supere. O ajuta să-l vadă pe Gregers mulțumit, chiar dacă mai dura ceva timp să se obișnuiască.

— Ai primit rezultatele de la scintigrafie?

— Tocmai au terminat rondul.

Gregers făcu jucăuș cu ochiul.

— E un caz rezolvat. Baloane în trei artere și ar trebui să mai rezist cel puțin zece ani. Mă operează luni.

— Ce veste bună!

Esther îi strânse mâna.

— Felicitări, prietene!

— Dacă merge totul bine, pot să mă întorc în aceeași zi acasă. Nici măcar nu e nevoie să mă anestezieze. Pot să facă totul cu un cateter în zona inghinală.

Gregers zâmbi, ușurat.

— Într-o săptămână, vei vedea că o să aduc iar pâine în casă, în fiecare dimineață. Totul va reveni la normal.

Esther îi zâmbi călduros, deși bănuia că, pentru ea, o vreme lucrurile aveau să fie oricum, numai nu normale.

— Minunat, Gregers! Poate vei fi mai puțin obosit. Vin luni și îți țin de urât, după operație. Să te asiguri că ajungi acasă seara!

— Nici măcar nu cred că vrea să plece, la câte fete frumoase avem aici, în secție, spuse John, chicotind. Nu ești niciodată suficient de bătrân să apreciezi…

Ușa camerei se deschise brusc, efectiv împrăștiind dispoziția optimistă. O asistentă cu păr lung, rozaliu, intră în rezervă, iar Esther o identifică drept Trine.

— Micul dejun. Brânză sau cârnat? întrebă ea, aruncându-i o privire piezișă lui Esther. Prietena nu are voie.

— E-n regulă.

Esther îi surâse dezarmant.

— Tocmai am mâncat.

— Deci, ce să fie, brânză sau cârnat?

Gregers ridică un deget și spuse:

— Aș dori numai să mi se permită să întreb politicos dacă a fost pregătit de același bucătar care a pregătit și acel pui prea fript, fără sare sau piper, pe care ați încercat să ni-l băgați pe gât ieri, la cină. Fiindcă, dacă răspunsul

este pozitiv, eu doresc doar cafea.

— La fel, fu de acord John, chicotind.

Asistenta îi privi cu o față imobilă. Iradia dezamăgire, densă cât s-o tai cu un cuțit și s-o servești la micul dejun. După un moment foarte lung, ridică sfidătoare bărbia și trânti două tăvi acoperite cu folie de aluminiu pe noptierele lor.

— Dacă ați ști cât suntem de obosiți și câtă presiune puneți pe noi, nu v-ați mai distra pe seama noastră. Poftă bună!

Asistenta părăsi camera fără să privească în urmă.

— Am fost prea aspru?

Nesiguranța lui Gregers părea sinceră.

— Are o zi proastă, Gregers. Nu-ți face griji, spuse Esther și se ridică. Acum, vă las să vă bucurați de masă. Trebuie să ajung acasă și să plimb câinii.

— Ah, bun, John și cu mine vorbim atunci ca-ntre băieți.

Gregers îi făcu cu ochiul vecinului de rezervă.

— Esther, să știi că mi-am amintit unde l-am văzut pe cocoșelul ăla.

— Cred că va trebui să fii mai explicit, zise ea, încheindu-și haina. Care cocoșel? Că vezi mereu câte unul.

— Vecinul cel nou, de jos. Tipul care cerșea mâncare când mi s-a făcut rău.

Alain! Roși, fără voia ei.

— Lucra la bucătăria restaurantului – de fapt, e mai mult fast food, sincer. Cel de pe Nørrebrogade.

Gregers începu să tragă de folia de aluminiu.

— Câh, ăsta e salam? E fosforescent!

— Ce tot spui acolo? făcu Esther. Alain e muzician.

— O fi, dar acum șase luni pregătea cartofi prăjiți pe Nørrebrogade, spuse Gregers, mușcând din sandviș. Eu nu uit niciodată o față. John, ce naiba sunt chestiile astea mici și tari? Ridichi?

Esther părăsi camera urându-le „poftă bună” cu glas firav și simțind o neliniște tot mai mare în stomac.

•

Isak nu revenise în Secția U8 a spitalului Bispebjerg. Camera lui era încă goală, în afară de criminalistul care îngenunchease lângă geam, cu pudră pentru amprente și pensule.

O neliniște străbătea întreaga secție, de parcă evadarea unui pacient ar fi agitat o canistră de temeri și posibilități și i-ar fi înspăimântat pe toți ceilalți pacienți. Se temeau de posibilități, se temeau și să le rateze.

Jeppe își frână gândurile. Probabil văzuse prea multe filme. De fapt, mare parte din neliniștea lui provenea, în primul rând, de la asistenta de gardă foarte palidă din fața lui. Stătea în ușa camerei neocupate, cu buzele făcute pungă, arătând de parcă nu dormise. Jeppe știa foarte bine senzația.

— Deci tot n-aveți idee unde ar putea fi?

Asistenta de gardă avea o figură resemnată.

— Chiar nu l-a văzut nimeni?

— Încă nu, din păcate, răspunse Jeppe.

Falck își drese glasul și întrebă:

— Putem vorbi undeva între patru ochi? Poate în camera personalului, unde am stat ultima dată?

Asistenta încuviință, absentă.

— Cred că Simon e cel cu care vreți să vorbiți, zise ea. Mă duc să-l găsesc.

Străbătu holul spre camera personalului, aprinse lumina și se făcu nevăzută. Două minute mai târziu, ușa se deschise și în prag apăru Simon Hartvig. Dacă asistenta păruse obosită, el arăta mai mult mort decât viu. Tenul lui avea un luciu nesănătos, de parcă ar fi trecut prin mai multe episoade de panică în timpul nopții.

— Doriți cafea? întrebă fără să-i salute sau să le arunce vreo privire.

— Da, vă rog.

Cana electrică începu să bolborosească, iar ei se așezară pe scaunele reci de plastic din cameră. Falck își desfăcu discret capsa de la pantaloni. Jeppe pretinse că nu observă.

— Erați pe tură când a dispărut Isak ieri?

— Nu. Deja plecase când am ajuns eu.

Cana electrică termină fierberea cu un declic și asistentul social se ridică.

— Dar eu am descoperit că lipsea.

— De obicei, geamurile sunt încuiate. Știți cum a reușit să iasă?

— Cu o cheie.

Simon scoase trei căni și trânti ușa dulapului. Părea tensionat.

— Cu *cheia mea,* mă tem. Nu înțeleg cum a pus mâna pe ea. Credeam că

o am în buzunar. Am avut-o la mine toată ziua de ieri, dar s-a dovedit că era cheia de la bicicletă.

— Deci Isak v-a furat cheia ieri, și ați descoperit asta…?

— Când am început tura aseară și ne-am dat seama că el fugise. Nu sunt neglijent și nu mi se întâmplă asta niciodată. Cheia e mereu în buzunarul pantalonilor. Nu înțeleg.

Jeppe îl privi. Arăta ca o persoană care trebuia mereu să se apere. Cu siguranță administratorii nu erau încântați de un angajat care periclita siguranța spitalului.

— Acum, că ați avut timp să vă gândiți: există un loc evident unde s-ar putea duce? Cineva care l-ar putea ajuta?

— Nu părinții, cu siguranță. Am vorbit cu ei și cu siguranță ați făcut-o și voi. Nu l-au văzut, n-au fost contactați.

— De cine mai e apropiat?

— De nimeni, sincer.

Asistentul social ridică brațele.

— De alți asistenți sociali sau asistente medicale din secție?

Simon clătină din cap.

— Isak e introvertit. Nu se apropie ușor de oameni. Nu s-a priceput niciodată la relații.

Simon turnă cafea instant în trei căni, le umplu cu apă fierbinte și le puse pe masă, alături de un litru de lapte organic.

— Mulțumesc. Dar ceilalți pacienți din Casa cu Fluturi? Isak păstra încă legătură cu vreunul dintre ei? De exemplu, cu Marie Birch?

Simon se așeză, încruntându-se.

— Marie a venit să-l viziteze pe Isak ieri, la prânz.

Amestecă în cafea și apoi își lovi lingurița de buza căniii.

— A părut bucuros să o vadă.

— Știți despre ce au vorbit?

— Eu doar am salutat-o repede, zise Simon, clătinând din cap. Mi se încheiase tura și m-am dus acasă imediat după ce-a ajuns ea.

Bău, puse cana jos, apoi mai luă o înghițitură, părând să se gândească.

— Arăta ca o persoană fără adăpost, știți? continuă apoi. Avea părul murdar și hainele ponosite.

Jeppe îl studie pe Simon. Părea că nu știe mai multe despre Marie decât știau ei. Pe de altă parte, lăsa impresia că-l apasă nu doar grija pentru starea

lui Isak – poate și o conștiință încărcată?

— Înțeleg că nu știți cum a ajuns Isak la cheie, dar cum de-a reușit să sară pe geam fără să fie văzut? Credeam că e supravegheat continuu…

— Secția e monitorizată 24/24, zise Simon, însă nu și pacienții. Nu avem suficienți oameni pentru asta.

— De ce credeți c-a fugit?

Simon ridică din umeri. Roșeața i se răspândea de pe față sub formă de pete pe o parte a gâtului. Tăcerea umplu camera și doar un ceas care ticăia pe perete le atrăgea atenția că timpul trece.

— Păi, zise Jeppe, ridicându-se, ținem legătura, dacă vede sau aude cineva ceva în legătură cu Isak.

— Vă conduc.

Simon se ridică repede în picioare.

Străbătură camera portocalie în care un grup de adolescenți cu ochi agitați le urmăreau fiecare mișcare și intrară pe holul puternic luminat care ducea spre ieșire.

— Secretara de la recepție vă va conduce afară.

Simon Hartvig făcu un semn de rămas-bun din cap și dispăru înapoi pe coridor.

La ușa din față, Jeppe își verifică telefonul și văzu că mama lui îl sunase de trei ori, iar Thomas Larsen o dată. Jeppe îl sună pe Larsen, care răspunse după primul ton de apel.

— Bună, Kørner. Am numele ultimilor angajați de la Casa cu Fluturi, asistentele și bucătarul.

— Cum le-ai găsit?

Jeppe făcu un semn spre Falck că voia să termine discuția înainte să iasă în ploaie.

— M-am dus acasă la Rita Wilkins, în Brede, și am căutat în cutiile din pod. Simplu.

Simplu, desigur. Larsen e eroul zilei!

— OK, bun. Zi-mi numele.

— Una dintre asistentele cu jumătate de normă este Andrea Jørgensen. Am localizat-o. E angajată la spitalul Holbæk, dar acum e pe Camino de Santiago, în Spania. E plecată din țară din septembrie.

Jeppe îl auzi pe Larsen foșnind niște hârtii.

— Cealaltă se numește Trine Bremen. Lucrează la Spitalul Național,

probabil la secția de cardiologie.

Jeppe îi repetă numele și locul lui Falck, care-și scoase telefonul.

— Sun din mașină, zise Falck.

Jeppe îi arătă degetul mare și se întoarse la convorbire.

— Bine, zise. Și bucătarul?

— Alex Jacobsen. Din păcate, de el nu am dat încă.

Larsen părea necăjit.

— Dar Saidani încă mai caută.

— Îl găsim noi.

Jeppe voia să închidă, când Larsen îl opri.

— Am mai găsit ceva… înregistrările contabile de la Casa cu Fluturi erau în pod. N-am avut încă ocazia să le parcurg în detaliu, dar ca să zic pe scurt… nu par să se potrivească.

— Adică?

Jeppe privi ploaia, care suda cerul și parcarea printr-o fâșie sură.

— Nu știu. Ori cunoștințele lor de economie erau la pământ, ori cineva făcea fraudă pe față. Greu de zis, în momentul ăsta, dar pot să-ți spun că fostul soț al Ritei apare ca proprietar oficial al clădirii în multe documente.

— Bun. Cercetează și zi-mi ce găsești.

Jeppe închise și alergă prin parcare spre mașină, unde Falck era deja înghesuit la volan.

— Am găsit-o.

Falck porni motorul.

— Trine Bremen lucrează la secția de cardiologie a Spitalului Național. Nu răspunde la telefon, dar am putea merge acolo să vedem dacă e la serviciu.

— Excelent. Haide!

Falck coti calm prin Nørrebro-ul exterior, cu ștergătoarele la viteză maximă.

— Aș înnebuni, exclamă Falck, când ajunseră pe Åboulevard.

— Să înnebunești? Jeppe îl privi surprins. De ce?

— Aș înnebuni să lucrez într-așa un loc. Razna aș lua-o.

— Razna?

Expresia îl făcu pe Jeppe să râdă.

— Este un spital ultramodern, în care se fac toate intervențiile posibile, numai butoane și fasoane.

— Da, însă trebuie să ai de-a face cu oameni care trăiesc tot timpul într-o lume diferită. După o vreme, n-ai mai ști nici tu care-i stânga și care-i dreapta.

Jeppe medită la opinia neașteptată a celuilalt. Era posibil ca Falck să aibă dreptate.

Capitolul 18

Trine Bremen vârî furculița în tava de mâncare, din folie de aluminiu. Stătea în picioare în coridorul din spatele camerei pentru personal, de unde-și auzea colegele bârfind la masa de prânz. Puiul chiar era uscat, dar nu putea să se ducă până la cantină și să caute ceva mai bun, chiar dacă știa că Jette ar fi adorat să o raporteze asistentei de serviciu pentru că mâncase masa unui pacient. Klaus se luase iar la harță cu ea de dimineață, în fața copiilor, care-și băgaseră nasurile în fulgii de porumb de la micul dejun. Era sătul să facă față schimbărilor ei de dispoziție, sătul de boala ei, care le ocupa atâta spațiu în viață. *Boală.*

Rostise cuvântul cu dispreț, de parcă n-ar fi crezut-o. De parcă ar fi putut alege să fie altfel.

— Știți ce, poate-i acolo…?

Jette deschise ușa, își vârî părul roșcat, tuns paj, pe hol și încercă să pară surprinsă.

— Ia uite cine se ascunde! Aici erai! Au venit de la poliție. Vor să-ți vorbească.

Inima lui Trine începu să bată cu putere. Aruncă la gunoi ce-i rămăsese din mâncare și țâșni pe lângă colega ei în camera pentru personal, unde se aflau patru asistente, doi medici și un infirmier, care priveau în tăcere de la ea la polițiști ca din tribunele de la Wimbledon.

— Trine Bremen? întrebă polițistul mai tânăr și mai slab. Trebuie să vă punem câteva întrebări despre un caz la care lucrăm acum. Putem discuta undeva?

— Haideți în rezerva de la capătul coridorului. Acolo putem avea liniște, zise ea aruncându-le polițiștilor o privire tensionată.

Chiar dacă nu auzea, simți cum se pun melițele pe tocat încă din secunda în care părăsiră camera. O vizită a poliției nu era tocmai de bun augur, dacă

deja erai suspectată de orice mărunțiș. Trine simți că înăuntrul ei se umflă un balon de sfidare. Mergând pe hol flancată de doi polițiști se simțea ca și cum ar fi stat pe buza unei prăpăstii adânci: era îngrozitor și totodată palpitant.

Se așezară în rezerva fără ferestre, unde singurul semn că ar fi fost ocupată, în afară de masă și scaune, era o navă de pirați din plastic, prăfuită.

— Cum pot să vă fiu de folos? întrebă Trine, simțindu-se stăpână pe situație, puternică și profesionistă.

Disperarea de la prânz începea să i se pară undeva departe.

— Sunt Jeppe Kørner și el este colegul meu, detectivul Falck. Suntem aici din cauza uciderii Bettinei Holte, a lui Nicola Ambrosio și a Ritei Wilkins.

Tot polițistul mai tânăr era cel care vorbea. Lui Falck, care era mai în vârstă, părea să-i prindă bine un somnic de amiază.

— Înțeleg bine că ați lucrat la Casa cu Fluturi până acum doi ani?

Trine se gândi că era atrăgător, dacă-ți plăcea genul palid și poetic. Își aruncă părul pe spate și încuviință, posomorâtă.

— E greu de crezut, zise ea. I-ați prins pe cei care au făcut-o?

— Din păcate, ucigașul este încă în libertate. Pot să vă întreb unde ați fost în ultimele câteva nopți, mai ales de duminică până miercuri?

Ochii lui erau albastru-cenușii și aveau o privire serioasă, sub sprâncenele întunecate. Trine își supse nițel obrajii.

— Acasă, zise. Cu soțul și copiii. Am fost pe tura de zi toată săptămâna.

— Ne puteți da numărul soțului dumneavoastră, ca să-l sunăm?

Falck îi dădu un carnețel peste masă și ea scrise meticulos numele lui Klaus, cu majuscule, și numărul lui.

— Cum era Casa cu Fluturi ca loc de muncă? întrebă cel tânăr și atrăgător.

— OK, cred. Era micuță și poate nu tocmai cel mai prietenos mediu. Proprietarii erau înțepați. Am lucrat acolo doar puțină vreme.

— Mai țineți legătura cu vreunul dintre foștii colegi?

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Nu, nu de când s-a închis Casa. Îmi plăcea de Nicola. Era simpatic. Femeile puteau fi cam bățoase, mai ales cu una ca mine.

— Și rezidenții? întrebă detectivul, cu o privire pătrunzătoare. Cu ei cum

vă împăcați?

— Erau foarte drăguți. Foarte diferiți, foarte tineri.

Mintea îi alerga. Dacă zicea ceva greșit?

— Nu avusesem multă experiență cu pacienții psihiatrici înainte să merg acolo, așa că a fost un mic șoc pentru mine cât de greu poate fi… Nu era de mine.

Ultima propoziție rămase în aer, vibrând între ei. Pauza îi oferi timp să înceapă să-și facă griji că deja spusese prea mult, când el vorbi iar. O privea cu interes. Ce plăcut!

— Deci n-ați ținut legătura cu niciun angajat și niciun pacient din Casa cu Fluturi?

Trine își răsuci o șuviță de păr între degete, ezitând.

— Mă mai văd ocazional cu Peter Demant. El mi-a făcut rost de locul de muncă, atunci, și încă mai vorbim.

Polițistul îi zâmbi, de parcă în sfârșit i-ar fi oferit ce căuta.

— Când l-ați văzut ultima dată?

Pulsul lui Trine se acceleră brusc, vâjâindu-i incomod în urechi. Cât să le spună?

— Ieri. Aseară. La el acasă.

Ambii polițiști stăteau nemișcați și o priveau calm. Chiar și așa, simțea o schimbare în energia camerei, o tensiune.

— Confidențial, Peter este psihiatrul meu. Am trecut pe la el pentru a-mi înnoi o rețetă.

— La ce oră?

— Târziu.

— Aveam o mașină de patrulă parcată în fața blocului său, aseară…

Gâtul lui Trine era uscat și trebui să-și dreagă glasul înainte să vorbească.

— Serios? N-am văzut-o.

— Este ceva normal să ridicați rețete târziu în noapte de la domiciliul psihiatrului?

Pulsul care i se zbătea violent îi provoca vertij. O cuprinse o amețeală nervoasă. Simți impulsul să răstoarne masa peste cei doi și să-i lovească tare cu unul dintre scaunele grele până tăceau din gură. Reacția îi era cunoscută. Ieșea uneori la iveală când era încolțită.

— Nu știu ce e normal sau anormal în lumea voastră, dar Peter și cu

mine ne cunoaștem. E suficient de amabil să fie flexibil în perioadele în care lucrez la program de clinică.

— Atunci, poate ne spuneți unde e acum. Aveam o întâlnire cu el de dimineață, însă nu a apărut. Nu răspunde la telefon și nu reușim să dăm de el.

Trine își puse mâinile în poală și se ciupi tare de palmă. Durerea îi forță mintea să se îndepărteze de situație, ca să o poată suporta.

— Din păcate n-am idee. Am stat doar zece minute cu el, poate cincisprezece. Mi-am luat rețeta și am plecat.

— Când ați ajuns acasă?

— Nu știu. Nu mă grăbeam, așa că m-am plimbat. Pe la ora 23.

— Soțul dumneavoastră poate confirma?

— Desigur! Știți ce, trebuie să mă întorc la pacienți, așa că dacă nu mai e nimic altceva…?

Se ridică în picioare. Se ridicară și ei. Când stăteau unul lângă altul, arătau ca Stan și Bran. Cel tânăr încă o privea curios și o înfiora pe Trine.

— Țineți-vă telefonul aproape, ca să vă putem contacta. Vom posta doi agenți în fața secției. O să vă conducă acasă când terminați programul și vor sta de pază. Trei dintre foștii dumneavoastră colegi au fost deja uciși.

Trine îi lăsă pe ei să iasă primii din cameră și le zâmbi curajoasă.

— Să sperăm că nu va mai muri nimeni.

•

Pe bancheta din spate fu agitație tot drumul până în oraș. Anette își împărți atenția între oglinda retrovizoare și șosea, încercând să cânte cât mai liniștitor. După răspunsul fiicei sale, nu suna prea bine.

Când ajunseră în Nørrevold, Anette era transpirată și fiica ei urla fără consolare. Opri mașina lângă un trotuar galben și alergă în spate, să-și ia fetița din scoică și să o țină în brațe. După doar câteva secunde în brațele mamei, se liniștit. Anette, pe de altă parte, începu ea să plângă.

Lacrimi mari, sărate picurară pe capul acoperit de puf al fiicei sale. Mofturi, ar fi zis mama ei. Oboseală și mofturi.

Anette scoase căruciorul din portbagaj, cu o mână, și îl desfăcu. Apoi își așeză cu grijă fiica printre pături moi, animale de pluș și jucările colorate și începu să împingă căruciorul spre Ørstedsparken. Copila stătea întinsă, privind calmă copacii, de parcă lumea ar fi fost un loc liniștit și nu ar fi supărat-o nimic în viață. În stările astea era ușor s-o iubești.

Tanja Kruse o aștepta pe Anette cu propriu-i cărucior pe podul pitoresc de peste lac. Fosta asistentă de la Casa cu Fluturi fusese de acord să se întâlnească, însă ceruse să combine discuția cu plimbarea ei zilnică. Deși era neobișnuit să amestece munca din poliție cu îngrijirea copilului, de data asta se potrivise foarte bine.

— Bună. Trebuie să fiți Tanja.

Anette își împinse căruciorul lângă femeia blondă, înaltă, care purta un poncho de ploaie cu dungi verzi, și îi strânse mâna.

— Eu sunt Anette Werner. Mulțumesc că v-ați întâlnit cu mine.

— Bună.

Tanja Kruse zâmbi larg și i se văzură gingiile.

— Am doi polițiști după mine, așa cum sunt convinsă că știți.

Arătă spre cei doi în uniformă, care se aflau pe alee, cam la o sută de metri distanță.

— Dar ne vor lăsa spațiu.

— Da, ne-am… gândit că așa e cel mai bine, minți Anette, sperând că polițiștii nu o cunoșteau.

Tanja se aplecă peste căruciorul Anettei.

— Ah, ce drăguță e! E fată, nu? Cred c-a fost o surpriză întârziată.

— Ceva de genul.

— Cum se numește?

— N-am hotărât încă.

Anette ridică din umeri, apoi privi în căruciorul frumos, în stil retro, al Tanjei Kruse, în care, sub o păturică drăguță, se afla o păpușă cu căciuliță croșetată. O păpușă foarte veridică, dar o păpușă.

— Se numește Amalie, zise Tanja cu mândrie în glas.

Puține erau momentele în care Anette rămânea fără cuvinte, însă acela fu unul dintre ele. Rămase încremenită, aplecată peste căruciorul elegant, fără nicio reacție.

— Știu că este o păpușă, nu vă faceți griji.

— Ah, ha, ha, ce bine!

Anette se uită în jur, stânjenită.

— Deci, încotro?

— Mereu ne plimbăm în sensul acelor de ceasornic în jurul lacului.

— Grozav.

Anette întoarse căruciorul și porniră pe alee, două femei cu doi polițiști

ținându-se după ele. Se mișcară într-o tăcere stânjenitoare, Anette simțindu-se neobișnuit de timidă.

— Știu că deja au discutat colegii mei cu dumneavoastră despre decese, dar, cum am spus, aș dori să vă pun câteva întrebări.

Anette pescui o suzetă pentru fiica ei și încercă să se ridice mai presus de absurdul situației.

— Kim Sejersen. Îmi puteți povesti despre el? Despre accident?

— Ah, Kim. Ce tip simpatic! Și un asistent social bun. Cât de teribil că a murit așa… Era beat în noaptea aceea. Băuserăm cu toții, dar Kim exagerase. Nu știu de ce a decis Rita să dea o petrecere. Nu era deloc potrivit. Alcoolul nu-și are locul într-o unitate de tratament rezidențial, dar Rita și-a făcut mereu propriile reguli.

Tanja potrivi păturica în jurul păpușii din cărucior.

— Kim nu era mulțumit de felul în care administra Rita lucrurile și voia ca ea să scadă dozele de medicamente și să schimbe dietele pacienților. Se certau des pe tema asta. Kim, psihiatrul și Rita.

Merseră pe aleea cu pietriș paralelă cu Farimagsgade. Malul cu iarbă cobora spre lac în dreapta lor. Vara, pe iarbă era plin de tineri care se relaxau, dar acum verdele era punctat doar de frunze veștede și de bălțoace. Anette descoperi, ușurată, că fiica ei adormise.

— Petrecerea începuse bine. Am aprins un foc în curte, am făcut grătar și am băut vin roșu. Firește că pacienții nu puteau dormi și tot veneau la noi. Dar Kim s-a îmbătat și a început să se certe iar cu administratorii. Eu m-am dus la culcare pe la ora 23. Atmosfera era neplăcută.

— Deci nu știți ce a pățit Kim?

— Nu…

Femeia înaltă mergea cu umerii ridicați spre urechi și cu ochii mijiți, înconjurați de o rețea de riduri premature. Părea să fie pe o cale sigură către un disc vertebral deplasat și o pereche de ochelari pentru citit.

— Unii par să creadă că Pernille era îndrăgostită de Kim, se aventură Anette să afirme. Și că se simțea respinsă de el. E posibil ca ea și prietenii ei să se fi răzbunat pe el pentru asta…?

— E cea mai mare prostie pe care am auzit-o! o întrerupse Tanja. Sunt minciuni sfruntate. Rezidenții îl adorau pe Kim, iar Pernille îl iubea ca pe un frate mai mare. Nu i-ar fi făcut niciodată rău! În plus, ea era complet inofensivă și niciodată nu reacționa urât. Cine-ar spune așa ceva?

— Peter Demant, recunoscu Anette.

Nu vedea niciun motiv să țină secretul.

— Ha! Demant.

Tanja pufni disprețuitor, și în jurul ei se ridicară nori de abur în aerul rece.

— Dacă avea cineva un motiv să-l ucidă pe Kim, el era acela!

— Dar n-a fost acolo în noaptea aceea.

Anette începu din nou să împingă căruciorul și Tanja o urmă.

— Asta zice el?

Strângea foarte tare mânerul și părea să dezbată ceva cu sine însăși.

— E o minciună. În noaptea aceea, Kim s-a certat și cu Rita, și cu Peter. Îmi amintesc prea bine.

— Poate că-și amintește el greșit?

Trecură pe lângă o statuie despre care Anette observă că se numea *Gal murind* și care i se păru ciudat de adecvată.

— Poate… oftă Tanja. Așa cum am zis, eu mă dusesem deja la culcare când s-a înecat Kim și nici măcar nu m-am gândit să mă îndoiesc că fusese un accident. Bineînțeles că e de preferat să fie un accident, fiindcă gândul că o persoană pe care o cunoști… Dar Demant…

— Ce e cu Demant?

O pală de vânt stârni un vârtej de frunze uscate care plutiră peste cele două femei și cărucioarele lor ca niște fluturi morți. Frunzele erau umede și aveau un iz de mizerie și putregai.

— Nu-mi place să clevetesc, dar nu am avut niciodată încredere în Demant. E calificat, fără doar și poate, numai că e nițel imperial, cam despotic, dacă pricepeți ce vreau să zic.

— Era dominant?

— Și încă cum! Voia ca oamenii să-l idolatrizeze. Cunoașteți genul?

Tanja clătină ușor din cap.

— Nu știu. Adică, sunt conștientă că sună a bârfă, doar că e de neînțeles că oamenii ăștia au fost uciși. Ceva trebuie că-i foarte greșit, înțelegeți?

Merseră de-a lungul Nørrevold, înapoi de unde porniseră, cu pietrișul scrâșnind sub roțile căruciorului.

— Poate c-ar trebui să discutați cu Inge, iubita lui Kim. Am adresa ei. A avut mereu propria ei opinie despre ce s-a petrecut acolo.

Podul apăru în fața lor. Ca la comandă, fiica Anettei se trezi și începu să

plângă.

Tanja avea dreptate. Ceva era foarte greșit.

•

— OK, starea de fapt!

Jeppe desfăcu ambalajul, luă o gură din batonul Mars și se rugă să se transforme caramelul lipicios într-un val rapid de energie.

— Tot n-avem mărturii utile din partea martorilor sau informații noi despre bicicleta cu ataș folosită pentru transportarea victimelor. Pe de altă parte, avem două incidente în istoricul lor comun: înecul accidental al asistentului social Kim Sejersen, la Casa cu Fluturi, din 8 august 2014 – Jeppe arătă spre fotografia cu personalul, care atârna pe panou – și sinuciderea uneia dintre paciente, Pernille Ramsgaard, în 3 august 2015. Și-a tăiat venele și a sângerat până a murit într-o cadă.

Jeppe își clăti înghițitura de baton cu o gură de cafea călâie și se bucură de combinația zahăr-cofeină.

— Larsen i-a identificat și pe ultimii angajați ai Casei cu Fluturi. Pe bucătar, Alex Jacobsen, nu l-am localizat încă, dar suntem în contact cu asistentele, Andrea Jorgensen și Trine Bremen. Prima e într-o drumeție prelungită în Spania, și deci nu-i în peisaj, dar Falck și cu mine am discutat azi cu Trine Bremen. Ea se înțelege bine cu Peter Demant și a fost aseară la el acasă.

— Din păcate, are alibi pentru toate celelalte seri și nopți ale săptămânii, îl întrerupse Falck. Tocmai am vorbit cu soțul ei, Klaus. A fost acasă cu el și copiii în fiecare seară. În plus, luni au venit vecinii la cină.

— Ai vorbit cu ei?

— Da, vecinii confirmă că au fost în vizită până la unu noaptea. Au jucat ceva numit Davoserjaz.

Falck ridică din umeri.

— Un joc de cărți. Nu-l știu. Însă Trine Bremen nu l-a ucis pe Nicola Ambrosio luni seara. Doar dacă nu cumva mint și soțul, și vecinii.

— E ultima persoană care l-a văzut pe Demant. N-a apărut?

Larsen, Saidani și Falck clătinară simultan din cap.

— Isak Brügger lipsește și el. Doi din trei suspecți au dispărut de pe fața pământului.

— Demant și Brügger. Cine-i al treilea? întrebă Falck.

— Bo Ramsgaard, răspunse Sara, ridicând telefonul. Tocmai am vorbit

cu soția lui, Lisbeth, care e în drum spre Copenhaga. Crede că va ajunge acasă pe la ora opt.

— Poate confirma alibiul soțului?

— Nu.

— Nu?

Jeppe înghiți pe nemestecate bucata de ciocolată pe care o mușcase.

— Se pare că divorțează. Oficial, locuiesc încă împreună, dar dorm cu rândul în altă parte. Duminică, Lisbeth Ramsgaard și-a petrecut noaptea la o prietenă și apoi a plecat în Suedia. Ea și Bo au căzut de acord ca el să rămână acasă, cu fiica lor, cât e ea plecată. Dar, când colegii noștri suedezi au dat mai devreme de ea, iar ea și-a deschis telefonul mobil, a văzut că fiica ei o sunase de câteva ori marți seara. Era acasă, singură, și-i era frică.

Sara vorbea cu indignarea oricărui părinte la gândul unui copil abandonat.

— Dar marți am avut o echipă de supraveghere în fața casei lor toată seara, și peste noapte…

Jeppe știa deja că protesta în van.

— Deci a ieșit pe ușa din spate, cumva. Nu era acasă. De ce ar fi mințit fiica lui? Mama ei mi-a mai zis ceva…

Sara se opri o clipă și privi în jur.

— Se pare că Bo Ramsgaard are o problemă mare cu alcoolul.

— E cumva…?

Sara clătină din cap.

— Sau, dacă este, ea nu e pregătită să o recunoască. Însă are un temperament violent. După moartea lui Pernille, se pare că a avut un conflict violent cu fiul lor cel mare și acum nu își mai vorbesc. Nu e deloc ciudat că vrea să divorțeze. O voi interoga cum se cuvine imediat ce se poate.

În birou se lăsă tăcerea. Fiecare dintre cei patru detectivi își urmărea firul gândurilor, care ducea spre aceeași concluzie.

— Cred c-ar trebui să-l aducem pe Bo Ramsgaard la secție, la un interogatoriu formal.

— De acord, spuse Sara. Dar nu cred că putem reduce totul la trei suspecți, chiar dacă asta pare să fie opinia generală.

Jeppe îi aruncă o privire întrebătoare.

— Marie Birch! Hei, ce n-ați înțeles? Se ascunde cu un motiv. Da, e

mică și slabă, dar poate că o ajută cineva. Trebuie să vă amintesc cât sânge rece pot avea tinerele ucigașe? Ce spuneți de fostul soț al Ritei și de Alex Jacobsen, bucătarul dispărut…?

Se auzi o bătaie în ușă și fața prietenoasă a comisarului se îți de după ea. Însă acum nu arăta deosebit de prietenoasă.

— Kørner, în biroul meu. Acum.

Închise ușa și lăsă camera într-o tăcere incomodă. Ceilalți știau că Jeppe urma să îndure o mustrare.

Jeppe se ridică în picioare, cu demnitatea intactă, spera el.

— Falck, zise, să mergem să-l aducem pe Bo Ramsgaard. Află unde e. Plecăm în jumătate de oră.

Urcă scările spre birouri și găsi ușa comisarului, simțind cum se enervează tot mai tare. Doar nu era magician!

Comisarul ședea la birou și îl privea sumbru, peste ochelari.

— Kørner, ia loc.

— Prefer să stau în picioare.

Ea își scoase ochelarii, iar ochii căprui părură brusc de două ori mai mari.

— Nu ne certăm pe tema asta.

Nu negocia cu el, ci îl avertiza.

— Știu că faci tot ce poți, dar oamenilor le este frică. Trei crime brutale, un pacient psihiatric în libertate, și niciun suspect.

Îl privi îngrijorată. Jeppe decise că era mai bine să nu se scuze.

— Și nu vorbim despre un soț gelos, sau ceva de genul? sugeră ea. De Michael Holte care și-a pierdut cumpătul?

Jeppe clătină din cap.

Ea oftă, nerăbdătoare, și întrebă:

— Ce vrei de la mine?

— Timp. Să pot lucra în liniște. Să ții presa și ștabii departe, cât rezolv eu cazul.

Comisarul îl privi în ochi fără să clipească.

Jeppe rămase cât de calm putu în mijlocul biroului, între undițele ei și pozele cu nepoții. Ea îl privi multă vreme, apoi își puse din nou ochelarii.

— Ai douăzeci și patru de ore. Îmi pare rău, Kørner, dar trebuie să le arăt superiorilor și presei că luăm lucrurile în serios. M-am săturat să par desprinsă dintr-un serial de la televizor dar, dacă nu se întâmplă nimic până

mâine după-amiază, îi dau cazul lui Thomas Larsen. Închide ușa după tine.

Capitolul 19

Esther de Laurenti deschise ușa apartamentului și fu izbită de liniștea de pe hol. Lăsă jos sacoșele de cumpărături și rămase pe loc, nemișcată, în haina de lână. De obicei, după ce petreceau o oră singuri în casă, câinii veneau în fugă la stăpâni, lătrând și salivând. Dar acum nu era nici urmă de ei. Holul era mult prea tăcut.

— Dóxa! Epistéme! Unde sunteți?

Esther închise ușa. Un zgomot slab, de zgârieturi și scheunături, se auzi de departe. Urmări sunetul, fără să-i pese că lăsa urme ude în spatele ei, pe parchetul deschis la culoare.

În spate, ușa de la camera lui Gregers era închisă. Așa era de obicei. Zgomotele de acolo veneau.

— Dóxa! Epistéme!

Strigătul ei generă o cacofonie de lătrături furioase din spatele ușii. Alergă s-o deschidă, și câinii țâșniră afară, sărind în sus și aproape răsturnând-o. Când se lăsă pe vine să-i mângâie și să-i liniștească, se simți tot mai agitată. Câinii o urmaseră la ușa din față când plecase la cumpărături. Le spusese „la revedere” și le promisese o plimbare lungă după-amiază, în timp ce închidea ușa.

Puteau fi închiși în camera lui Gregers numai într-un singur fel. Cineva intrase în casă cât fusese ea plecată.

Esther se ridică încet. Cine mai avea cheie, în afară de ea și de Gregers? Femeia care le făcea curățenie. Dar ea era în Polonia toată luna octombrie.

Își călcă pe urmele ude până la ușa din față. Să fie altcineva înăuntru, acum? Locul nu arăta diferit. Bucătăria era în starea obișnuită – o dezordine confortabilă, cu vase în chiuvetă, corespondență nedeschisă și pe masă o cutie cu legume care așteptau să fie depozitate. Esther se răsuci, ținându-și respirația. Ar fi fost mai ușor să-și dea seama dacă umblase cineva prin lucruri dacă ar fi fost organizată! Duse sacoșele în bucătărie, își puse haina în cuier și luă o cârpă să șteargă podeaua. Unde ar fi căutat cineva lucruri de valoare?

Portofelul din poșetă.

Ținea mereu bani gheață în poșeta de pe hol. Nu mulți. Suficienți în caz de ceva neașteptat. Lângă cuier, cheile de rezervă stăteau într-o grămăjoară ordonată, pe masă. Doar că nu mai erau acolo.

Cu inima în gât, își găsi poșeta. Era la locul ei. Cât plecase la cumpărături o lăsase acasă, împreună cu portofelul. Luase doar cardul, pe care-l ținea în buzunar. Portofelul era și el la locul lui.

Marți dimineață scosese de la bancomat patru mii de coroane pentru coafor, care prefera banii în mână, și pentru un târg de vechituri din piața Blågård, din weekend. De fapt, încă prefera să cumpere lucruri folosind bani gheață.

Deschise portofelul. Găsi câteva monede și două bancnote de o sută de coroane. Fusese jefuită.

Îi tresări stomacul. Alain.

Esther aruncă portofelul pe podea și-și duse mâinile la față. Primul sentiment care o cuprinse fu rușinea. O mințise, se folosise de ea. Cum își putuse închipui o babă ca ea că era încă atrăgătoare?

Se plesni peste obraji, iar și iar, și lăsă un hohot de plâns zdravăn să-i scuture corpul prost și bătrân. Câinii se strecurară lângă ea, scheunând.

Se șterse pe față și își dădu seama că trebuia să schimbe încuietoarea și să verifice dacă mai luase ceva din apartament. Probabil că se gândise că va fi prea mândră să-l raporteze la poliție, dar îl aștepta o surpriză. Va fi evacuat din clădire înainte să termine de mutat.

Esther dădu o tură prin casă. Tablourile erau încă pe pereți, la locul lor, la fel și vazele. Observă că scotocise prin sertare, dar găsise numai facturi vechi și caietele ei. Acestea urmau să valoreze o avere, cândva. Ar fi putut avea inspirația să le șterpelească, își zise, încercând în zadar să-și vină în fire. Toate titlurile ei cu valoare erau în seif, alături de mare parte din bijuteriile de argint. Se părea că plecase doar cu banii gheață și cheile.

Se așeză la calculator și solicită un lăcătuș, cât mai repede. Apoi scrise *Alain Jacolbe* în bara de căutare. Nu apăru nicio potrivire. În niciun caz nu pianiști de concert.

Esther se duse în bucătărie, deschise o sticlă de Shiraz și își turnă un pahar mare. Avea nevoie de ceva care să amorțească efectul acestei vieți amoroase demne de mecanica cuantică, care o trimitea de la extaz în cele mai adânci abisuri ale disperării.

Aduse vinul lângă calculator. Cum găsești informații despre un om dacă

nu-i știi numele real?

Bău și lăsă alcoolul să-i anestezieze nervii făcuți franjuri. Ce știa, de fapt, despre el? Că era francez?

Nu neapărat. Nu vorbea franceză și poate-și permisese, într-un moment de slăbiciune, să se lase păcălită de un accent și de câțiva termeni de alint franțuzești. Cunoștea *La Bohème,* îi plăcea mâncarea. Gregers pretindea că-l văzuse la acel fast food de pe Nørrebrogade. Și tocmai se mutase în clădire.

Mai luă o gură de vin. Se mai întremă.

Dóxa și Epistéme lătrau nerăbdători. În curând trebuia să-i plimbe. Dar, mai întâi, trebuia să se oblige să se gândească la altceva decât la Alain. Trădarea lui o durea ca o rușine, și îi era teamă că-i vor ceda picioarele. Puse un disc, dar îl opri de îndată ce muzica începu să se reverse din boxe, îi trimise lui Jeppe Kørner un mesaj despre starea de sănătate mai bună a lui Gregers și își zise să facă baie, dar alungă din minte ideea numai la gândul de a se privi goală în oglindă. Se așeză iar la calculator și deschise un ziar online.

Esther citi articole despre infrastructura traficului, despre un fotbalist accidentat care era adus cu avionul din Italia și despre criticile aduse unei firme producătoare de încălțăminte pentru o reclamă sexistă. Propozițiile îi înotau de pe ecran în creier, având același efect ca vinul. O amorțeală plăcută i se răspândi în corp.

Crimele din fântâni ocupau multe coloane vorbind despre unități canine, biciclete cu ataș și angajați neidentificați. Cuvintele îi pluteau în fața ochilor.

Esther trânti clapeta și luă lesele. Trebuia să-și revină! Erau și lucruri mai rele pe lume.

•

— Zicea „Sala H”, nu? Cred că aici e.

Jeppe arătă spre holul din Grøndal MultiCenter, dincolo de terenurile de squash, studiourile de dans și ringurile de box. Căuta semne cu nume de săli de fitness. Plante verzi și copaci acopereau pereții de beton ușor descurajanți, încercând să creeze o atmosferă vibrantă. Locului nu-i lipsea viața: grupuri de adolescenți cu genți sport, strânși în jurul telefoanelor, seniori care-și beau cafeaua la cafenea și strigăte voioase de copii se auzeau din toate părțile.

Programul din lobby zicea că echipa de gimnaziu se antrena joia de la ora 17 la 18 în Sala H, și potrivit lui Lisbeth Ramsgaard acolo ar fi trebuit polițiștii să-l găsească pe Bo: la gimnastică, alături de mezina lor. Ea era de acord să fie interogat și promisese că va aranja ca fetița să se întoarcă acasă cu o prietenă, până ce ea ajungea în Copenhaga și o putea lua. Dar Jeppe tot nu se simțea în largul lui.

În timp ce mergea pe hol spre Sala H, cu Falck și doi polițiști în uniformă, ideea de a-l sălta așa pe bărbatul acela, în fața fiicei lui de zece ani, a prietenelor ei și a părinților acestora i se părea tot mai puțin atrăgătoare. Dar Jeppe trebuia să continue, pentru că nu mai avea timp să fie empatic.

Conversația de pe holuri se stinse și oamenii priviră lung procesiunea. Lăsară în urmă mormăieli curioase.

Sala H era plină de bârne, covoare pentru exerciții la sol și trambuline mari, pe care fetele de 10–12 ani stăteau în echilibru, se întindeau și făceau salturi pe spate, pe rând. Mirosea a sudoare, dezinfectant și banane din pauză, iar din sistemul audio care pârâia se auzea un *hit* salsa din vara precedentă.

În tribunele de lângă pereți stăteau părinții și frații mai mici. Jeppe îl văzu imediat pe Bo Ramsgaard. Era calm, cu un sac de gimnastică în poală, și își privea fiica exersând un salt pe trambulină. Trupul ei micuț și slăbuț abia dacă reușea să imprime suficientă înălțime săriturilor, să se ridice suficient în aer, însă nu renunța. Sărea iar și iar, cu o expresie concentrată întipărită pe chip și cu priviri piezișe aruncate în tribune. Majoritatea părinților stăteau de vorbă, însă Bo Ramsgaard își privea fiica.

Îmbrăcat în treningul lui ieftin, de fâș, și având părul creț, arăta ca oricare alt părinte care-și ducea fiica la gimnastică și credea că odrasla lui era cea mai bună. Era, oare, și un părinte incapabil să ierte sistemul pentru că-i trădase fiica mai mare?

Bo se întoarse și îi privi direct. Jeppe își dădu seama că înțelesese că veniseră după el, dar și că nu avea de gând să-i însoțească de bunăvoie. Se uită iar la fata lui, parcă întrebându-se dacă o putea lua de pe trambulină și fugi cu ea, înainte să-l ajungă polițiștii, însă ea era prea departe, iar trambulina – prea înaltă. Era o cauză pierdută. Se ridică, asemenea unul animal rănit în bătaia puștii, și privi de la trambuline la polițiști.

— Bună ziua, domnule Ramsgaard. Am vrea să…

Jeppe nu apucă să-și termine ideea.

— Nu vin cu voi. Sunt aici cu fiica mea. Ce mama dracului e cu voi?

Bo își coborî vocea și șuieră:

— Puteați suna!

— Soția dumneavoastră are grijă de fiica voastră, așa că puteți veni cu noi fără probleme.

Cu coada ochiului, Jeppe vedea că toată activitatea de la sol și de pe trambuline se oprise. Fiica lui Bo stătea nemișcată și își privea tatăl cu ochi mari, speriați. Toată sala se uita la ei. Jeppe coborî glasul.

— Nu are rost să înrăutățiți…

Sacul de gimnastică zbură peste capul lui Jeppe. Venise de jos și el reușise să se aplece și să se ferească, dar nu văzu palma înfiptă în piept. Furia îi alimenta forța tatălui, iar Jeppe rămase fără aer.

— Ce naiba faci?

Jeppe se îndreptă și întâlni privirea furioasă a celuilalt. Când polițiștii îl înconjurară, văzu că Bo își dădea seama că întrecuse măsura.

O rupse la fugă.

Bo Ramsgaard își croi drum prin mulțimea de părinți și de antrenori, se împiedică, se ridică și alergă spre ieșire. Polițiștii erau la numai doi pași de el și îl prinseră chiar când ajunse Jeppe la ei. Bo lovi un polițist, apoi căzu pe spate, cu un urlet care răsună în sală.

Polițiștii îl rostogoliră pe burtă și îi puseră un genunchi pe spate.

— Atac asupra unui polițist. Știți ce primiți?

— Fiica mea! exclamă Bo. Nu mă puteți lua! Ce naiba?

— Fiica dumneavoastră va merge acasă cu o prietenă, iar soția dumneavoastră o va lua de acolo. S-au făcut toate aranjamentele.

Cei doi polițiști îl ridicară pe Bo și începură să-l conducă spre ieșire.

— Lăsați-mă, idioților! N-am avut nicio treabă cu asta!

Jeppe privi peste umăr și stabili contact vizual cu fiica. Stătea în picioare pe trambulină, privindu-și tatăl, atât de mică și de slabă că părea transparentă. Brațele ca niște bețe îi atârnau în lateral, neajutorate. Ochii îi sticleau.

Jeppe își plecă rușinat capul.

•

— Eu mă duc acasă, zise Gorm. O să copiez documentele într-una din zilele astea.

— Într-una din zilele astea?!

Simon Hartvig își dădu ochii peste cap spre colegul său.

— Noua cerere trebuie trimisă înainte de weekend. Trebuie să punem presiune acum, Gorm, sau vor respinge ideea asta la fel ca pe celelalte!

— Da, bine, oftă Gorm. Mă ocup. Noapte bună!

El și Gorm își atinseră pumnii și Simon se întoarse la cina lui. Ar fi preferat să-și anuleze întâlnirea cu comitetul grădinii pentru bucătărie, din multe motive, dar nu se îndurase. Ce însemna o oră de neplăcere stânjenitoare în comparație cu beneficiile unei grădini pentru pacienți?

Aer curat, bucuria de a cultiva plante, mâncare mai sănătoasă, poate chiar și o cale spre scăderea dozelor de medicație. În plus, n-ar fi fost potrivit să anuleze, acum că Gorm punea întrebări iritante. Trebuia să se ocupe de asta. Mâine.

După ce-și termina cina, avea să meargă cu bicicleta acasă, spre prima noapte liberă din săptămână. Abia așteptase să-și petreacă noaptea în propriul pat. Acum, bucuria îi era stricată.

Simon împinse cartofii în sosul de pătrunjel din farfurie. Cartofii de iarnă în sos cremos, cu ierburi uscate, te făceau să-ți pierzi pofta de mâncare, dacă nu dispăruse deja. Cum naiba putea apăra cineva ideea de a servi hrană din aceea de câine pacienților? Mai luă o gură de cartof și regretă imediat. Sosul avea gust cartilaginos și îi veni să vomite.

Renunță. Discret, scuipă cartoful în șervețel și își duse farfuria spre standul de la cantină, apoi își turnă jumătate de cană de cafea ca să ia o pastilă și se îndreptă iar spre secție. Respingerea era firul roșu al vieții sale, un lanț de înfrângeri, mânate de tatăl lui, de birocrații autorităților, de lume în general. Cum să nu-l lase ticăloșii să modernizeze cantina? Politicienii ar fi trebuit obligați să mănânce lăturile astea de spital timp de o săptămână. Poate s-ar fi răzgândit.

Ce se întâmplase?

Simon trecu pe lângă una dintre ferestrele mari care dădeau spre grădină, unde copacii bătrâni picurau trist pe bănci și alei. Mai multă ploaie. Haina nu i se mai usca de câteva zile. Isak era acolo, în ploaie, fără medicamente, fără mâncare, fără adăpost, fără cineva care să aibă grijă de el. Doar dacă nu cumva…

Dacă Isak nu fugise singur, avusese ajutor de la cineva cunoscut.

Marie.

Simon lăsă cafeaua și se grăbi înapoi în camera lui Isak. Perdelele erau trase și patul făcut, iar camera reorganizată după ce fusese percheziționată de polițiști și de personalul spitalului. Își aștepta ocupantul. Simon își trecu degetele peste cotoarele cărților de pe raftul lui Isak și se opri la cea mai uzată. *Papillon.* Nu o luase Isak cu el, ieri? Simon scoase cartea și o răsfoi. Înăuntrul coperții din față găsi ce căuta. Trei cuvinte, scrise neglijent cu creionul.

Fredens Havn, Holmen.

Lăsă informația să se așeze, oricât de dură era. Privirea ei bănuitoare, întrebarea dacă erau urmăriți. Dacă ar fi vrut să comunice ceva în secret, așa ar fi făcut-o.

Isak era cu ea.

Simon puse cartea înapoi și se întrebă ce să facă. Să sune la poliție și să le spună ce găsise?

Gorm începuse să pună întrebări și să-l privească straniu; sigur îl verifica. Poate că asistenta de gardă fusese deja avertizată și deja investiga unde fusese dispozitivul electronic de urmărire de pe cheie. Cartoful pe care reușise să-l mănânce amenința să iasă la suprafață. Nu putea risca să implice poliția.

Nu acum, când el și Peter Demant urmau să se reîntâlnească, în sfârșit.

•

Marie Birch îl privi pe Isak cum lasă lumina cenușie a felinarului să-i scalde fața și simți un junghi cunoscut în inimă. Ar fi trebuit să se ducă mai devreme să-l vadă, să nu aștepte atât. O controlase teama, teama de ce ar putea face el dacă s-ar fi implicat ea. Știa de ce era capabil, o trăise pe propria piele.

Iar acum, iată-i. Se ascundeau într-una dintre căsuțele galbene și prietenoase ale Contelui din zona numită Carameaua Albastră, din spatele Refshalevej, la doar o sută de metri de Fredens Havn. În camera din spate ea amenajase un adăpost temporar, cu saltele care se rulau și pături, lanterne, o plită portabilă și câteva cărți. Isak dormise cam de când ieșise din taxi ieri seară.

Marie își aduna curajul să-l întrebe ce se întâmplase în noaptea aceea, noaptea în care murise Kim, dar nu venise încă momentul. Îi era groază de reacția lui și de ce avea să spună. Dar nu mai putea lăsa teama să o controleze. Știa că Isak ținea la ea și asta era suficient, deocamdată.

— Să pregătesc cina? Cred că ți-e foame. Mă ajuți să curăț legumele?

— Lasă-mă doar un minut, te rog. E prima dată de nu știu cât timp când nu sunt supravegheat.

Marie inspiră aer umed și închise ochii. Ce se va alege de ei? Ea învățase să cerșească, să fure, să mintă. Era obișnuită cu viața pe străzi. Știa în ce oameni putea avea încredere și pe cine să lase în pace. În Colonie renunțase la pastile, iar acum avea mintea limpede și era independentă.

Dar Isak… nu avea abilități. Își trăise toată viața într-o bulă și, deși plină de suferință, bula îl și protejase. Marie nu putea avea grijă de amândoi mai mult de câteva zile, presupunând că Isak se descurca fără medicamente. Era posibil să înceapă să reacționeze, să aibă halucinații și atacuri de panică, iar ea nu știa dacă le putea face față. Dar nu-și lăsa nesiguranța să se vadă, iar Isak părea să nu-și dea seama de nimic.

— Îți amintești când ne ascundeam în tufele din spatele lacului și ne prefăceam că am fugit, ca în carte? spuse Isak, cu ochii încă închiși sub lumina felinarului.

— Da, răspunse ea, zâmbind. Vorbeam despre toate lucrurile pe care le-am face dacă am putea face orice vrem.

— Eu voiam să merg la școală, la o școală adevărată, să preiau afacerea tatei și să fie mândru de mine.

— Iar eu voiam lecții de călărie și să am propriul cal. Sau măcar să împart unul.

— A fost cea mai fericită perioadă din viața mea.

Ei i se pusese un nod în gât. De ce să simți durerea altcuiva era mult mai ușor decât să o porți pe a ta? Probabil fiindcă durerea ta te poate ucide. O depozitezi în containere securizate și le arunci în hăul conștiinței, astfel încât amintirile să se agite doar pe timp de furtună.

— Haide, Isak! Să pregătim cina.

— Nu mă simt bine, spuse el, deschizând ochii. Mi-e frig.

Marie remarcă broboanele de sudoare de pe tâmplele și pieptul lui, care pompa ca o boxă mare la o petrecere tehno.

Deja începea. Iar ea nu putea ataca simptomele decât cu rădăcinoase și bune intenții.

— Găsește o carte, Isak. Înfășoară-te în pătură și încearcă să vezi dacă poți citi puțin.

Mâinile lui Isak fluturară în jurul capului său, fără motiv.

— Nu mi-e teamă, Marie. Mă descurc.

— Stai jos, Isak. Pregătesc cina. Să vedem dacă ne putem relaxa împreună, da?

Marie se lăsă pe vine și aprinse plita, turnă apă în oală și scoase o pungă cu rădăcini de pătrunjel. Întrebarea ei mai trebuia să aștepte. Dar nu mult. Îl auzea pe Isak răsfoind și mormăind pentru sine.

Aproape imperceptibil, își deschise micul cuțit de vânătoare și îl puse discret în buzunar.

Capitolul 20

Peter Demant este un escroc!

Supramedicația lui Demant duce la sinucidere!

Luați-i autorizația lui Demant!

Anette căscă și derulă comentariile pline de ură de pe Facebook cu o mână, în timp ce cu celălalt mișca leagănul fiicei sale. În afară de lampa-elefant și de lumina albastră a laptopului, dormitorul era întunecat.

Oboseala se strecura în jurul Anettei ca un val leneș, cald, inevitabil. În bucătărie îl auzea pe Svend trântind vasele și simți un junghi de dor pentru zilele în care își petreceau seara împreună – spălau vase, beau o cafea, împărtășeau un sărut și conversație adevărată. Acum, culcau copilul și curățau bucătăria în ture, băteau palma obosiți când se intersectau pe hol și își divizau sarcinile în loc să le facă împreună. Era altă viață. Oare chiar era tabu să spună că uneori îi era dor de cum erau lucrurile înainte? Așa, măcar puțin?

Își întoarse atenția spre calculator și încercă să treacă prin articolele despre *hiperactivitatea amigdalelor cerebrale* și *comportamentul autodistructiv stereotipic*. Era puțin spus o lectură derutantă, și nu doar fiindcă vocabularul tehnic o depășea.

Peter Demant era un tip productiv, dar un psihiatru controversat. Pe de o parte un specialist de succes, cu proiecte de cercetare importante în tratarea schizofreniei și tulburării borderline. Pe de altă parte, acuzat că depindea de interesele pieței private și acuzat pe grupurile de Facebook fiindcă

prescrisese medicația incorectă sau pentru că exagerase cu ea. Dar de la utilizarea metodelor de tratament îndoielnice la tortură și crimă e cale lungă. *Doar fiindcă prescrie prea multe pastile nu înseamnă că ucide,* se gândi ea.

Copilul scânci, iar Anette începu să legene din nou pătuțul, murmurând absentă până când cea mică se liniști. Făcu clic pe povestea unui pacient al lui Demant care se sinucisese. Era scrisă ca postare de blog a mătușii băiatului mort și mustea de ranchiună și furie, care îngreunau lectura. Cu patru ani înainte, Charlie, tânărul, suferea de depresie și se dusese la Demant, care-i prescrisese Cipralex, sau „pastile de nefericire", așa cum le numea mătușa lui. Ea susținea că băiatul devenise dependent și că începuse să se simtă tot mai rău. Într-o dimineață își pregătise ghiozdanul și plecase pe bicicletă, ca de obicei. Dar, în loc să meargă la școală, se dusese pe podul de autostradă de la Skallebolle, își lăsase bicicleta lângă balustradă și sărise. Avea 16 ani. Familia îl acuzase pe Demant de malpraxis.

Demant nu răspunsese oficial acuzațiilor, dar scrisese pe site-ul lui un articol generic despre tratamentul cu Cipralex la pacienții pediatrici, care îi explica și îi justifica metodele.

Cu alte cuvinte, părinții lui Pernille Ramsgaard nu erau singurii care-l criticaseră pe Demant. *Dar genul ăsta de vină este foarte greu de dovedit,* se gândi Anette.

Ataşă articolele relevante și câteva linkuri la un e-mail, pe care i-l trimise lui Jeppe cu subiectul: *Da, da, știu.*

Oare presupusul malpraxis al lui Demant să fie legat de uciderea celor trei angajați? Dar, dacă era așa, ce motiv ar fi avut Demant să o ucidă pe Rita Wilkins, care-l susținuse?

Anette se frecă la ochi. Nu avea sens.

Svend deschise cu grijă ușa.

— Tot nu doarme? șopti el.

Anette se uită în leagăn. Fiica lor dormea dusă, arătând ca păpușa Tanjei Kruse, doar că într-o versiune caldă, vie.

— Cred c-am pierdut noțiunea timpului. Doarme.

Anette închise laptopul.

Poate că aveau puțin timp pentru adulți împreună, înainte de culcare. O pauză simplă, plăcută, în care să fie tandri și iubitori ca pe vremuri. Aveau nevoie.

— Stăteai la calculator în timp ce o adormeai?

Tonul lui nu era tocmai acuzator, dar…

— E foarte important să existe o rutină de somn încă de mică, să simtă apropiere și siguranță.

Pe Anette o părăsi dorința să petreacă timp împreună. Se ridică din pat, simțind junghiuri peste tot, trase cu grijă pătura peste fiica ei și trecu pe lângă Svend.

— Mă duc să mă culc… pe canapea. Și iau laptopul cu mine, ca să simt apropiere și siguranță, înainte de somn. Noapte bună.

•

Copenhaga are o poveste de dragoste cu marea. Când ești pe țărm, simți cum orașul a fost construit către apă, ca să o folosească, să o iubească. Apa înmoaie muchiile dure ale orașului și le dă viață, spălând murdăria.

Jeppe își aprinse o țigară și își trase gulerul ca să se apere de frig. Faleza de lemn mișcătoare, numită foarte potrivit Valul Kalvebod, plutea pe apă în jurul lui, la înălțimi diferite, cu puncte de belvedere, bănci și zone de joacă. Un bandaj nu îndeajuns de mare să acopere rana vizuală provocată apei de cheiul Kalvebod, criminal de urât și supraconstruit. Mici grupuri de turiști de la hostelul cel mare de pe bulevardul H.C. Andersen erau sub umbrele, lângă apă, râzând împreună și conversând în engleză și în italiană.

Când stinsese lumina la birou, cu zece minute mai înainte, Jeppe își dăduse brusc seama că nu știa încotro s-o apuce. Ar fi dat orice pentru o după-amiază liniștită acasă, pe canapea, dar, din păcate, casa lui fusese vândută și canapeaua era într-o unitate de depozitare de pe Gammel Køge Landevej.

În viața lui erau două femei, Sara Saidani și propria lui mamă, însă acum nu voia să o înfrunte pe niciuna.

Sara nu sugerase să petreacă noaptea împreună, dar Jeppe nu știa dacă-l deranja asta. Oare era pregătit să-i cunoască fiicele? Avea să fie vreodată? În plus, mama lui îl tot suna, stârnindu-i sentimente de iritare și vinovăție.

Cu alte cuvinte, nu avea unde să se ducă. Așa că stătea lângă apă, fumând în ploaie, în apropiere de podul Langebro.

Bo Ramsgaard refuza să coopereze. Interogatoriul lui fusese zadarnic. Nu se lăsase manipulat să mărturisească, ci dimpotrivă, acum susținea că soția lui mințise că n-ar fi fost acasă și că încerca să-l discrediteze fiindcă dorea custodia fetei. Doar nu puteau dovedi că nu fusese acasă, nu?

Nu puteau. Deocamdată rămăsese în arest peste noapte, acuzat de *obstrucționarea justiției* și de *violență împotriva unui ofițer în exercițiul funcțiunii.* Trebuiau să vadă dacă-l puteau convinge să lase garda jos ziua următoare.

Străzile erau ude și pustii. Oamenii se îndreptau deja spre interioare, pregătiți de iarnă, comozi în fața ecranelor televizoarelor, învăluiți în dulciuri și pături de lână. Copenhaga se strângea în sine, gata să hiberneze. Chiar și cheiul Kalvebod, care, de obicei, răsuna de trafic, era neobișnuit de tăcut.

Telefonul lui Jeppe se trezi la viață în buzunarul său. Era Monica Kirkskov. *Exact ce-mi lipsea,* se gândi el, și răspunse.

— Bună seara, Monica.

— Bună seara, Jeppe.

— Ce pot să fac pentru tine?

Pantalonii îi erau uzi și începeau să i se lipească de picioare. După ce te obișnuiai, nu mai era așa groaznic să fii ud.

— Eu pot să fac ceva pentru tine. Sau așa sper. Îți amintești că ți-am vorbit despre Peter Demant, cu care am fost la Facultatea de Medicină? Înțeleg de la știri că a dispărut și că este căutat în legătură cu ancheta…

Jeppe mormăi vag.

— S-a întâmplat acum zece ani, deci poate nu e relevant, dar pe atunci se zvonea că ar fi furat medicamente.

Se opri o clipă și păru că soarbe ceva, probabil vin.

— Nu era singurul despre care circulau astfel de zvonuri. Furtul e răspândit la Medicină.

— Deci crezi că lua droguri?

— Nu sunt sigură. Cam pe atunci am decis să studiez istorie și filosofie și nu am mai dat peste el. Nu știu cum s-au terminat lucrurile.

Ea inspiră și reținu aerul o clipă.

— În orice caz, existau zvonuri.

Jeppe îi mulțumi Monicăi Kirkskov și încheie apelul, înainte să devină personal. Privi oglinda apei, lăsându-și mintea să rătăcească. Se uită dincolo de luminile orașului, care se reflectau în apă, la suprafață și în adâncuri, în straturile întunecate, unde printre sedimente de minciuni se ascundea adevărul.

Totul începea și se termina cu Peter Demant.

VINERI, 13 OCTOMBRIE

Capitolul 21

Pentru Esther de Laurenti, una dintre marile plăceri ale vieții de pensionară era să doarmă cât poftea și să nu se trezească decât când câinii ajungeau la capătul răbdării. Dar vineri, 13 octombrie, se trezi la ora 6:30, fără să mai poată rămâne în pat nici măcar o secundă. Ideea de a-i fi permis unui escroc să-i invadeze nu doar casă, ci și corpul, era atât de groaznică, încât îi făcea rău. În baie își luă temperatura, care era complet normală, și luă două aspirine cu apă de la robinet. Doar după o baie lungă și fierbinte se simți îndeajuns de bine încât să-i ia pe Dóxa și pe Epistéme la plimbare. Chiar și atunci, coborî pe la bucătărie.

Câinii adulmecau bucuroși țărmul, fugind de colo-colo pe lăbuțele lor scurte, iar Esther se lăsă trasă după ei fără să dea atenție alergătorilor, lebedelor sau frunzelor de castan care cădeau. Nu putea suporta ideea că Alain locuia mai jos cu un etaj. Oare ar fi putut să-l evacueze? Oare era nevoită să se mute? Cum rămânea cu Gregers?

Cu mintea zăpăcită, Esther nu își dădu seama încotro se îndreptase decât când se opri pe Nørrebrogade, în fața fast food-ului de unde Gregers aducea uneori cina. Ezită, dar acum, că picioarele ei aleseseră să vină acolo, putea arunca o privire înăuntru. Legă câinii în față și se rugă să nu treacă niciun potențial răpitor. Numai asta-i mai lipsea.

Panoul cu meniul de sandviciuri al restaurantului era în mijlocul podelei, iar luminile erau stinse. Nu se deschisese încă. Însă când Esther împinse puțin ușa aceasta se deschise, și ea păși în localul gol. Pereții erau acoperiți cu bucăți de carton colorate în nuanțe fluorescente, cu poze de meniuri cu lipii la prețuri bune. Deasupra tejghelei atârnau postere decolorate cu texte în arabă. Mirosul de prăjeală plutea în aer, amenințând să-i acapareze părul și hainele.

— Deschidem abia la 11! strigă un tânăr.

Avea părul negru, era îmbrăcat numai în denim și avea în brațe o ladă cu lapte. Trecu pe lângă ea, intră în spate, și se întoarse iară ladă.

— Nu e deschis, doamnă. Nu vă pot ajuta decât la 11.

Se opri lângă ușă și îi făcu semn să iasă.

— E locul tău? Restaurantul? întrebă Esther, fără să se miște.

— Al familiei mele. De ce?

— Caut pe cineva care lucrează aici. Sau lucra.

De fapt, nu-l căuta pe Alain, pentru că el locuia cu un etaj mai jos, dar părea cea mai simplă cale de a explica de ce era acolo.

Tânărul păru să o măsoare din priviri. Curiozitatea învinse.

— Cum se numește?

— Își spune Alain Jacolbe, dar nu știu dacă e numele lui. E înalt și are vreo 50 de ani. Francez.

Își dădea seama că tipului îi era familiar. El își încrucișă brațele la piept și încuviință scurt.

— De ce-l căutați? întrebă.

Nu prea avea de ales decât să spună adevărul, sau o parte.

— M-a înșelat.

Tânărul încuviință de câteva ori. Apoi, se duse în spatele tejghelei.

— Doriți un ceai de mentă cu zahăr? E foarte bun.

Turnă ceaiul în două pahare și îi întinse unul dintre ele. Esther bău.

— Mulțumesc. Chiar e foarte bun.

— V-am spus eu, o tachină el, prietenos. Îl cunosc bine pe Allan, pe tipul francez cu părul grizonant. Unchiul meu l-a angajat ca bucătar anul trecut.

— Deci e calificat?

— Nu trebuie să fii calificat ca să faci burgeri. Nu știu nimic despre trecutul lui sau despre viața lui personală. Era un tip simpatic, la început, dar l-am concediat.

— De ce?

— A fost un episod.

El își bea ceaiul în continuare și nu părea dornic să explice.

— Un episod, adică…?

El clătină din cap.

— Îmi pare rău că te bat la cap. Dar, dacă într-adevăr el e persoana pe care o caut, a furat de la mine. Vreau să știu dacă… dacă Alain a furat și de la voi.

— Nu știu. Cred c-a fost ceva legat de bani, dar nu știu. Nu l-am mai văzut niciodată pe unchiul meu atât de furios. L-a concediat pe loc, din

bucătărie, într-o seară de vineri.

Esther privi în podea. Căderea lui Alain de la pianist pasionat la escroc oarecare era atât de abruptă, că-i dădea amețeli.

Tânărul chicoti.

— A fost de groază. Allan a luat friteuza aceea mică, cea care se ridică, și a aruncat-o în unchiul meu. Uleiul e așa fierbinte că-ți topește pielea. Din fericire a ratat, dar a trebuit să dispară rapid, să nu o încaseze. A fugit cu șorțul încă pe el.

— Cred că ai informații despre el, cum ar fi codul numeric personal și altele?

Ea zâmbi plină de speranță.

— Nu.

— Ați chemat poliția?

El zâmbi arogant, transmițându-i cât de ridicolă era întrebarea ei.

Esther puse paharul pe tejghea. Îi tremurau mâinile.

— Mulțumesc pentru timpul acordat. Trebuie să termin să-mi plimb cățeii.

— Cu plăcere.

Ca un cavaler, îi deschise ușa spre Nørrebrogade.

— Hei, dacă aș fi în locul dumneavoastră, zise tânărul, m-aș feri de Allan. Nu-i a bună cu el.

Esther încuviință și lăsă ușa să se închidă în urma ei, dezlegă lesele câinilor și merse înapoi spre Lacuri. După ce fusese amorțită atâta vreme, emoțiile schimbătoare prin care trecea acum erau atât de intense încât vedea dublu. De la fluturi în stomac la umilință, suspiciune și groază, totul în douăzeci și patru de ore. Câinii trăgeau de ea. Voiau înapoi la apă și la păsări. Îi lăsă să o tragă după ei ca pe o păpușă de cârpă.

Frica avea gust de acid de baterie.

•

— Ce ați spus despre mine?

Bătrânul o privi confuz, de parcă nu pricepea.

— Celorlalte asistente, ce le-ați spus? clarifică Trine Bremen, cu brațele încrucișate la piept.

El nu răspunse, ci clipi dezorientat.

— Pentru că, dacă vreți să vă plângeți de ceva, ar fi mai bine să mi-o spuneți în față.

— Nu, protestă el. Staţi puţin…

— M-am săturat! Vin la muncă zilnic, gata să fac tot ce ştiu mai bine. N-avem destule paturi, oamenii zac pe holuri şi noi muncim ca disperaţii încercând să le oferim îngrijire medicală de calitate.

Cuvintele ei rămaseră suspendate în tăcerea care se aşternu, neprimind vreo replică. Bătrânul îşi feri privirea. Aşa cum i se mai întâmplase de atâtea ori, oamenii nu puteau îndura când problemele erau expuse direct, când bârfele erau scoase la iveală şi exprimate cu voce tare. Se închideau mereu în ei, jenaţi.

— Când mai aveţi ceva de zis despre cum îmi fac treaba, să-mi spuneţi mie. Mulţumesc.

Trine se răsuci pe călcâie şi părăsi camera cu inima bubuindu-i, cu o senzaţie familiară de sloi de gheaţă înfipt în gât. Merse cu paşi grei pe hol, spre camera pentru personal, îşi găsi geanta şi scoase din ea cutia cu pastile. Benzodiazepinele erau rotunde şi albe în blisterul lor. Îşi luase pastila de dimineaţă şi nu trebuia să mai ia alta încă o bucată de vreme, dar chiar şi numai să le vadă şi o liniştea. Era conştientă că se pierdea cu firea, dar n-avea ce face. Nu avea cum să se descurce altfel.

După ce fusese la el ieri-seară, Peter Demant dispăruse. Trine strânse cutia în pumn. Începuse să o înfrunte, se uitase la ea atât de furios, cu ochii lui negri ca noaptea, că aproape i se făcuse teamă de el. Puse pastilele deoparte şi îşi închise geanta.

Poliţia îl căuta. Îi căuta pe toţi. Se rugă în tăcere ca măcar o vreme el să nu apară din nou.

— Trine, ai făcut rondurile pentru medicamente?

Jette era în uşa camerei, privind-o inocent.

Trine îşi imagină cum pereţii cad lent peste Jette, îngropând-o în praf şi pietriş. Strat peste strat de minciuni şi trădări se dizolvau în norii albi care umpleau aerul, făcându-l imposibil de respirat. Pentru o clipă, viziunea o copleşi – Jette, dispărută pentru totdeauna.

— Te simţi bine? întrebă Jette, înclinând capul.

Nici urmă de vreun perete prăbuşit sau de vreun fir de praf.

Trine nu răspunse. Nu voia să creadă în acea îngrijorare făţarnică, în privirea aceea, în zâmbetul fals dintre obrajii umflaţi. Se strecură pe lângă colega ei şi fugi pe hol. Ochii lui Jette îi ardeau găuri în spinare şi îi alimentau mânia care fumega.

•

La secția centrală a Poliției din Copenhaga, ziua începu cu o mărturisire. Bo Ramsgaard, care-și petrecuse noaptea pe un pat, în arest, se trezi cu trupul și conștiința rănite și chemă imediat un polițist, care-l aduse pe șeful anchetei. Jeppe aranjă un nou interogatoriu de îndată și se grăbi la secție, unde se întâlni cu Falck în camera șase și începu o înregistrare video cu degetele tremurându-i de entuziasm.

Din nefericire, mărturisirea pe care Bo ardea să o împărtășească nu era cea de care aveau nevoie. Vinovat, în lacrimi, își înghiți mândria și admise că-și lăsase fiica dormind marți noapte și nu se întorsese decât miercuri dimineață, înainte de școală. Ieșise pe ușa dinspre curtea din spate și sărise gardul în curtea vecinei, cu care se culca ocazional.

Bo își dădea seama că era de neconceput să-și lase copila dormind singură, dar avea o aventură cu o femeie măritată. Era un secret absolut și începuse, evident, ca efect secundar al divorțului iminent. Nu le spusese polițiștilor despre vizita nocturnă pentru că se temea că Lisbeth urma să se folosească de asta în disputa pentru custodie.

Era o proastă dacă n-o făcea, se gândi Jeppe, închizând echipamentul de înregistrare, în mod limpede dezamăgit. Așa-zisa mărturisire a lui Bo Ramsgaard nu ajutase cu nimic la rezolvarea anchetei. Dimpotrivă, îi furniza un alibi.

Un apel la vecina cu pricina confirmă că Bo nu era vinovat de nimic altceva decât că sărise pârleazul, ceea ce, în contextul a trei cazuri de crimă, era un mizilic.

Trebuiau să-i dea drumul.

Jeppe se întoarse în birou. Pe hol, trecu pe lângă Sara. Erau numai ei doi. Dar ea îi făcu doar un semn din cap, de parcă ar fi fost un simplu coleg.

Bine, se gândi Jeppe.

În biroul său, șterse numele lui Bo Ramsgaard de pe panou și mută ceilalți suspecți mai aproape:

Peter Demant

Isak Brügger

Marie Birch

Dacă lucrau împreună? Se știau de la Casa cu Fluturi și poate că aveau legături pe care poliția nu le bănuia, de genul doctor/ pacient, prieteni, iubiți

chiar?

Jeppe îndepărtă gândul. Imaginația i-o lua razna. Nu că era ceva greșit să analizeze scenarii diferite, dar acum era atât de stresat să rezolve cazul, încât se complica. S-ar fi potrivit de minune dacă suspecții, după ce dispăruseră simultan, ar fi stat pe o bancă în Venezuela, ținându-se de mână. Dar nu exista niciun semn că Demant ar fi avut vreo relație nici cu Isak, nici cu Marie, iar gândul unei cruciade pusă la cale de toți trei părea absurd.

— Pot să te deranjez o clipă? întrebă Larsen din ușă, cu un teanc gros de hârtii sub braț.

Fără să aștepte răspuns, se așează pe scaun, în partea de birou a Anettei.

— Am niște vești interesante. Iubita mea lucrează în domeniul financiar, așa că i-am cerut opinia, zise Larsen, fără să dezvălui detalii despre caz, firește.

Jeppe încuviință, în urechi răsunându-i încă amenințarea comisarului că-i va da cazul lui Larsen.

— Poți fi rapid? Sunt ocupat.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Larsen spuse:

— Registrele contabile ale Casei cu Fluturi erau măsluite la modul serios. Ca să fiu explicit, se pare că generau un profit imens, care era canalizat către o firmă deținută de Robert, soțul de atunci al Ritei.

— E ilegal?

— Propriu-zis, nu. Partea ilegală e că înregistrau cheltuieli false – salarii, mentenanță, medicamente, excursii – care nu existau. Apar toate în registre, dar nu există nicio chitanță sau vreun document doveditor. Rezultatul financiar din bilanțul profiturilor e mult prea mic, comparat cu profitul lor real.

Larsen își dădu o șuviță de păr după ureche, rânjind satisfăcut. — Cu alte cuvinte, doamnelor și domnilor, spălare de bani.

— Despre ce sume vorbim? întrebă Jeppe, încuviințând sceptic.

— Se poate dovedi multișor.

Larsen răsfoi hârtiile.

— Sistemul de sănătate danez finanțează centrele de tratament psihiatric din regiunea Zealand cu până la 1,8 milioane de coroane per rezident pediatric pe an. Cu patru rezidenți la Casa cu Fluturi, se strânge o sumă frumușică. Am aruncat o privire doar pe documentele din 2014 și 2015, dar aș fi surprins dacă nu e la fel și înainte.

— Bună treabă, Larsen. Bravo!

Jeppe se ridică.

— Sapă mai departe și zi-mi ce găsești. Discută cu Robert Wilkins! Sunt convins că deja te-ai gândit să o faci.

Jeppe așteptă până ce tânărul polițist părăsi biroul și ajunse în celălalt capăt al holului înainte să închidă ușa. Ziua următoare, era posibil ca rolurile să li se inverseze și el să-i dea raportul lui Larsen.

Jeppe își masă tâmplele. Rămânea fără spațiu în cap pentru alte informații care nu se potriveau în imaginea de ansamblu. Avea senzația că exista ceva ce nu fusese urmărit cum se cuvine, dar în fluxul derutant de informații era dificil să-și dea seama ce anume.

Poate că era ceva ce spusese Sara. Marie Birch, fostă rezidentă a Casei cu Fluturi și prietenă cu Isak Brügger. Fără adăpost, marginalizată, doar 19 ani. Victimă, implicată, dispărută, poate vinovată? Anettei nu i se păruse violentă, dar putea fi. Sau putea primi ajutor de la cineva violent. Trebuiau să depună eforturi să o găsească. Și pe Isak.

Isak.

Piesa lipsă se așeză la locul ei, cu un oftat ușor.

Isak furase cheile asistentului său social din buzunarul acestuia, dar cum? Dacă asistentul cu conștiința încărcată îl ajutase pe Isak să evadeze?

Jeppe găsi numărul de telefon pentru Secția U8 și îi sună. O femeie răspunse imediat.

— Secția U8, Ursula aici.

— Bună. Sunt Jeppe Kørner de la Poliția din Copenhaga. Îl caut pe Simon Hartvig.

— O clipă, vă rog.

Femeia își puse mâna peste receptor și spuse ceva cuiva din fundal.

— Știți ce, văd că azi lucrează de noapte și deci nu va veni decât mai târziu.

— Îmi puteți da numărul lui, vă rog? zise Jeppe, după o ezitare de moment. Am câteva întrebări de rutină pentru el.

— OK.

Scoase câteva zgomote înfundate.

— Aveți ceva cu care să scrieți?

Jeppe notă numărul, îi mulțumi Ursulei, și îl sună pe Simon Hartvig.

Bărbatul nu răspunse.

Când el încheie apelul, comisarul deschise ușa de la birou.

— Noutăți?

Avea o cană de cafea pe care scria *Bunica* și arăta ca o doamnă în vârstă, blândă, care te invită la ceai. Jeppe știa să nu se lase păcălit de aparențe.

— Bo Ramsgaard are un alibi solid. N-a fost el. A trebuit să renunțăm la acuzații și să-i dăm drumul.

Dacă existase vreo licărire de speranță în ochii ei, se stinse repede.

— Și?

— Și încă-i mai căutăm peste tot pe Isak Brügger și pe Peter Demant. Încercăm să-l localizăm pe bucătarul de la Casa cu Fluturi. O interogăm pe Trine Bremen, una dintre cele două asistente din locul acela. Marie Birch e pusă sub urmărire.

Jeppe încercă să evite un ton defensiv.

— Dar nu avem nimic concret, încă.

Ea îl privi sec.

— Din fericire, continuă Jeppe, n-a apărut nimeni în vreo fântână, și cred că ăsta e un plus.

Îi aruncă un zâmbet slab, care nu avu efectul dorit.

— Ai până după-masă, Kørner.

Comisarul închise ușa cu un pocnet scurt.

•

Simon Hartvig privea apa din Erdkehlgraven și varietatea stranie de bărci și magazii care alcătuiau așa-numitul Fredens Havn și oftă, resemnat. Nu era vreun Sherlock Holmes și acum se simțea obosit și descurajat, dar trebuia să facă tot ce putea să-l găsească pe Isak.

Fredens Havn, Holmen.

Trebuia să fie prin zonă. Merse pe Refshalevej, având într-o parte apa și în cealaltă casele colorate, bricolate, neconvenționale și strâmbe, dar în mare parte bine întreținute și comode, și cu o vedere neîngrădită spre Fredens Havn și Holmen. Cam la treizeci de metri de el se ridica o casă mai mică, nu la fel de frumoasă. Singura fereastră frontală era bătută în scânduri de placaj, iar buruienile creșteau fără milă în jurul ușii. O înconjură precaut, privind prin crăpături. Era abandonată, probabil. Nici urmă de mobilă, doar praf și frunze uscate pe podele. Încercă ușa, și spre surprinderea lui, aceasta se deschise, scârțâind indignată.

În interior mirosea a jilav, a lemn putred. Păși cu grijă pe podea, pe lângă

grămezi de mizerie. Două saltele rulabile, saci de dormit și un rucsac plin de haine arătau că, o vreme, cineva locuise acolo. Într-un colț era o butelie goală, care părea nouă, și cu siguranță nu zăcea de mult pe jos. Simon ridică mai multe lucruri de pe podea: ambalaje, conserve, gunoi.

Sub o pungă de celofan care conținea gustări din alge uscate găsi un dosar prins cu elastic. Pe el scria MĂRIE BIRCH cu litere mari.

Simon scoase elasticul și deschise dosarul, se mută într-un loc unde printre pervaz și placaj pătrundea o geană de lumină și citi.

Cuvânt după cuvânt, inima i se oprea, treptat, dar sigur. Șocul îi încețoșă privirea și mesajul deveni limpede precum cristalul.

Capitolul 22

Avea două minți. Marie Birch se răzgândea, efectiv, dintr-un minut în altul, incapabilă să decidă ce era bine și ce era rău. Se simțise stabilă și funcțională multă vreme, dar acum prezența lui Isak amenința să-i schimbe propria stare mintală. Nesiguranța se răspândea înăuntrul ei. Crezuse că se poate comporta ca un adult și poate stăpâni situația, că poate deveni ancora de care avea nevoie Isak când rămânea fără pastile.

Însă Isak era în stare proastă. Foarte, foarte proastă.

Noaptea trecută niciunul dintre ei nu dormise cine știe ce. Isak se trezise crezând că vede atât de mulți gândaci că pereții se înnegreau. Urlase și încercase să-i ucidă – chiar și pe cei care se târau în urechile Mariei –, iar ea îi explicase că avea halucinații, însă în zadar. În zori, reușise să-l scoată din casă și să se așeze pe iarba udă, lângă apă, iar cerul liber îi mai domolise teama.

Experiența ei de renunțare la pastile fusese lipsită de probleme. Când se închisese Casa cu Fluturi, Marie hotărâse să nu mai depindă de nimeni și de nimic, așa că trecuse printr-o perioadă rapidă de dezintoxicare. Din instinct, fusese conștientă că așa evolua. Avusese dreptate.

Acum era capabilă să-și regleze schimbările de dispoziție urmând o dietă sănătoasă și nutritivă și evitând alcoolul și alți factori declanșatori. Dormea cel puțin opt ore pe noapte și se împotrivea când oamenii încercau să-i încalce limitele. Marie se vindecase singură și devenise, dacă nu sănătoasă, măcar suficient de puternică să se descurce independent. Sperase

să-l poată ajuta și pe Isak. Însă nu aveau aceeași tulburare. Iar Marie n-avea idee cum să se descurce în prezența schizofreniei paranoice.

Acum, ea era răspunzătoare pentru Isak și nu îndrăznea să-l lase singur nici cât să meargă să cumpere de mâncare și de băut. Băiatul ședea pe un ciot, la câțiva metri mai încolo, privind contraforții. Când și când, capul lui se răsucea, într-un tic muscular. Tremura.

Când locuiau în Casa cu Fluturi, antipsihoticele îi erau injectate lui Isak o dată pe săptămână, într-o formulă cu eliberare lentă. Sperase că încă era așa, pentru că asta le-ar fi oferit câteva zile de pregătire împreună, înainte să înceapă simptomele. Din nefericire, nu așa stăteau lucrurile.

Cum putea avea grijă de el?

Să caute ajutor la Conte? Ar fi reușit să treacă de săptămâna aceea și să câștige timp?

— Marie?

Isak nu întoarse capul dinspre apă.

— Știu că pot. Sunt puternic și vreau!

Vorbea în explozii, între respirații rapide.

— Dar poate aștepta? Nu fiindcă nu vreau s-o fac. Chiar vreau să aștept.

Marie se îndreptă spre ciot și se ghemui lângă el.

— Va trece, Isak. Promit. Acum este rău, dar va fi în curând mai bine. Ne duc în siguranță, într-un loc sigur.

— Marie?

Capul lui tresări într-un spasm prelungit.

— Mi-e frică…

Ea îl cuprinse spontan cu brațele și îl simți că se trage înapoi.

— Marie, nu înțelegi. Mi-e teamă c-o să-ți fac rău.

Ea își sprijini fruntea de corpul lui și izbucni în plâns. Deși știa că trebuia să fie puternică, acum se simțea mică și speriată și nu-și dorea decât să vină mama cuiva să-i ajute.

Începu să plouă. Ea ridică fața și simți picăturile căzându-i greu pe frunte și în ochi. Nu avea nimic impermeabil pentru el. Nu-l putea ajuta de una singură.

Picăturile îi alunecau pe obraji, formând un râu mic care i se scurgea de pe bărbie. Se ridică și îi întinse mâna.

— Vino! Plecăm.

— Nu mă duci înapoi la cămin, nu?

O privi speriat.

Ea zâmbi și îl trase în picioare. Era mult mai înalt decât Marie.

— Niciodată! Nu ne mai întoarcem acolo. Dar trebuie să plecăm. Haide, pe aici.

Îl târî după ea pe sub copaci, de-a lungul contraforților, relativ la adăpost de ploaie, până ce ajunseră la podul Langebro. Mișcarea părea să-l liniștească pe Isak. Pe pod, îl luă de mână. O lăsă să-l țină tot drumul până pe partea cealaltă.

Când ajunseră pe Otto Møstends Gade, privind spre secția centrală de poliție, ea îi dădu drumul.

— Isak, te duci acolo, suni și întrebi de Anette Werner. Te va ajuta.

— Nu vii cu mine? tresări el, neliniștit.

— Nu pot, Isak. Acolo nu pot să merg. Dar nu-ți fie teamă. Nu te duci înapoi. Te veghez eu.

El privea pierdut.

— Isak, va fi bine. Promit. Cere s-o vezi pe Anette Werner. Spune-i totul! Anette Werner, nu uita numele! Să te văd că mergi acolo și suni!

Isak făcu un pas pe stradă și se întoarse să privească înapoi. Ea îi zâmbi liniștitor. Apoi mai făcu un pas, apoi altul, până ce traversă strada. Ridică mâna și sună, privi spre ea și îi făcu semn.

Când se deschise ușa și el dispăru în clădire, ea își vârî mâinile în buzunare. Cuțitul de vânătoare nu mai era acolo.

•

— Kim a fost cea mai minunată ființă pe care am cunoscut-o. Mi-e dor de el în fiecare zi.

Femeia din fața Anettei stătea așezată și își privea mâinile în timp ce vorbea. Își încleșta și descleșta degetele, își freca palmele și apoi le punea pe masă, într-o coregrafie fluidă, inconștientă.

Era matură, probabil cu vreo zece ani mai în vârstă decât Kim Sejersen, cu care fusese împreună până la moartea lui, în vara lui 2014. Se numea Inge Felius, avea trăsături aristocratice, o frunte înaltă, un chip îngust și un nas subțire. Purta părul vârstat cu cenușiu într-un coc lejer, prins cu o agrafă de argint. Îi amintea Anettei de un ogar.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Anette își ținea coatele lipite de corp. Deja răsturnase zaharnița și se străduia să nu dea și peste altceva. Căsuța cu tavan jos de pe Fiskervejen,

din sătucul Veddelev, era plină de lucruri, de parcă proprietara ar fi decis foarte devreme în viață să colecționeze tot ce-i cădea în mână și să păstreze orice.

Cărți, vaze, lămpi, dar și panouri cu fotografii prăfuite și tăieturi din ziare din anii 80, rafturi pline de bibelouri de porțelan și cutiuțe muzicale, geci de piele crăpate care atârnau în cuiere și coșuri pline de reviste și jucării pentru pisici. Era intim, într-un fel tipic bunicilor cu înclinații artistice, însă, înconjurată de toate nimicurile acelea, Anette se simțea de două ori mai mare și mai neîndemânatică decât de obicei, ceea ce era mare lucru.

— Mulțumesc că ați fost de acord să ne vedem așa din scurt.

— Mă bucur că pot discuta, în sfârșit, despre Kim. Poliția a închis cazul imediat după deces, declarându-l un accident. Să fiu sinceră, am așteptat trei ani să mă caute cineva. Ceai?

Turnă lichidul aburind în două căni rustice și împinse una spre Anette.

— A fost dificil să înțeleg noaptea aceea.

— Cum adică să o înțelegeți?

— Fiindcă am fost martoră.

Anette înghiți prost ceaiul și răsturnă un teanc de cărți de pe podea, tușind.

— Ați fost acolo? exclamă.

— Petrecerea era pentru personal și partenerii lor. Am fost acolo. Și, chiar dacă Gundsømagle e doar la cincisprezece minute cu mașina de aici, Kim și cu mine am decis să ne petrecem noaptea în Casa cu Fluturi, ca să putem bea amândoi.

— Ați fost acolo! Ați fost la petrecerea la care s-a înecat Kim?!

Pentru o clipă, Inge Felius păru să se întrebe dacă Anette avea toți boii acasă.

— Îmi pare rău, dar… ați asistat la accident?

Anette șterse ceaiul pe care-l vărsase cu cotul.

— Accident.

Inge plimbă cuvântul prin gură.

— M-am dus la culcare cu mult înainte să se întâmple. Eram obosită și Kim era beat. A doua zi, de dimineață, era mort. Rita mi-a bătut la ușă la ora șapte, urlând că sunase la poliție. M-am trezit, iar Kim nu mai era.

Vocea i se frânse nițel la ultima frază și bău din ceai cu o privire

distantă.

— De ce nu credeți c-a fost un accident?

Dinspre fereastra care dădea în curte se auzi un zgâriat slab. O pisică tărcată voia să intre. Inge se ridică și deschise geamul. Ca mulțumire, pisica o lăsă să o mângâie de câteva ori, apoi sări pe podea și dispăru.

— Beat sau nu, de ce ar fi intrat într-un iaz nămolos în miez de noapte? Kim era un tip matur și rezonabil, chiar și în rarele ocazii când se îmbăta. Ideea că ar fi fost un accident e pur și simplu ridicolă! Dar polițiștii au fost convinși că despre asta era vorba.

— Ce credeți că s-a întâmplat de fapt?

Femeia elegantă o privi pe Anette sfidător.

— Nu există decât explicația că a fost ucis.

— De cine? De un pacient?

— Rezidenții îl adorau pe Kim.

Inge înlătură întrebarea cu un gest iritat.

— Nu îi vedea ca pe niște pacienți, ci ca pe egalii săi, ca pe niște tineri de viitor. Lucra cu ei și îi asculta. Ei îl iubeau.

— Atunci cine?

— Nu știu.

Inge clătină din cap, învinsă.

— Care alți membri ai personalului erau acolo?

— Să vedem. Tanja a venit cu iubita ei, Ursula, și Bettina Holte cu Michael. Soțul Ritei, Robert, era și el acolo. Coproprietarul. Nicola a venit singur, cred. Câțiva dintre cei temporari erau și ei prezenți… Când m-am dus la culcare mai erau câțiva în curte.

Duse cana la buze, dar o puse iar jos, cu zgomot.

— Erau o gașcă de fricoși cu toții. Îl lăsau pe Kim să critice locul de unul singur, chiar dacă știau că avea dreptate. A doua zi, când a venit poliția, au pretins cu toții că el fusese ultimul care plecase la culcare. Dar de ce să fi rămas singur și apoi să fi intrat în iaz și să se fi înecat?

Anette atinse accidental un buchet de flori uscate și auzi cum câteva cad pe podea. Pretinse că nu se întâmplase nimic.

— Ceva n-a fost în regulă în noaptea aceea, spuse Inge. Am vorbit cu Tanja și Ursula, după aceea, și mi-au dat dreptate și ele.

Anette o privi pe iubita lui Kim Sejersen cu o empatie bruscă, surprinzătoare. Poate că nu era chiar empatie, ci mai degrabă o apreciere

universală a pierderii. Poți să pierzi persoana iubită. Iubirea nu te face invincibil. Își alungă ideea din minte.

— Vă amintiți numele de familie al Ursulei? Am discutat deja cu Tanja, dar poate că ar trebui să aud ce are de zis și partenera ei.

— Da, ținem legătura. Ursula Wichmann. Este asistentă și ea.

— Asistentă? Anette miji ochii. Unde lucrează?

— Am vizitat-o acolo, spuse Inge, zâmbind. Într-o zi, când eram în oraș, pentru un curs de pictură în acuarelă. Lucrează la spitalul Bispebjerg, la centrul lor de psihiatrie pediatrică. De fapt, acolo s-au cunoscut ea și Tanja, cu cinci, șase ani în urmă…

Dar Anette nu o mai asculta. Urechile i se umplură de zgomot și linia orizontului se înclina periculos. Îi mulțumi brusc lui Inge și se lăsă condusă afară din casa aglomerată fără să mai dărâme nimic.

În mașină, inima îi bătea să-i sară din piept. Secția lui Isak Brügger, iubita Tanjei Kruse, Casa cu Fluturi, accidentul – gândurile i se învârteau în minte precum confetti aruncate dintr-un tub. Și acum?

Se uită la ceas. Svend luase copilul în vizită la mama lui, cu tot cu niște lapte praf, ca Anette să poată dormi cât erau plecați. Avea câteva ore la dispoziție. Suficiente pentru o vizită la spitalul Bispebjerg.

Îi scrise lui Svend un mesaj, dar îl șterse. Minciunile tind să se înfășoare în jurul inimii, ca folia de plastic, și sufocă iubirea.

•

Înapoi în apartament, Esther încercă să-și limpezească gândurile cu niște cafea tare. Trebuia să mănânce, însă își pierduse complet apetitul, din nou. Prin minte i se perindau necontenit imagini cu Alain: Alain la restaurant, cu o blondă frumoasă de vreo 30 de ani căreia îi cumpără stridii cu banii lui Esther, impresionând-o cu ce știa despre operă și cu accentul franțuzesc, spunându-i blondei că era prea bună pentru el și sărutându-i palmele.

Gândul o îngrețoșă și o înfurie totodată. Ticălosul! Dar, odată cu furia, simțea tot mai multă teamă. De ce ar păcăli cineva pe alții în felul ăsta? Probabil avea o problemă la cap.

Încuietoarea nouă îi dădea un sentiment de siguranță, împreună cu lanțul ca de hotel pe care-l instalase pe ușă. Dar tot trecuse prin fiecare cameră, ca să se asigure că era singură cu câinii, înainte să îndrăznească să se așeze la calculator.

Asociația de proprietari trimitea regulat e-mailuri pe care Esther nu le

citea. Câtă vreme casa scării era în condiții bune, nu-i păsa ce se petrecea în clădire. Acum, deschise cele mai recente e-mailuri și le citi. Găsi repede ce căuta: apartamentul de la al doilea etaj, pe stânga, fusese vândut din 15 octombrie, iar asociația de proprietari le ura bun-venit în Peblinge Dossering lui Hugo și Idei Rasmussen.

Rasmussen?

Se ridică și coborî un etaj, cu telefonul în mână. Chiar dacă știa că era o nebunie, tastă 112, ca să nu mai aibă de făcut decât să apese butonul de apelare. Așa măcar avea să audă cineva dacă el începea s-o taie în bucăți. Oricât de irațional părea, tot era un gând liniștitor.

Cu degetele tremurând, apăsă pe sonerie. Din interior se auzeau voci și zgomot de pași. Apoi, ușa se deschise și în prag apăru un bărbat care-i zâmbea. Avea cam aceeași înălțime ca Esther și era cam la fel de în vârstă, avea un ditamai burdihanul sub cămașa albastră, ai cărei nasturi se chinuiau să țină materialul laolaltă, și un început de barbă albă pe obrajii rotunzi. Într-o mână ținea o bormașină cu baterii. Esther îl privi mută, incapabilă să se poarte normal.

— Facem prea mult zgomot? întrebă el.

Deschise larg ușa, permițându-i să vadă dincolo de el pereții goi și mai multe cutii. O femeie cam de aceeași vârstă îi făcu din mână de lângă un perete, unde ținea un raft gata de prins în șuruburi. Întrebarea lui oglindea atât de bine prima discuție avută cu Alain, că lui Esther i se făcu rău.

— Nu suntem cei mai pricepuți, dar rafturile trebuie montate, zise omul.

Mută bormașina în mâna stângă și îi întinse dreapta.

— Hugo Rasmussen. Da, exact ca basistul, doar că eu sunt complet afon.

Chicoti călduros.

— Soția mea, Ida, e lângă raft. Cred că locuiți aici?

— Sunt vecina de deasupra, Esther de Laurenti, zise ea, strângându-i mâna. Îmi… îmi pare rău, sunt derutată. Credeam că aici locuiește Alain Jacolbe. Înalt, cu păr grizonant…

Era pe cale să spună *pianist,* dar se opri. Cât de jalnic ne agățăm de minciună, în loc să acceptăm un adevăr care ne rănește!

— Adică băiatul de la mutări, Adam?

— Nu știu. A fost aici ieri…

— Atunci, el ne-a ajutat să mutăm lucrurile.

— Nu locuiește aici? întrebă Esther.

Chiar încerca să înțeleagă.

— Noi locuim aici, zise Hugo, confuz. Ida și cu mine. Adică vom locui, când terminăm mutarea. Proprietarii anteriori ne-au lăsat să ne mutăm cu câteva zile mai devreme. Drăguț din partea lor.

— Bun. Mă bucur că am lămurit chestiunea.

Esther făcut un efort să zâmbească.

— Bun venit! E un loc foarte plăcut. Îl veți adora. Ne distrăm.

Se întoarse mecanic și porni pe scări în sus.

Hugo ridică bormașina într-un salut jovial și închise ușa.

Alain, pianistul, era același cu Allan, de la restaurant, și cu Adam, de la serviciul de mutări, care nu locuia în clădire, ci fura bani de la oameni. Era o nebunie. Trebuia să le spună vecinilor de jos să se asigure că nu lipsea nimic din cutii și să schimbe broasca.

Esther luă o gură de cafea tare și o lăsă să-i ardă stomacul gol. Frauda e cea mai urâtă, se gândi ea, fiindcă răpește mai mult decât obiectele furate. Îi ia victimei stima de sine.

Își găsi telefonul și-l sună pe Jeppe Kørner. Părea nervos.

— E un moment prost, Jeppe?

— În perioada asta nu e niciodată un moment bun, recunoscu el, oftând. Sunt la secție. Cu ce te pot ajuta?

Esther se concentră să-și adune gândurile. De fapt, era foarte simplu.

— Știi ceva despre un escroc care pretinde că-i pianist sau bucătar?

— Ce?

Jeppe părea să nu înțeleagă.

— Am cunoscut un…

I se strânse stomacul.

— Am fost escrocată. De bani. Cum raportez un escroc?

Tăcere. După zece secunde, Jeppe oftă.

— Esther, nu te plictisești, nu?

— Adică?

— Îmi pare rău, dar sunt foarte ocupat acum, așa că dacă m-ai sunat pentru că n-ai de lucru…

— Ascultă-mă ce zic, Jeppe! exclamă Esther, apucând strâns telefonul. Acum două zile, un bărbat care se prefăcea a fi noul meu vecin a furat bani de la mine. Cum raportez asta?

Tonul lui Jeppe se înmuie.

— Poți face asta online. Intri pe politi.dk și depui o plângere. Nu e greu. Te simți bine?

Ea se împotrivi pornirii de a se descărca pe el. Avea deja suficiente pe cap, cu cazul, și nu avea nevoie și de problemele ei mărunte.

— Sunt bine, mersi.

— Și Gregers?

— Și el, da. Chiar foarte bine.

— Bun, Esther. Ai grijă de tine.

Ea închise. O amenința plânsul, dar se controlă și se duse la geam, să se uite la apa verde-închis, înăbușindu-și lacrimile și rușinea. Nu voia să-l lase să scape.

•

Un mic haos izbucni când persoana dispărută Isak Brügger sună la secția centrală a poliției, cerând să discute cu Anette Werner. Era în stare proastă și stătea așezat în cantină, înfășurat într-o pătură. Jeppe contactă Secția U8 de la spitalul Bispebjerg, unde asistenta de gardă fu ușurată să afle că Isak fusese găsit. Când întrebă dacă polițiștii îl vor aduce înapoi, el se eschivă.

Trei oameni fuseseră uciși. Trebuiau să-i pună întrebări lui Isak. Avea doar 17 ani, pe lângă că era și pacient al unei secții închise, așa că legea spunea că avea nevoie de un avocat din oficiu. Inițial, Jeppe avu de gând să încalce legea. Îl aduse pe Thomas Larsen la cantină, cu el, și puse o cană de ciocolată fierbinte în fața băiatului, sperând să ajute la discuția informală.

— Te simți mai bine, Isak?

— Vreau să vorbesc cu Anette Werner. Marie a zis să cer să vorbesc cu ea.

Ochii lui se mișcau de la unul la celălalt.

— Am înțeles. Anette e acasă, cu un copil mic. Nu lucrează zilele astea. Dar e partenera mea și o prietenă bună, așa că promit că poți avea la fel de multă încredere în mine. Isak, spune-mi unde ai fost în ultima zi și jumătate.

— Anette Werner. Marie a zis…

— Am înțeles, dar Anette nu vine. Deci ai fost cu Marie Birch, prietena ta?

Jeppe încercă să-l privească în ochi, dar Isak îi evita privirea.

— Marie e prietena mea. Am știut mereu că într-o zi va veni să mă ajute.

— Cum să te ajute?

El păru confuz, de parcă răspunsul ar fi fost evident.

— Să mă ajute să mă eliberez.

— Poți să-mi explici la ce te referi?

Isak își privi picioarele.

— Nu ești de acord că, dacă ești internat în spital împotriva voinței tale, și nu ai voie să pleci, ești prizonier?

Dintr-odată, Jeppe înțelese. În clipele când Isak era el însuși, se exprima limpede.

— M-aș gândi că ești internat fără voia ta ca să fii ajutat…

Jeppe nu-și încheie gândul.

Isak își studie picioarele multă vreme, înainte să răspundă.

— Oamenii se trezesc dimineața și își pun pijamaua în coșul de rufe, fac duș, pregătesc micul dejun și își duc copiii la școală. Se duc la muncă și mănâncă prăjituri vinerea, pregătesc cina, pleacă în vacanțe. Viața mea cum e? Am 17 ani și sunt închis într-o cușcă cu aspect de spital. N-am intimitate, viață personală, educație sau viitor. Sunt într-un depozit. Spitalele sunt pentru oamenii care pot fi vindecați. Eu sunt la închisoare.

Jeppe privi în jos, tulburat de pesimismul tânărului. Ce-i putea răspunde?

Sara își drese glasul, chiar lângă el, și spuse:

— Kørner, ai un minut?

Jeppe se ridică și părăsi cantina, ușurat. Întâlnirea cu Isak și deznădejdea băiatului îl afectaseră.

— Da, Saidani, ce e?

— Îți amintești c-am vorbit despre locurile din care poți cumpăra un scarificator? Am căutat și nu sunt chiar atât de multe.

Îi arătă o bucată de hârtie.

— Pe scurt, am contactat câțiva comercianți online și am găsit ceva interesant pe antiquescientifica.com. Uite!

Arătă spre un rând încercuit cu roșu. Jeppe citi.

…astfel pot confirma achiziția unui scarificator istoric de alamă, pe 5 mai, de către clientul danez Bo Ramsgaard, expediat la adresa…

— A fost trimis la o căsuță poștală din Østerbro și plătit prin PayPal, însă n-am găsit contul, încă…

— Cu alte cuvinte, pot fi cai verzi pe pereți, zise Jeppe. Dar e interesant.

— Încerc să văd dacă pot urmări plata, și dacă găsesc numele, să le compar. Ai face bine să te întorci la interogatoriu.

Sara plecă pe hol, cu hârtia fluturând în urma ei ca un zmeu. Jeppe o privi plecând, apoi se întoarse la cantină.

Atmosfera era încă sumbră. Isak ședea privind în gol.

Jeppe inspiră adânc și încercă un ton vesel.

— Cum ai reușit să fugi?

— Am descuiat geamul și am sărit.

Isak părea aproape mândru.

— De unde ai luat cheia? Ți-a dat-o cineva?

Isak privi în podea.

— Miercuri seară a fost prima dată când ai fugit din spital?

Nu răspunse. Jeppe îi privi atent fața încruntată, căutând tresăriri, priviri piezișe, orice care l-ar fi putut trăda.

— Ai mai furat chei și ai mai sărit pe geamuri noaptea? Te-ai întors în cameră înainte să observe cineva?

— Nu cred, zise Isak. De ce aș face asta?

— Poate aveai treabă în oraș?

Isak își șterse fruntea cu mâneca.

— Voiam doar să mă văd cu Marie, miercuri.

— Personalul din Casa cu Fluturi – ai auzit ce au pățit?

Jeppe schimbă o privire cu Larsen, asigurându-se că putea interveni în caz că Isak reacționa.

— Ce știi despre ei?

— Marie a zis să vorbesc cu Anette Werner.

— Au fost uciși trei oameni pe care-i cunoști. Știi ceva despre asta?

— Doar cu Anette Werner. Doar cu ea discut.

Isak își duse mâinile la gât, parcă pentru a se proteja.

Jeppe își dădu seama că, deși Isak era psihotic și, probabil, nu își luase medicamentele, se temea de cineva sau de ceva anume. Dacă voiau să vorbească, trebuia să găsească o cale s-o aducă pe Anette.

— OK, Isak. Uite cum facem. Ne ducem la spital, ca să-ți schimbi hainele și să te odihnești. Să iei medicamente, dacă ai nevoie. Apoi, eu o aduc pe Anette Werner acolo.

Mișcarea apăru de nicăieri și aproape că-l dărâmă pe Jeppe. Isak îi aruncă în față ciocolata caldă și sări de pe scaun, cu o viteză uimitoare. Într-

o clipă ajunse la ușă. Larsen sări și îi blocă brațele.

Isak țipa și dădea din picioare.

Jeppe îl ajută pe Larsen să-l rețină.

— Nu-i face rău! Ține-l, dar nu-i face rău!

— La naiba, Kørner! Are un cuțit în buzunar! Trebuie să-i blocăm picioarele!

— Nu blocăm nimic!

Jeppe încercă să ajungă la băiat.

— Isak, nu îți facem niciun rău! Totul va fi bine, promit. Nimeni nu-ți face rău. Mă auzi?

Dar cuvintele lui nu avură niciun efect. Dintr-odată, Sara se lăsa pe vine deasupra lui Isak, încercând să-i calmeze mâinile care se zbăteau cu disperare.

— A fost Peter! urlă Isak, cu fața lipită de podea.

Apoi începu să plângă.

— Ce-a făcut Peter? Ce vrei să spui? Peter Demant?

Jeppe repetă întrebarea iar și iar, în timp ce băiatul suspina.

— Ce știi, Isak? Te putem ajuta, dacă vorbești cu noi.

Isak se liniști treptat și rămase nemișcat, cu ochii închiși.

— Trebuie să-l ducem înapoi la spital, zise Sara.

Ea îl prinse de sub un braț, iar Jeppe de sub celălalt, ca să-l ridice. Îi ajutară Falck și Larsen. Isak atârna ca mort. Fură obligați să-l târască.

— Să ne grăbim! Falck, ia o mașină și ne vedem în stradă!

Se alăturară mai mulți polițiști, alarmați de agitație, și îi urmară pe anchetatori la mașină, într-o procesiune ciudată.

Adrenalina îi vibra în sânge, și o propoziție i se repeta în minte, pulsându-i lui Jeppe în tâmple.

A fost Peter!

Capitolul 23

La ora 16:00 începu să plouă iar, atât de puternic că se auzea de parcă ar fi dat cineva cu aspiratorul. Apa se revărsa din streșini și refula din scurgeri, care nu făceau față. Peter Demant privea ploaia de la etajul al zecelea, unde se afla camera lui de hotel, ascultând-o cum lovea suprafața

apei lângă cheiul Kalvebod. Încerca să adopte o stare meditativă, dar se plictisea.

Miercuri seară își făcuse repede bagajul și mersese prin întuneric, pe ușa din spate și de-a lungul apei, departe de ochi iscoditori. Pe la miezul nopții se cazase la hotelul Tivoli, cu pantofii înnoroiți și inima bubuindu-i de sentimentul aventurii. Era o formă de justiție poetică să locuiască acolo, la o aruncătură de băț de sediul principal al poliției. Frumos și ironic. Peter comandase cea mai scumpă sticlă de Bourgogne din meniul de room service și o băuse în pat, privind la televizor.

Dar aventura cedase curând locul realității: Peter era fugar. Nu mai era în siguranță, iar cei doi tembeli pe care-i alocase poliția din Copenhaga pentru protecția lui nu erau de niciun folos. Problema cu fuga era că trebuia să se mențină pe sine însuși sub control și n-avea nici timp, nici chef să o facă. Avea de finalizat o misiune, o sarcină.

Peter privea apa și se simțea tot mai captiv în propria-i hotărâre. Un bărbat care fuge e un șoarece, dar el nu era un șoarece și refuza să joace acel rol. Timpul îi scăpa printre degete, iar el stătea și se uita cum se mișcă lumea. Ziua de ieri fusese de un trei absolut, și nici cea de azi nu arăta mai bine. Ce-avea să facă în temnița asta luxoasă, de opt metri pătrați?

E vina ta! E numai vina ta!

Trine mârâise asta la el în timp ce-l lovea în piept cu o cutie goală de medicamente. Dar dacă vorbea despre sine sau despre crime, nu-i fusese clar. Evident că făcuse greșeli. Oricine muncește mult mai dă și greș. Dar misiunea lui era să ajute, să vindece.

Peter se îmbrăcase deja cu haina de ploaie înainte să-și dea seama că ieșea. Ea îl chemase, iar el venea.

Haina atârna pe el ca un scut, ca o armură, și el simți că fierbe de energie. Era riscant să se miște așa, prin lume, dar mereu își asumase riscuri. Din câte știa, nu-l căutau. În plus, dacă rămânea pe loc, avea să moară încet.

Așteptând liftul, simți că-l cuprinde furia. Societatea are răspunderea de a-și proteja cetățenii împotriva celor care nu se pot apăra singuri, cei care nu pot deosebi binele de rău pentru că sunt bolnavi sau afectați de traume din copilărie, de părinți răi sau de o familie inhibată.

Oricât ar dori oamenii să creadă că boala poate fi tratată și nebunia controlată, cei care lucrează cu persoane tulburate mintal știu că nu e mereu

așa. În unele cazuri, recuperarea nu e posibilă, și atunci cine trebuie protejat? Bolnavul sau cei din jur?

Ușile liftului se deschiseră, cu un ping. Peter intră în spațiul ca o cușcă.

Se săturase de permisivitate și de umanitate prost înțeleasă. În oglindă, își surprinse propria privire, ochii inteligenți și cercetători de pe chipul acela stupid și rotund. Nu mai voia să se simtă vinovat.

Peter apăsă pe buton și coborî.

•

Când Anette opri mașina în fața spitalului Bispebjerg, ploua atât de tare, că se gândi să rămână înăuntru până ce se mai potolea. Știa că era un act îndrăzneț din partea ei chiar și numai să vină până acolo. Că era posibil să nu ajungă acasă înaintea lui Svend și că el s-ar fi putut supăra pe ea. În plus, avea sânii atât de plini, că nu prea-i mai putea ignora.

Spitalul Bispebjerg avea o sută de ani și un campus întins, cu peste patruzeci de clădiri și niște grădini spațioase, și un parc. Anette nu era sigură unde se afla Secția U8, așa că fugi prin ploaie spre clădirile cele mai plauzibile. Se dovedi o strategie proastă. Când găsi, în sfârșit, locul corect, era leoarcă. Își scutură apa din păr și merse, picurând și înjurând, până la recepție, unde se afla o femeie cu ochelari verzi și un zâmbet prietenos.

— Ah, dar se pare că v-a prins!

— Și încă cum! Îmi cer scuze că ud podeaua. Am găsit greu drumul.

Anette încercă să-și șteargă palmele de pantalonii uzi.

— Așa se întâmplă de obicei. Cum vă pot fi de folos?

— Aș dori să discut cu o asistentă pe nume Ursula Wichmann. Lucrează azi?

— O clipă. Sun să întreb. Cine o caută?

— Anette Werner. Sunt, ăăă… o prietenă de-a lui Inge Felius.

Femeia își potrivi ochelarii și sună. Purtă o conversație scurtă, pe care Anette se prefăcu a nu o asculta, și închise.

— Nu este pe secție chiar acum, dar lucrează azi, așa că va reveni curând. Nu știu dacă aveți timp să așteptați.

Anette nu știa nici ea. Rămase o clipă pe loc și încercă să ia o decizie. Avea să dureze până ce reușea din nou să argumenteze că voia să petreacă niște ore departe de copil – cel puțin după capul lui Svend.

— Ies să iau o gură de aer. Poate că vine între timp.

Anette ignoră privirea surprinsă a femeii și se întoarse în ploaia

torențială. Dacă tot era udă leoarcă, putea merge să vadă fântâna în care fusese găsit corpul lui Nicola Ambrosio.

Cu capul plecat, străbătu pleoscăind aleile înnoroite ale spitalului și se pierdu iarăși repede printre clădirile derutante. La o intersecție, dincolo de o clădire modernă, cu fațadă de sticlă, apucă pe o scurtătură și se trezi pe un șantier. N-ar fi trebuit să fie atât de greu, la naiba! Fântâna era în mijlocul incintei. Își croi drum înapoi spre clădirea de cărămidă roșie și trecu prin dreptul unei fațade pe care o recunoscuse ca fiind aproape de Secția U8, când un fulger enorm sfâșie cerul deasupra ei.

— Futu-i!

Anette nu se temea de furtuni, dar aceea era foarte aproape. Simți telefonul vibrându-i în buzunar și căută adăpost, să poată răspunde. La câțiva metri în față, niște scări duceau spre o ușă de la subsol. Alergă pe scări în jos, către ușă, o găsi descuiată și se grăbi să se adăpostească de ploaie. Tuburile fluorescente de deasupra capului erau aprinse, luminând un hol lung, cu tavan înalt. Podeala de linoleum și rafturile metalice erau dovada că subsolul fusese modernizat și utilizat cândva, însă nu părea că oamenii ar fi trecut prea des pe acolo. Praful se așternuse peste tot, iar aerul era umed și lipicios. Măcar nu ploua.

Anette își scoase telefonul din buzunarul interior. Nu mai suna, dar văzu că Jeppe încercase să dea de ea. Avea degetele prea ude și hainele leoarcă, nu și le putea șterge de ele. Căută o cârpă sau niște hârtie, dar rafturile erau goale. Pe hol văzu o ușă deschisă. Anette se apropie și privi înăuntru.

Aproape că fu orbită. Plăci albe de faianță din podea până-n tavan sclipeau sub lumini fluorescente puternice. Plăcile erau vechi și crăpate, dar păreau curate, precum cele de la o piscină interioară. Fu izbită de un miros puternic de clor și de săpun. Nimic de șters mâinile. Și… telefonul îi murise deja, înecat de ploaie. Anette înjură zdravăn.

Tavanul se curba în două arcade frumoase, iar pe un perete era montată o chiuvetă funcțională. Anette își aminti de o broșură pentru un spa din Europa de Est. Locul avea aceeași frumusețe în ruine. Se duse la chiuvetă și răsuci robinetul. Se blocă și mârâi, dar scuipă un fir subțire de apă ruginie, care curse în chiuvetă, formând o băltoacă roșie. Anette se îndepărtă, ca să nu fie stropită, și se lovi de o targă. Părea modernă, cu o ramă de inox și o husă lavabilă. Își trecu degetul peste metalul rece și dădu de o curea de piele. Pielea părea rigidă, de parcă fusese înmuiată în ceva.

Poate sânge.

— Bun venit!

Anette se sperie atât de tare de voce, încât inima îi plonjă în genunchi, doar ca să-i țâșnească înapoi în gât. Privi spre ușă.

— Cred că ești de la poliție. Ai venit după mine?

Chiar dacă nu se văzuseră niciodată, nu avea nicio îndoială cine se afla în fața ei.

•

Când mașina poliției trase în fața secției de psihiatrie a spitalului Bispebjerg, Isak se liniștise complet. Nu că era relaxat, ci mai degrabă își acceptase soarta, și stătea cu obrazul lipit de geam, ca un animal dus la abator, așteptând inevitabilul. O delegație de la Centrul de psihiatrie pediatrică era pregătită cu umbrele, să-l primească. Falck opri motorul.

Jeppe lăsă telefonul – Anette nu răspundea – și își desprinse tocul pentru arme de foc de la centură, încuind pistolul în torpedo. Fără arme la Psihiatrie.

Ieșiră din mașină și o salutară pe asistenta de gardă.

— A început să se simtă rău la secție. Din păcate, a trebuit să-i punem cătușe. Îmi pare rău.

Asistenta se apropie de mașină, cu umbrela, și spuse:

— Isak, bună. Te simți bine?

Isak o lăsă să-l ajute să iasă din mașină, cu ochii plecați. Nu răspunse la întrebare și nici nu reacționă la întoarcerea sa la spital, ci rămase în carapace. Pasiv, le permise să-l ghideze spre intrare. Jeppe și Falck îi urmară.

Era oare adevărat că existau tineri danezi fără viitor? Chiar nu se putea face nimic pentru ei?

Nu era un gând pe care Jeppe să fie pregătit să-l accepte. Când ai 17 ani, lumea ar trebui să fie un festin de opțiuni. Viața ar trebui să fie un viitor mare, vibrant, și nu o buclă infinită de asistenți cu intenții bune, dar insuficienți, și de zile petrecute în singurătate.

Când ajunseră în camera lui Isak, Falck îi tăie legătura de plastic de la încheieturi și Isak se întinse pe pat, cu spatele la adulți.

Asistenta de gardă se întoarse spre Jeppe.

— Îi vom da ceva care-l va ajuta să doarmă, ca să se odihnească. Ați putea aștepta afară?

Jeppe și Falck ieșiră pe hol și lăsară echipa de asistenți sociali și de infirmiere să-l ajute pe Isak. Așteptară în tăcere, Falck cu degetele împletite peste burtă, iar Jeppe adâncit în propriile-i gânduri negre. După zece minute se deschise ușa, iar asistenta de gardă se strecură pe hol.

— A adormit.

— Mă bucur, încuviință Jeppe sumbru. Dar sunt convins că vă dați seama că trebuie să discutăm cu el cât mai repede. Tot nu știm dacă a fost sau nu implicat în crime. Cum abordăm situația?

— Nu știu, spuse asistenta, zâmbind nervos. Isak tocmai a petrecut o zi și jumătate fără pastile și departe de sursele lui obișnuite de siguranță. E greu de zis cât de puternic va reacționa. Putem decide mâine dimineață, când știm cum se simte?

— Cred că vom fi nevoiți.

Jeppe arătă spre ușa camerei lui Isak.

— Aveți suficient personal ca să-l țineți sub supraveghere?

Ținem ușa întredeschisă și îl verificăm la intervale regulate, zise ea.

— Bine. Postăm doi polițiști la geamul lui. Până ce aflăm mai multe despre legătura sa cu crimele, trebuie să fim aici permanent. Sper că e în regulă.

Asistenta ridică o mână, protestând.

— Pare puțin probabil ca Isak să fi avut de-a face cu… De fapt, este de neconceput…

— Suntem de acord, o întrerupse Jeppe. Dar tot trebuie să-i punem întrebări.

O femeie cu ochelari verzi se vârî energic printre ei, se opri brusc și o apucă pe asistentă de braț.

— Te-a găsit?

Asistenta o privi fără să priceapă.

— O femeie a apărut acum câteva minute. Anette Werner. A întrebat de tine pe nume. Ursula Wichmann. A zis că așteaptă afară.

— Anette Werner? repetă Jeppe, încremenind. Sunteți sigură că așa o cheamă?

— Blondă, puternică, persuasivă.

Femeia cu ochelari verzi încuviință.

Doar Anette putea fi.

— N-am văzut-o.

Asistenta se încruntă.

— Probabil a renunțat.

Femeia ridică din umeri.

— Dacă e ceva important, revine ea.

Jeppe ignoră privirea întrebătoare a lui Falck.

— Sunăm mâine să aranjăm detaliile pentru interogarea lui Isak, zise el. La revedere.

Jeppe îl trase pe Falck după el, pe lângă Ursula Wichmann.

Alergară prin ploaie în parcare, spre mașina de poliție. Jeppe căută din priviri mașina Anettei. Nu era nicăieri. În ce naiba se mai băgase acum? Își continua aventura detectivă din concediu?

Clasic! Și ce sincronizare! Jeppe se confrunta cu o predare umilitoare a cazului către Thomas Larsen, care era cu zece ani mai tânăr.

Când ajunseră la mașină, Jeppe își scoase telefonul și o sună iar pe Anette. Avea telefonul închis. Îi lăsă un mesaj scurt.

— Ce face Werner aici?

Falck porni motorul și ștergătoarele.

— Cine știe? Dar mașina ei nu-i, așa că probabil a plecat. Să mergem la secție, să-mi smulgă comisarul stelele de pe epoleți.

Falck își făcu de lucru cu schimbătorul și ieși pe Tagensvej.

•

El închise ușa și o încuie, cu o mișcare rapidă, apoi scoase de sub haină un cuțit cu mâner de lemn și lamă pătrățoasă.

— Este un satâr. Pe vremuri, se foloseau la amputarea membrelor cangrenoase. L-am cumpărat online, sub numele de Bo Ramsgaard. Cum am cumpărat și scarificatorul. E vechi, dar ascuțit. Urcă-te pe targă.

Anette rămase nemișcată o secundă, privind lumina care sclipea pe lamă și în ochii lui. N-avea nicio șansă să-l înfrunte. Singura ei speranță era să-i facă pe plac și să câștige timp. Sau milă. Se așeză pe targă.

Ținându-i satârul la nivelul feței, el o apucă de brațul drept.

— Întinde-te frumos. Stai cuminte, să-ți prind cureaua.

Anette făcu întocmai, incapabilă să intuiască vreo ocazie de a scăpa de el, paralizată ca în visele în care se apropie un tren de tine, huruind, și tu nu poți pleca de pe șine.

O prinse de targă, nonșalant: un braț, celălalt, ambele glezne, apoi două curele în plus, care-i țineau degetele desfăcute. Tot timpul cu satârul ridicat

și fără să-i tremure deloc mâinile.

— Eu nu fac parte din ecuație.

Anette încerca să vorbească neutru, dar vocea îi tremura ca un picamer, trădându-i teama. Mintea i se învârtea și căuta idei la viteză maximă.

— N-am venit aici după tine. Ai timp să scapi. Nu e nevoie să faci asta.

El puse satârul pe podea și verifică legăturile.

— Din păcate, e fix pe dos. Dacă te elimin, nu trebuie să fug. Nimeni nu ți-a cerut să-ți vâri nasul. Ți-ai căutat-o cu lumânarea.

Anette detesta să știe că avea dreptate. Ar fi putut renunța. Dar aceea era logica unui ucigaș. N-avea cum să fie vina ei că zăcea acolo.

El scoase din buzunar o cutiuță de alamă și o ridică sub nasul lui Anette. Cu o expresie solemnă, apăsă un buton și douăsprezece lame de cuțit ieșiră afară, cu un *zing* metalic.

— Acesta e un scarificator. Simpatic, nu? Ți-aș cere să îți desfaci pantalonii, dar sigur că nu poți. Nu-ți face griji, nu vreau decât să-ți găsesc artera femurală.

Trase de banda elastică a pantalonilor ei de trening până-i dezveli șoldul stâng, apoi retrase iarăși lamele în cutiuță, răsucind un mâner, îi lipi cutiuța de zona inghinală și dădu din cap, parcă vrând să-și ceară scuze.

— Știi ce se întâmplă acum, nu?

Apăsă pe buton și Anette auzi iar *zingul* metalic. Durerea întârzie o secundă. Apoi urlă.

— Da, doare. Și mă tem că devine tot mai rău, înainte de sfârșit.

El retrase lamele. Plasă scarificatorul pe încheietura ei stângă.

Durerea țâșnea din vintrele Anettei, radiindu-i prin corp, iar panica rămasă după nașterea recentă o cuprinse din nou. De data asta, însă, nu exista luminița de la capătul tunelului de durere. Sau poate că exista.

Anette încercă să strângă din dinți și să vorbească în ciuda durerii.

— Am o fetiță. N-are nici trei luni.

— Atunci, ce cauți aici? De ce nu ai grijă de copilul tău?

Deschise iar scarificatorul. Anette simți că i se retează mâna stângă. El se apropie de cealaltă parte a tărgii și retrase lamele, vorbind peste gemetele ei.

— Ce se întâmplă acum este că vei sângera treptat. Vei muri în jumătate de oră. Îmi pare sincer rău că trebuie să fie așa.

Puse scarificatorul pe încheietura ei dreaptă și eliberă lamele.

Anette urlă.

— Nu te aude nimeni, dar, ca să fim siguri…

Îi vârî cu forța o bilă de cauciuc în gură. Era roșie.

— Acum, eu voi ieși pe ușă și o voi încuia. Nu mai are nimeni cheia, așa că n-ai decât să te relaxezi și să-ți petreci timpul rămas pregătindu-te pentru lumea cealaltă.

Anette imploră pentru viața ei.

Mingea îi făcea rugămințile dezarticulate, dar se rugă oricum. Mormăi neinteligibil și clipi, încercând să ajungă la el.

— Grecii antici spuneau că sufletul ia forma unui fluture când părăsește corpul. Așa-i că-i un gând frumos cu care să mori?

Închise ușa.

Anette îl auzi încuind-o la exterior. Încercă să strige, să-i comande să vină înapoi și s-o elibereze, și își irosi ultimele puteri mușcând mingea și zbătându-se. La jumătate de minut după ce el plecase, luminile se stinseră și camera deveni întunecată ca un mormânt ce era.

Anette simți că i se scurge viața din trup. Închise ochii, îl văzu pe Svend, soțul ei iubit, sufletul ei pereche, prietenul ei. Văzu toți anii, călătoriile, sărutările, cinele, promisiunile și nopțile. Câinii, plimbările. Văzu totul în fragmente suprapuse, în timp ce sângele îi părăsea trupul.

Și își văzu fetița. Gurița ei care căuta, degețelele, pielea neobișnuit de moale de pe obraji. O auzi respirând și simți, în sfârșit, în beznă și pierdere, o iubire dură ca stânca, transcendentală.

Capitolul 24

Ieșiră din campusul spitalului și ajunseră la câteva străzi distanță, când Jeppe își aminti ce nu reușise mai devreme. Falck încerca să-l înveselească spunând o glumă despre un canibal care avea un magician în stomac, iar Jeppe trebui să-i spună să tacă.

Vina merge mână-n mână cu resentimentul față de faptul că ai fost silit să faci lucrul de care te simți vinovat. E o sabie cu două tăișuri, care-l face pe cel care o poartă victimă și călău deopotrivă. Cuvintele lui Peter Demant, în timp ce stătea așezat, cu ochi întunecați, hotărât, lângă foc, în restaurantul de pe Store Strandstræde.

— Întoarce! bolborosi. Înapoi la spital, acum!

Falck întoarse brusc și conduse înapoi pe Tagensvej cu o viteză surprinzătoare. Era evident că simțise și el că timpul n-avea răbdare. Intrară în campus și Jeppe deschise geamul.

— Acum încetinește și treci pe lângă toate clădirile. Deschide geamul și fii atent!

— Ce căutăm?

— În primul rând, mașina lui Werner. Dă-i bătaie!

Falck lăsă mașina să meargă încet pe aleile înguste, care străbăteau campusul din cărămidă veche și beton modern, trecu pe lângă mașini parcate și peluze. Aerul era apăsător, ca în clipa în care dirijorul ridică bagheta și toată orchestra inspiră. Jeppe nu știa ce muzică vor cânta.

— Stai! strigă Jeppe, făcând geamurile să vibreze.

Ieși din mașină înainte ca Falck să fi oprit complet. Alergă spre rastelul de biciclete, orbit de ploaie.

Desigur.

O bicicletă cu ataș parcată în cea mai bună ascunzătoare din lume, chiar acolo, la vedere, în parcarea pentru biciclete din campusul spitalului, înconjurată de sute de alte biciclete. Era undeva acolo, printre nenumărate biciclete de copii și alte biciclete cu ataș, așteptând să fie identificată în tot acel talmeș-balmeș.

— Cheamă întăriri! strigă Jeppe prin ploaie, către Falck, care încă se mai afla în mașină. Avem nevoie de criminaliști.

— Ce se petrece, Kørner?

Falck ieși din mașină.

— E aici! Bicicleta pe care a folosit-o pentru a transporta victimele e aici, pe undeva. Iar el e în zonă, sunt convins! Să mergem pe-acolo, arătă Jeppe spre o fațadă.

— Dar de unde știm încotro mergem? Ce căutăm?

— Locul faptei, Falck. Căutăm locul faptei.

Falck îl urmă, împotriva voinței sale. Jeppe îi simțea scepticismul. Știa că era o nebunie să iasă așa, în ploaie, dar nu mai aveau de ales.

— Trebuie să fie o aripă ascunsă sau nefolosită prin apropiere, unde a putut lucra netulburat. La parter, sau la subsol, pentru că n-ar fi putut căra corpurile pe scări fără să fie văzut. Undeva unde să-și poată lăsa bicicleta în față, și apoi să ia corpul imediat după crimă.

Jeppe își lăsă instinctul să-l conducă, asemenea unui ogar, respirând greu, în timp ce explica atât pentru sine, cât și pentru Falck. Nu voia să permită criminalului să-i mai lase să alerge în cerc.

— Asta?

Jeppe se întoarse și îl văzu pe Falck arătând spre o alee pe lângă care el trecuse. O bicicletă neagră cu ataș era parcată lângă o scară care ducea către o ușă de la subsol.

— Să vedem.

Coborâră scara exterioară până la o ușă vopsită în albastru. Era descuiată și se deschidea într-un hol de subsol cu tavan înalt, prăfuit, lipicios și cu siguranță dezafectat. Într-o parte, ce mai rămăsese din lumina de zi pătrundea prin niște lucarne, iar de cealaltă parte se aflau o serie de uși închise. Jeppe o încercă pe prima. Se deschise și deasupra capului se aprinseră lumini puternice. Era goală și nu i ghicea știa scopul original – poate fusese folosită ca depozit. Următoarea era în mare parte identică. În a treia se aflau o targă veche și niște rafturi de oțel demontate.

— Kørner, ce căutăm aici? N-are trebui să ne întâlnim cu întăririle, sus?

Jeppe ignoră întrebările rezonabile ale lui Falck și porni spre următoarea ușă de pe hol. Era încuiată. Următoarea ușă era deschisă.

— De ce doar una dintre uși e încuiată? Aici nu e nimic de valoare și toate celelalte sunt deschise.

Jeppe se apropie iar de ușa încuiată și se lăsă pe vine. Clanța era din bachelită cenușie, netedă și lucioasă, de parcă ar fi fost folosită regulat.

Jeppe veni mai aproape. Pe o parte, unde o atingeai cu degetul mare când apucai clanța, era o pată roșie închis.

— Spargem ușa! Haide, Falck!

Jeppe se dădu doi pași în spate și lovi bine țintit cu piciorul, chiar sub încuietoare. Ușa se mișcă din loc. La fel și spatele lui. Lovi iar. La a treia lovitură, cadrul din jurul clanței se crăpă și ușa se deschise.

Luminile fluorescente din tavan se aprinseră și se reflectară din pereții acoperiți cu dale albe.

Lângă perete era o targă.

Pe ea era prinsă Anette Werner, în curele. Avea o minge în gură și ochi pustii. Sub ea, podeaua era plină de sânge.

— Dumnezeule! Desfă curelele de pe partea aceea! Repede!

Jeppe și Falck încercară să desfacă legăturile late, de piele, dar mergea

teribil de încet. Jeppe știa că ar trebui să-i caute pulsul la gât, dar nu se putea îndura să o facă. Trebuiau să o elibereze și să o ducă la Urgențe, imediat.

Jeppe se înecă în gustul de fiere când ridică brațul Anettei și văzu cele douăsprezece incizii. Douăsprezece tăieturi mici, simetrice, care lăsau viața să i se scurgă din trup.

Își smulse geaca și tricoul, le rupse și îi legă fâșiile în jurul încheieturilor, strâns, ca să oprească sângerarea.

— Leagă-i geaca în jurul coapsei, Falck! Fă un garou!

Își lipi urechea de pieptul ei și ascultă. Haide, haide, haide!

O pauză. Nimic. Tăcere.

Apoi, cea mai slabă bătaie din lume. Dar era acolo! Era cel mai frumos sunet!

— Trăiește!

Jeppe scoase mingea din gura Anettei.

— O ridic pe umăr și tu mă ghidezi afară.

— Mă tem că asta nu se poate.

Vocea venea din ușă.

Jeppe încremeni.

Anette îi murea în brațe, la două sute de metri de secția de Urgențe. Lumea clipi, ca un bec pe moarte. Ochii speriați ai lui Falck. Sângele. Ucigașul, care fusese mereu sub nasul lui. Satârul din mâna lui.

Două lucruri știa clar:

Bunul și bătrânul său Heckler & Koch, revolverul de serviciu, era în mașină.

Iar ei erau ca și morți.

•

— Ați auzit de efectul fluture, de teoria haosului?

Cei doi polițiști clipeau, parcă fără să înțeleagă întrebarea. Felul în care se uitau la el îl deranja. Parcă ar fi fost vreun monstru. Dar, ținând cont că nu știau totul, se putea aștepta la o părere deloc nuanțată.

— Potrivit lui Edward Lorenz, care a formulat teoria haosului în anii 60, un fluture care dă din aripi într-o parte a lumii poate declanșa un uragan în cealaltă parte. Cu alte cuvinte, între cauză și efect există o dinamică non-liniară. Uneori, un pas greșit și nevinovat poate avea consecințe catastrofale. Așa e viața.

Își atinse palma cu partea plată a satârului, simțindu-i greutatea, îi văzu pe polițiști cântărindu-și șansele împotriva lui. Erau neînarmați, iar cel cu bretele, pe nume Falck, era bătrân și supraponderal. Chiar dacă satârul era o armă de luptă corp la corp și, prin definiție, nesigură, știa că ei nu-l puteau dovedi.

— Decizia de a nu lua cu voi armele din dotare s-a dovedit fatală. Puneți-vă telefoanele pe targă. Falck, tu te duci acolo – indică spre chiuveta din perete – și Kørner, lângă peretele opus. Vă așezați pe jos, cu mâinile la ceafă.

În clipa în care detectivul mai în vârstă făcu un pas ezitant spre targă își dădu seama că victoria era de partea lui. Odată ce polițiștii se îndepărtau unul de celălalt, erau lipsiți de apărare. Bătrânul abia dacă se putea ridica de jos fără ajutor. Kørner știa și el asta. Regretul lui era aproape palpabil când se îndreptă spre peretele opus chiuvetei și se lăsă la pământ, în șezut, fără să-și ia ochii de la satâr. Poate c-ar fi trebuit să aducă un partener mai tânăr.

După ce anchetatorii se așezară pe podea, lângă pereții indicați, se apropie de polițista de pe targă.

— Încă trăiește. O doamnă dură. Deși nu cred c-ar supraviețui dacă-și pierde un braț. Dacă vă mișcați, testăm teoria.

Le aruncă telefoanele pe podea și le privi zdrobindu-se.

— Am chemat deja întăriri, zise Kørner, cu o voce arogantă și încrezătoare. Poliția va roi pe aici, într-o clipă.

— A, dar colegii voștri nu știu unde sunteți, și eu mă pot asigura că nu vă vor găsi. Nu vii, în orice caz.

— Ce vrei să faci?

— Un magician nu-și deconspiră secretele.

— De ce? De ce toți acești morți?

— Nu exista altă cale, de aceea, spuse el, clătinând din cap. Din păcate, n-am tot timpul din lume și mă îndoiesc că vă pot face să pricepeți, pe scurt.

— Încearcă!

Kørner vorbea pe un ton poruncitor. De parcă el lua deciziile.

— Dacă vrei să tragi de timp, nu te obosi. Dar îți dau câteva idei. Să zicem că-ți îndeplinesc ultima dorință.

Simon stătea în picioare, cu satârul în mână, lângă polițista muribundă. Brațele îl ardeau, dar durerea nu conta. Era aproape plăcut. Începuse cursa

finală.

— Poți face bani buni de pe urma bolnavilor. Pentru Rita și Robert totul era despre bani. L-au angajat pe Peter Demant să dea o patină profesională lucrurilor, dar nimeni altcineva nu era calificat. Erau doar ieftini.

Kørner se mișcă ușor, dar celălalt îl surprinse.

— Stai pe loc, Kørner, până zic eu…

Simon clătină din cap, resemnat, și puse satârul pe pieptul polițistei.

— Lucrurile nu erau în regulă în Casa cu Fluturi. Nu din rea-voință, ci din lene, lăcomie, aroganță… lașitate. Victimele erau patru oameni tineri, inocenți, copii care nu puteau protesta fiindcă nu-i credea nimeni.

— De asta au trebuit să moară angajații? Fiindcă erau leneși? întrebă Kørner.

Simon avea un gust neplăcut în gură și înghiți ca să scape de el.

— Nu și-au respectat misiunea de a-i proteja pe tinerii vulnerabili. Le-au distrus viețile! După aceea, au continuat să lucreze în sistem de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu pricepi? Alți copii de neglijat, alții copii de îndopat cu pastile.

— Și tu ești protectorul lor, apărătorul bolnavilor și salvatorul celor slabi? întrebă Kørner, privind în față. Vreau să înțeleg de ce ucizi.

— Vorbești, Kørner, și irosești timp prețios.

Simon arătă spre o trapă din podea, aflată la nici doi metri de unde stătea detectivul.

— Asta duce într-un spațiu îngust. Nu e mare, dar suficient cât să se întindă în el doi polițiști până nu mai au oxigen. Deschide-o!

Kørner se apropie de trapă și o deschise cu greu. Capacul era din fier forjat și se luptă să-l ridice.

— Intră, cu picioarele înainte. Nu e adâncă. Haide! Va trebui să te întinzi, să-ți încapă și capul. Apoi, colegul tău ți se va alătura.

Îl urmări pe Kørner vârându-și picioarele în trapa din podea și coborându-se.

— Dacă lucrurile merg conform planului, în curând veți fi în compania unui renumit psihiatru. Tocmai ce-am găsit documente care dovedesc că el ar fi trebuit să fie primul care să dispară. Dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Simon se apropie de trapă.

— Îmi pare rău că lucrurile trebuie să se sfârșească așa pentru voi, într-o

gaură din pământ. Gândiți-vă la ea ca la un dispozitiv similar cu un leagăn Utica. Știți ce-i acela? Era o cușcă securizată, folosită pentru pacienții cei mai periculoși, cei mai nebuni, până spre finele secolului XVII. Atât de mică, încât nu te puteai întinde în ea. Nu era folosită nici pentru pedeapsă, nici pentru vindecare. Doar pentru depozitarea pacienților.

Kørner dispăru în gaură și Simon simți o rază de lumină pe față. Curând, va putea privi din nou înainte.

Dădu din cap, parcă vrând să-și ceară scuze.

— Nu e o pedeapsă, Kørner. E doar pentru depozitare.

•

Jeppe văzu lumea dispărând. Sclipirea plăcilor de faianță fu înlocuită de întunericul pereților din jur. Zăcea în mirosul de pământ și simțea solul rece dedesubt. Spațiul era adânc doar de vreun metru, și atingea extremitățile cu capul și picioarele. Nu era cu mult mai mare decât un mormânt.

Prin deschizătura de deasupra lui pătrundeau lumină și aer, dar curând capacul urma să se închidă și totul avea să fie cufundat în întuneric. El și Falck aveau să zacă acolo, ca niște sardine, marinându-se în suc propriu, icnind după aer, în timp ce Anette sângera până la moarte.

Oare cât de repede se termina? Jeppe nu-și amintea cât dura să rămâi fără oxigen într-un spațiu mic și etanș. Probabil exista o ecuație. Mai repede decât i-ar fi găsit colegii, cu siguranță. Aceea era singura ecuație care conta.

Atâta moarte provocată de lene și de lăcomie… Un criminal motivat de simțul dreptății. O sabie cu două tăișuri, care-l face pe cel care o poartă victimă și călău deopotrivă, spusese Peter Demant. El era următorul pe listă. Singurul motiv pentru care încă se bucura de libertate liber era, probabil, că reușise să se ascundă la timp.

Regreta Jeppe ceva?

Că nu se purtase mai frumos cu mama lui. Că nu rezolvase suficient de repede cazul. Că Anette nu se va întoarce acasă, la fetița ei.

Își trecu mâinile peste pereți, lăsând cimentul sfărâmicios să cadă peste el. Îl auzea pe Simon Hartvig ordonându-i lui Falck să se ridice. După ce se întindea și el în gaură, totul se termina. Aveau să moară unul lângă celălalt.

Jeppe nu plănuise cum să părăsească lumea, dar să fie îngropat lângă detectivul Falck nu se afla pe lista lui de moduri tolerabile de a muri. Își ținu respirația și zgârie iar cimentul. Îl auzea pe Falck venind.

O umbră se lăsă peste gaură și Jeppe văzu trupul masiv al lui Falck îngenunchind, pregătindu-se să se târască înăuntru. Îl văzu pe Simon în spatele lui, cu satârul.

Jeppe surprinse privirea lui Falck. Bătrânul detectiv se lupta cu efectele gravității și cu anii de uzură, care-i afectau genunchii și spatele. Corpul lui era obosit, foamea de apreciere ostoită. Bretelele acelea multicolore îl țineau în picioare și îl reduceau totodată la o glumă ca acelea pe care-i plăcea să le spună. Însă Falck, polițistul tânăr de odinioară, anchetatorul ca un buldozer, bărbatul cu suficient spirit de luptă, încăpățânare și curaj pentru un oraș întreg, era încă acolo.

Într-o clipă alertă, limpede, Jeppe îl zări. De atât avu nevoie. Strânse pumnul în jurul prafului de ciment și își încordă mușchii abdominali.

— Acum!

Falck sări într-o parte, agil ca un voleibalist. Jeppe ridică brațul și, într-o mișcare fluidă, aruncă praful în ochii lui Simon. Simon își acoperi fața cu mâinile și urlă surprins. Satârul lovi podeaua.

Jeppe se folosi de moment ca să se ridice din gaură, dar nu ajunse departe. Simon își încolăci degetele în jurul gâtului său. Strânse dur și îi blocă instant lui Jeppe accesul la aer. Nu reuși să se împotrivească.

Strangularea e o moarte cumplită.

Propoziția îi trecu prin minte în timp ce încerca să prindă ceva cu membrele, iar vederea i se încețoșa.

Roșu în spatele ochilor, ca atunci când îți întorci fața spre soarele amiezii, și mirosul pământului reavăn care-l așteptа. Urechile i se umplură de paraziți, insistând dureros spre creier. Nu fusese îndeajuns de rapid.

Zgomotul metalic își croi drum printre paraziți. Strânsoarea lui Simon slăbi și oxigenul curse precum heroina spre creierul lui Jeppe. Se prăbuși pe podea, cu partea inferioară a corpului încă în gaura pentru cărbuni, și respiră lacom, în timp ce în fața ochilor îi dansau pete negre.

Jeppe ridică privirea.

Simon Hartvig zăcea inconștient pe podea, iar în spatele lui detectivul Falck se ridicase în picioare, mare ca un uriaș și la fel de puternic, cu satârul în mână. Îl lovise pe Simon cu partea boantă, fiindcă pe lamă nu era sânge.

Falck ridică întrebător din sprâncene. Jeppe arătă spre Anette și încercă să vorbească, dar tuși atât de mult încât cuvintele îi ieșiră neinteligibile.

— Fugi, Falck!

Capitolul 25

Doar spre miezul nopții reuși Jeppe să ajungă în Christianshavn, cu un taxi care duhnea atât de rău a tutun stătut, încât jură să nu mai fumeze niciodată. Hotărî să-și sune mama și să-i spună că se simte bine, dar își aminti că telefonul lui era distrus.

Sara deschise ușa, își desfăcu brațele și-l trase într-o îmbrățișare atât de strânsă, că aproape-i tăie respirația.

— Te bucuri să mă vezi.

— Mă bucur să te văd viu! Anette e bine?

Jeppe încuviință, extenuat.

— E în centrul pentru traume de la Spitalul Național, cu perfuzii în ambele mâini. A pierdut aproape patru litri de sânge și era cât pe ce să moară, dar o să scape. A depășit momentul critic.

— Slavă Cerului!

Sara îl sărută iar și iar, ținându-l strâns și apăsându-și fața în curbura gâtului său, de parcă trebuiau să sufere amândoi puțin înainte ca ea să îndrăznească să creadă că el era teafăr.

El o luă în brațe și o duse în apartament, o sărută pe gât și pe umeri, peste tot unde ajunse. În dormitor, se rostogoliră pe pat, cu Jeppe încă în haina de ploaie și cu încălțările ude.

Ea îi smulse hainele, insistentă, cu o dorință îngemănată cu teama de moarte. Jeppe se bucura de acea pornire de poftă carnală, pasiunea care arde fără limite când ești adolescent, căci era un dar rar. Îi atinse sânii moi, îi sărută. Ea îl trase deasupra ei, iar el își ignoră ochii obosiți și lipsa de somn. I se predă.

După aceea, rămaseră întinși și ea nu se întoarse cu spatele.

— Ți-a fost frică?

Întrebarea fu pusă atât de nevinovat, că Jeppe râse.

— Nu. În mod straniu, nu. Mi-e mai frică acum decât mi-a fost în subsolul ăla.

Ea îl privi întrebătoare.

Chiar și pe întuneric îi vedea ridul mic care i se forma la baza nasului,

când era sceptică, și dintr-odată simți un șuvoi atât de brusc de iubire pentru ea, că trebui să se întoarcă și să privească tavanul.

— Te deranjează dacă fumez?

Jeppe hotărî să-și amâne decizia de a renunța.

Sara dădu cuverturile la o parte, râzând.

— Dependent de nicotină bătrân ce ești! Haide, să ieșim pe scara din spate și deschidem geamul.

Sări din pat și îl trase afară. Două minute mai târziu se instalase pe casa scării, cu o pătură, o bere și o țigară de după sex care avea un gust mai bun decât orice altceva din viața lui.

Sara se așeză pe treapta de sub el și se sprijini de genunchiul lui.

— Unde e Simon Hartvig?

— În arest. Asta dacă a fost externat. Falck i-a tras una zdravănă în dovleac, așa că-mi imaginez că are o migrenă.

— Falck? Detectivul Falck?

— Chiar el. N-aș fi zis că ar putea fi eroul zilei dar, fără el, n-aș fi acum aici. Cred că el e cel mai surprins.

Jeppe suflă fumul în sus, departe de Sara. Ea nu părea deranjată.

— Simon Hartvig, ocrotitorul celor slabi.

Jeppe o înveli în pătură, ca să nu i se facă frig.

— Wilkins, Holte și Ambrosio erau vinovați de înrăutățirea stării pacienților și de sinucidere. În mintea lui, crimele au reglat scorul.

— De ce crezi c-au fost de acord să se vadă cu el?

— Cred c-a amenințat că le va dezvălui păcatele comise prin omisiune și faptul că din cauza lor s-a sinucis Pernille Ramsgaard.

— Și acolo i-a așteptat cu satârul?

Sara îi luă berea din mână și bău.

— Cu satârul, cu scarificatorul și cu targa. Și cu o datorie de plătit. Camera de la subsolul spitalului Bispebjerg era ideală. Liniștită, departe de toate, și cu toate facilitățile necesare.

Țigara începea să-i ardă degetele. Inhală și ținu fumul în plămâni până simți că-l arde.

— Simon își putea folosi tura de noapte ca acoperire și se putea strecura la subsol, pretinzând că iese în pauză.

— Totul la un loc, zise Sara, încrețindu-și fruntea. Dar de ce arunca trupurile în fântâni?

— Simbolism. O metaforă a vindecării, o trimitere la Pernille, poate. În plus, trebuia să ia și o distanță fizică între locul faptei și acela unde erau găsite cadavrele.

Jeppe își termină berea și puse doza pe scări.

— Marți dimineață, Isak nu s-a simțit bine și a dormit prost. Probabil de aceea Nicola Ambrosio a fost aruncat în fântâna spitalului. N-a fost timp să-l ducă în oraș.

Sara își trase pătura mai aproape de picioarele goale și se înfieră.

— Nu are sens. Cine ucide oameni pe care abia îi cunoaște ca să-i apere pe cei bolnavi? Cred că are probleme la cap.

— Să vedem ce spune profilul psihologic, zise Jeppe, ridicând din umeri. Poate că nu știm ceva, o piesă lipsă din puzzle.

— Da, poate…

Sara își frecă brațele, să se încălzească.

— Cum se simte colegul de apartament al prietenei tale, tipul care a făcut infarct?

— Gregers? Se va opera luni și ar trebui să-și revină curând.

Jeppe se ridică.

— Haide, în pat cu tine. Tremuri. Iar eu dorm pe mine.

— E prea târziu să te duci acum acasă, îi zâmbi Sara. Rămâi.

Jeppe era prea extenuat ca să înceapă o discuție. Trebuia doar să se strecoare afară înainte să se trezească fetele. Ideea de a dormi lângă femeia iubită era mai importantă decât faptul că urma să se trezească devreme.

— Ai zis că ți-e mai teamă acum decât ți-a fost în timp ce erai strangulat.

Îi atinse obrazul cu un deget tandru.

— Ce-ai vrut să spui?

— Am zis eu asta?

Jeppe se chinuia să-și țină ochii deschiși și încerca din greu să se concentreze.

— Cred că vorbeam prostii. Să mergem la culcare. S-a terminat.

•

Marie Birch traversa în zigzag piața Sankt Annæ, printre straturi de flori, bănci ude și biciclete. Felinarele își aruncau lumina pe asfalt, făcând mașinile parcate să arate ca niște blocuri LEGO supradimensionate, în nuanțe de cenușiu-metalic și negru. Ajunsă la ușa din față, se uită într-o parte și în cealaltă înainte să sune și să fie primită. Se îmbrăcase cât mai

bine pentru ocazie și arăta, spera ea, mai degrabă a liceană privilegiată și rebelă decât a persoană fără adăpost.

Ușa clinicii era încuiată, așa că bătu, iar el răspunse imediat. Era așteptată. Dar fața lui tot se încordă când o văzu în prag.

— Începeam să cred că nu mai vii.

— Da, ai fi vrut tu. Nu scapi atât de ușor, mă tem.

Peter Demant se dădu la o parte și închise ușa în spatele ei, după o privire lungă spre casa scării goală. Marie traversă zona de recepție, pustie, și intră în camera de consultații unde sări pe biroul pretențios, cu picioarele bălăngănindu-se. El intră, cu o privire de panteră care dădea târcoale prăzii, intensă și precaută.

— Majoritatea m-ar fi întrebat de mult de ce vreau să ne vedem. Dar tu n-ai nevoie. Tu știi de ce suntem aici, că există un singur motiv.

Se opri la câțiva metri de ea. Aproape că-i vedea rotițele din minte învârtindu-se. Oare cât știa?

Marie îi zâmbi asertiv, ca să arate că răspunsul era *totul.*

— Ce vrei? Bani?

Vorbi printre dinți, încă privind-o. Marie nu mai zâmbea.

— Arăt eu ca o persoană interesată de bani, Peter? Vreau dreptate și transparență. E singura șansă la viitor pe care o avem eu și Isak. Ar trebui să te bucuri că încă trăiești.

Peter făcu niște pași spre geamul din spatele biroului, în diagonală. Ea se împotrivi tentației de a se întoarce, refuzând să arate că se temea de el.

— Indiferent cine i-a ucis pe Rita și pe ceilalți, zise el încet, individul trebuie că-i foarte deranjat.

— Da, cred că e dus cu pluta. Ce trist că n-a fost ajutat la timp! Nu ești de acord? Care-i evaluarea ta profesională?

Îi simțea confuzia ca pe o masă de energie colcăitoare, pe care o radia fără să fie conștient de ea.

— Sunt convins că ucigașul va fi examinat de psihologii specialiști ai poliției și că se va dovedi…

— Ah, da, sigur: *criminalul era psihopat.* Ca de obicei. Să primească pastile, deci, nu?

Marie se întoarse calmă spre Peter, care se afla lângă vitrina cu fluturi morți.

— Ce tratament i-ai administra?

El rămase încremenit câteva secunde, apoi clătină din cap.

— Nu înțeleg despre ce e conversația asta. Și, sincer, încep să mă satur de ea…

— Serios?

Marie zâmbi cu falsă empatie.

— Să încerc să te luminez. Sunt aici ca să te întreb de ce ne-ai folosit pe noi, cei patru rezidenți ai Casei cu Fluturi, pentru experimentul tău medical.

— Termină, Marie. N-am…

Ea îi opri protestul cu o privire dezaprobatoare, care exprima clar că nu-i înghițea prostiile.

— A fost pentru bani? Cât primești pentru testarea neoficială a noilor antipsihotice neaprobate? Un milion de coroane? Două? Zece? Încă nu-ți sună cunoscut?

Fața lui nu trăda nimic.

— Cel mai rău e că tocmai tu, dintre toți, înțelegi ce ai făcut. Te-ai jucat cu viețile a patru tineri. Ai observat și ai catalogat halucinațiile și psihozele noastre de parcă eram niște cobai.

Marie miji ochii.

— Pernille n-a putut îndura. Pastilele au făcut-o să se sinucidă. Ai împins-o dincolo de limită.

— Crezi că am făcut experimente pe voi pentru mărunțiș? Ai idee câți bani fac eu?

— Nu, sunt convinsă că așa e și că nu banii au fost principala atracție. Cred că ne-ai văzut ca parte din cercetarea ta. Dacă vrei să fii psihiatrul care sparge codul și găsește un medicament care să trateze comportamentele autodistructive, ar trebui să afli și care sunt consecințele negative să faci experimente și cu privire la efectele adverse. Să sufli în flacăra bolnavă care arde în noi, cei care nu suntem *normali.*

Puse ultimul cuvânt între ghilimele desenate în aer.

— Fiindcă tu vrei să fii cel care soluționează misterul, nu? Să fii celebru.

Peter ridică mâinile.

— Încă amesteci imaginația cu realitatea. Pot doar să-ți recomand cu tărie să cauți tratament cât de repede.

Marie sări de pe birou și se apropie de el.

— Vrei să afli ceva foarte amuzant? Multă vreme am crezut că Isak sărise calul în noaptea aceea, în Casa cu Fluturi. Mă temeam că el l-a ucis

pe Kim.

Îl auzi pe Peter inspirând și reținând aerul în piept, nu tocmai un icnet, dar pe-aproape.

— Șocant, știu. Și greșit, din fericire. Nu Isak l-a ucis pe Kim.

Ridică mâna și îndreptă degetul arătător spre el.

— Tu l-ai ucis!

Pe fața lui nu apăru nicio schimbare, dar ea știa că el nu trăda niciodată vreo emoție nedorită, nu lăsa niciodată garda jos.

— Isak știa. V-a văzut certându-vă în noaptea aceea și a auzit cum te amenința Kim că te raportează la Autoritatea pentru Siguranța Pacienților și îți va distruge reputația. Te-a văzut ținându-i lui Kim capul sub apă, până ce n-a mai respirat. Dar știa că nu l-ar crede nimeni.

Peter lăsă capul într-o parte. Se pregătea să recite placa de terapeut.

— Marie, îmi pare sincer rău că încă mai suferi de asemenea iluzii. Anii petrecuți pe străzi nu ți-au făcut bine pentru felul cum percepi realitatea.

— Scutește-mă de rahaturile astea, Peter, zise ea, dându-și ochii peste cap. Știu că nu am cum să dovedesc, dar tot e adevărat. Amândoi știm asta. Regret doar că ucigașul cu fântâna n-a ajuns la tine, înainte să fie arestat.

— Isak ar fi fost un martor foarte credibil la tribunal, pufni Peter.

— Din fericire, nu e nevoit.

Lumina aspră de la felinarele de afară îl lovi pe Peter în diagonală, din spate, făcându-i ochii întunecați să-i dispară în cap.

— Ce vrei să zici?

Era rândul ei să zâmbească.

— Jurnalele acelea digitale, pe care draga ta recepționeră le-a încărcat online, pentru tine, ca să le vezi de acasă și să-ți faci cercetarea – ce isteț! Rezultatele testărilor, notițe despre evenimente adverse și efecte secundare… Dar, dragă Peter, orice este Online poate fi spart, indiferent cât de bine e protejat prin parole sau criptat. Am un prieten bun care locuiește în subteran, la propriu, și care a reușit să acceseze totul.

Ochii lui Peter sclipeau pe întuneric.

Marie se întoarse cu spatele și porni spre ieșire. În prag, se întoarse spre el.

— Fișierele au fost trimise acum câteva minute, în format PDF, poliției, Autorității pentru Siguranța Pacienților și tuturor ziarelor din țară. Cred că vor exista niște aspecte alte tratamentelor administrate lui Kenny, lui Isak,

mie, și mai ales lui Pernille, greu de explicat. Poate nu reușesc să te bag la zdup pentru uciderea lui Kim, dar s-ar putea să pun capăt prețioasei tale cariere.

Ridică ambele degete mijlocii către silueta întunecată de la fereastră.

— Simpatici fluturii, apropo.

Apoi ieși din nou în ploaie.

SÂMBĂTĂ, 14 OCTOMBRIE

Capitolul 26

Fiolele se aflau în cutii de plastic, alături de seringi de unică folosință, șervețele sterile și recipientele cu ace. Analgezice, betablocante și diuretice, toate sigilate corect în pungi transparente și cutii de carton. Sâmbătă dimineața, puțin după ora șapte, Trine Bremen se afla în fața dulapului cu medicamente din aripa dedicată aritmiei cardiace și nu reușea să se concentreze.

Tura ei ar fi trebuit să se încheie la ora 23:00, dar cineva anunțase pe ultima sută de metri că se îmbolnăvise și o obligase să lucreze și toată tura de noapte. Își privi ceasul. Era la muncă de aproape șaisprezece ore. O dureau picioarele și avea gâtul amorțit. Strânse fiolele de care avea nevoie în buzunarul halatului alb, căscă și încuie dulapul.

Femeia de serviciu cu batic pe cap își împinse căruciorul pe hol, iar Trine o ocoli, ținând medicamentele în palma transpirată, ascunsă în buzunar. În toaleta personalului, umplu seringa de unică folosință, trăgând trei fiole de ajmalină, apoi scuturând-o să se asigure că ieșiseră toate bulele de aer. Nu că mai conta. Descuie ușa cu seringa ascunsă în buzunar, plină și pregătită.

În fața rezervei 8, aruncă o privire discretă în ambele direcții, înainte să deschidă ușa și să pășească în beznă. Se apropie de pat, privindu-l pe bătrânul care dormea pe spate, cu gura întredeschisă. Cenușiu, ridat și uscățiv, trupul lui expirase de mult. Acum era doar un vas pentru un suflet obosit și tulburat, care dorea să fie eliberat. Trine i-o citise în priviri. Scoase cu grijă seringa din buzunar și o conectă la perfuzia principală.

El se mișcă ușor, de parcă i-ar fi simțit prezența chiar și în somn. Trine îl mângâie pe mână. Apoi, apăsă pistonul.

Vârî seringa în betelia pantalonilor și privi curioasă la bărbatul adormit. Secundele treceau, numără șapte, și apoi se întâmplă ceva. Pacientul icni după aer și se prinse de piept, cu fruntea acoperindu-i-se imediat de sudoare. Avea ochii încă închiși și păru să treacă direct din starea de somn

în cea de inconștiență. Trine îl privea. După primul minut, rata de supraviețuire scădea la cam 7% pe minut. Nu voia să fie prea ușor. Doar după ce arătă primele semne de cianoză, ea activă alarma.

Când colegii ei deschiseră ușa, Trine efectua deja manevre de resuscitare, roșie la față și plină de zel.

— Stop cardiac! țipă ea. Avem nevoie de defibrilator și de medicamentele de urgență, acum!

— Îndepărtează-te de pacient!

Vocea de obicei prietenoasă a Dr. Dyring o plesni ca un bici. O secundă mai târziu, fu dată la o parte de Jette și de alte două colege, care se înghesuiră în jurul patului.

— Este alarma mea, protestă Trine. Eu am găsit pacientul…

Un infirmier o apucă de braț și o trase pe hol. Ușa camerei se închise și Trine rămase singură, cu alarma țiuindu-i în urechi. Fusese dată afară.

Mintea îi gonea, încercând să priceapă ce se întâmplase. Nu era posibil să i se pună abilitățile la îndoială.

Trine străbătu iute holul către toaleta personalului și se încuie înăuntru. Scoase din betelia pantalonilor seringa, o înveli în hârtie igienică și aruncă totul la fundul coșului de gunoi. Apoi, se întoarse la rezerva 8.

Ușa era închisă.

Trecu pe lângă ea, obligându-se să numere zece pași, apoi se întoarse. Trecu iar pe lângă ușă, alternând între furie și teamă.

Prin ușă se auzeau strigăte. Trine rămase pe loc.

Ușa se deschise și ieși o asistentă. Avea buzele strânse și trecu pe lângă ea fără s-o vadă.

— Se simte bine?

Întrebarea rămase în aer, fără răspuns. Era culmea! Nici măcar un răspuns!

Dr. Dyring ieși din cameră și se opri în fața lui Trine. Își privi mâinile, pe care le freca acum cu gel dezinfectant.

— Trine, te rog să vii imediat la mine în birou.

— A supraviețuit? De ce nu-mi spune nimeni ce se petrece?

Tratamentul nedrept i se înfipsese ca un nod în gât lui Trine, făcându-i vocea să tremure.

Doctorul o privi cu expresia unui profesor dezamăgit și porni pe hol. Trine se împotrivi dorinței de a trânti ceva greu în capul lui bătrân și chel și

îl urmă în biroul rece, impersonal.

— Cred c-ar fi mai bine să stăm jos.

Doctorul arăta aproape bolnav. Pielea feței lui semăna cu sushi vechi de o zi, care-și pierduse culoarea și strălucirea. Situația îi era extrem de neplăcută, firește.

— Am pierdut pacientul. N-a mai putut fi salvat.

Lui Trine îi căzu bărbia în piept, iar ea oftă, nefericită. Clătină din cap, să arate cât de dificil îi era să înțeleagă aceste vești proaste.

— Nu ar fi trebuit să mă dați afară. Îl puteam salva. De ce ați făcut-o?

— Te supraveghem, zise el, dregându-și glasul. În timpul turelor tale sunt sensibil mai multe stopuri cardiace de acest gen. Știai asta?

— Jette împrăștie zvonuri despre mine?

— N-are nicio importanță cine…

— Am știut că ticăloasa aia mă vorbește pe la spate! Vrea să scape de mine încă din prima zi, dar să se coboare până la a mă acuza de…

Trine nu-și putu reține suspinul care-i boți fața ca unui copil.

— O să mă plâng sindicatului asistentelor! Este hărțuire la locul de muncă!

Asta îl făcu să ezite. Evident. Voia să spună ceva, dar își cântărea cuvintele. Înainte să le rostească, se auzi o bătaie în ușă și intră Jette.

— Am găsit-o. Era în gunoi, în toaletă.

Jette aruncă seringa de unică folosință și fiolele goale pe biroul Dr. Dyring.

Trine dădu să le ia, din instinct, însă Jette o opri, cu o mână înmănușată.

— Mai bine nu pui mâna.

Trine se retrase, își încrucișă brațele la piept și se uită într-o parte, în timp ce Jette își scotea mănușile.

— Ajmalină, de trei ori 50 de miligrame. Seringa e încă udă. Sugerez să chemăm poliția.

Doctorul o privi fără să răspundă și în birou se petrecu un moment, o respirație reținută, în care timpul deveni elastic și hiperreal, ca în secundele de dinainte ca un scufundător să atingă apa. Trine se gândi că în țesătura realității se deschisese o gaură și că se putea ridica și putea dispărea înainte ca totul să revină la normal, putea fugi pe hol, ușoară ca o pană, zburând, navigând deasupra linoleumului uzat, pe lângă paturi și sorți sumbre, până departe, în lume. Aproape că reuși să se ridice, pregătindu-se să decoleze,

când doctorul vorbi și nisipul din clepsidră începu iar să se scurgă.

— Știi ceva despre fiole?

— Nu!

Trine clătină din cap.

— N-am idee de unde au apărut.

— Sper că înțelegi că va trebui să te suspendăm. Poliția va decide ce se întâmplă de aici încolo. Te rog să rămâi așezată până sosesc ei. Jette, poți să-i ții companie lui Trine?

Dr. Dyring se ridică.

— Din nefericire, am o familie de contactat.

Părea îndurerat și o privi pe Trine prelung, de parcă ea l-ar fi putut ajuta.

Trine îi întoarse privirea fără să clipească.

•

ZGOMOTUL CHEII în broască o aducea de obicei pe mama lui Jeppe la ușă, dar azi probabil că aștepta efectiv să sară, pentru că abia ce intră pe ușa apartamentului de pe Nørre Allé că dădu cu nasul de ea.

— Futu-i! îngână Jeppe și încercă să-i vină inima la loc. Scuze, mamă, dar m-ai speriat. De ce ești aici?

— Unde ai fost?

Jeppe își scoase haina de ploaie și o agăță în cuier. Chiar treceau din nou prin asta?

— Vin de la secție. L-am interogat pe cel care a ucis trei persoane săptămâna asta. L-am găsit. Am închis cazul.

Mama lui își strânse capotul în jurul gâtului, de parcă Jeppe ar fi lăsat să intre un curent de aer.

— Ieri seară, Jeppe. Unde ai fost? Nu puteai să suni?

Triumful dimineții începu să se evapore. Dar Jeppe era odihnit, pentru prima dată. Văzu cearcănele negre de sub ochii ei și reuși să deducă faptul că ea, pe de altă parte, nu dormise – din cauza lui.

Gândul îl făcu să se simtă incomod și ridică din umeri, mergând în bucătărie, să se ascundă. Ea era dotată cu un set de antene care detectau orice schimbare de dispoziție, iar el nu reușise nici măcar să ia micul dejun – o combinație proastă, care se dovedise în trecut un teren fertil pentru nenumărate conflicte.

Jeppe plecase devreme de la Sara, direct la secție. Îl interogase pe Simon Hartvig. Fusese oribil. Simon mărturisise scurt, dar refuzase să răspundă la

orice întrebare, iar acum era acuzat de trei crime și de o tentativă de omor. Mărturia sa era susținută de dovezi și de rezultatele autopsiilor. Scarificatorul avea amprentele sale și urme de sânge din grupe diferite. În dulapul său din Secția U8 fusese găsit echipament de ploaie, iar pe el apăruseră urme de sânge care se potriveau cu cele prelevate de la locul faptei. În apartamentul lui găsiseră o colecție mare de instrumente medicale medievale. El era.

Jeppe fusese felicitat de colegi și lăudat de comisar, care-l îndemnase cu mărinimie să se ducă acasă și să se bucure de weekend. Acum, încercările mamei sale de a-l face să se simtă vinovat amenințau să umbrească zorile cu degete trandafirii.

— Trebuie să mănânc ceva, zise Jeppe, tăind o felie de pâine.

Umplu cana electrică și turnă cafea instant în două căni.

— Stai jos, mamă.

Ea se așeză și acceptă cana de cafea pe care el i-o puse în față.

— Ce-i cu toată chestia asta? întrebă el.

— Cred doar c-ai fi putut…

— Mamă, sunt adult. M-am mutat de acasă acum mai bine de douăzeci de ani.

Își puse mâna peste ale ei.

— Nu e nevoie să știi unde dorm, chiar dacă pe moment stau în camera de oaspeți. Mă suni de opt ori pe zi…

Jeppe luă o înghițitură de cafea și se chinui să-și reprime iritarea tot mai accentuată.

— Știi că nu merge așa, mamă. Ce este?

Ea privi multă vreme masa, fără să spună nimic.

Jeppe își studia mama. Ea și tatăl lui divorțaseră când era el mic, iar ea fusese singura răspunzătoare de aproape toată creșterea lui, de prânzurile pentru școală, de ședințele cu părinții, de diminețile cu trezit devreme și de discuțiile serioase sau practice. În același timp, se ocupase de cariera ei universitară. Fusese ambițioasă și își iubise slujba, și cu toate că Jeppe își amintea cât era de ocupată, rar se plânsese de provocările de a îmbina mica lor familie cu viața ei profesională.

În ochii lui Jeppe, mama lui fusese mereu o luptătoare, o femeie directă, cu principii, care putea realiza orice pe lume prin puterea voinței. Acum, ședea la masă, fragilă, și el își dădu seama că îmbătrânea. Era copleșit de

nevoia de a-i opri evoluția în timp și de a o împiedica să se împuțineze până ce urma să fie smulsă de lângă el.

Ea ridică ochii albaștri, care, peste ani, deveniseră tot mai încețoșați și mai apoși.

— Mă simt singură.

Cuvintele ei îl loviră în rinichi. Mama lui puternică și independentă se simțea singură?

— Cum adică?

— E atât de greu de priceput? zâmbi ea trist. Locuiesc singură. Tu ești ocupat. Toți prietenii mei sunt bolnavi sau au murit deja. Nu mai am slujbă. Nu se așteaptă nimic de la mine. Încep să uit lucruri… uneori mă simt derutată. Încerc să rămân activă și să mă adun, dar… Poate că am sperat că tu și cu mine am putea petrece mai mult timp împreună, cât locuiești aici. Că ne-ar putea apropia. Mi-e dor de tine.

Capul lui Jeppe căzu. La naiba! De ce insistăm să ne îmbrățișăm părinții cu lame de fierăstrău pe brațe? Chiar trebuie să-i pedepsim fiindcă îmbătrânesc?

— Îmi pare rău, mamă.

El înconjură masa și se lăsă pe vine, să o îmbrățișeze. Ea se aplecă spre el și-l ciufuli, ca atunci când era copil.

— Cred că s-a răcit cafeaua.

— Să mai încălzesc apă? întrebă Jeppe, ridicându-se și zâmbind.

Ea se gândi, apoi clătină din cap.

— Nu mai pot bea, oricum.

— Am dormit acasă la o femeie aseară, recunoscu el, așezându-se la loc.

— M-am gândit eu. E ceva serios?

— Cred că da.

Jeppe se gândi.

— Cred că-i mai serios decât orice am încercat până acum. Nu știu ce părere are ea despre asta, dar… ea e aleasa. E OK să zici asta, dacă ai fost căsătorit deja?

— E OK!

Mama lui zâmbi călduros.

— Poți să o zici de câte ori o simți. Cine e?

— O colegă. Da, știu. Deloc recomandat. Se numește Sara și are două fete. E timidă, are ochi căprui, e foarte isteață, și…

— Și chiar te face să te aprinzi?

Jeppe ridică mâna.

— Hei, nu vorbim despre asta, mamă! Dar, da, se poate spune că „mă face să mă aprind”.

Ea râse.

— Pot să-ți dau un sfat?

E una dintre întrebările la care e greu să spui „nu”, chiar dacă foarte puțini chiar ne dorim sfaturi. Jeppe ridică brațele, într-un gest neutru. Mama lui o luă drept confirmare.

— Nu deveni plictisitor, Jeppe.

— Plictisitor?! Despre ce vorbești?

— Plictisitor! Previzibil. Se întâmplă ușor cu bărbații.

Mama lui îl prinse de mână și strânse.

— Femeile au nevoie de diversitate. Vrem să fim iubite diferit, mereu. Tirania aceea cu care voi vă simțiți atât de comozi, care bifează toate căsuțele, are efectul opus asupra noastră.

Jeppe își retrase mâna, râzând.

— Ai de gând să-mi ții o prelegere tip *bărbații vin de pe Marte și femeile de pe Venus*? Nu au înaintat vremurile dincolo de interpretarea aceea?

— Posibil. Dar e adevărat.

Ea se ridică și începu să strângă de pe masă.

— E vorba să fii sincer cu tine. Mai ales ca bărbat, Jeppe.

Ea îi luă farfuria, cu un zâmbet, părând bucuroasă că i se redă o scânteie din vechea distribuire a rolurilor.

— Doar pentru că mi-ai moștenit sensibilitatea nu înseamnă că nu ești puternic. Unele femei înțeleg greșit.

Jeppe îi zâmbi. Pentru prima dată de multă vreme, o făcu fără să se simtă iritat sau să vrea să scape de conversație.

— Și copiii ei? I-ai cunoscut?

— Vrem să ne asigurăm că suntem pregătiți.

Jeppe simți că ea se strâmba, sceptică.

— Nu mi-ai zis tu că ea e aleasa?

— Ba da…

— Atunci, ce mai aștepți? întrebă ea, cu o cârpă în mână. Iubirea e ca peștele, Jeppe. Nu poți să cumperi doar fileuri. Trebuie să iei toată carcasa.

•

La început doar a zăcut, cu ochii încețoșați, încercând să se orienteze, în timp ce aluneca dintr-o stare în alta. Lumea era neclară, îndepărtată, cum nu o mai trăise, de parcă era învelită în vată, izolată, cețoasă. Lipsa durerii îi spunea că era ori puternic sedată, ori moartă.

— Anette, mă auzi?

Vocea era caldă și fermă și nu era vreun glas de înger. Anette deschise iar ochii, cu greu, și văzu o asistentă care zâmbea lângă patul ei.

— Ah, revii printre noi! E minunat! Ai trecut prin multe. Am fost îngrijorați.

— Unde e familia mea?

— Soțul tău plimbă fetița. E cam obosită. Se vor întoarce curând.

Asistenta ezită.

— A fost o noapte grea pentru soțul tău. Este… ăăă, foarte supărat.

Supărat. Sigur că era supărat. Nervos și îngrijorat, dar probabil și foarte furios. Și ea ar fi fost, în locul lui.

Asistenta îi luă tensiunea și temperatura și o mângâie pe frunte. Supraviețuise. Trecuse prin întuneric și prin durere și reușise să scape. Ea și Svend vor îmbătrâni împreună, așa cum plănuiseră, și ea își va revedea fiica, o va privi crescând mare și frumoasă. Altceva nu conta.

— Ești bine?

— Da, da, nu am nimic. Doar…

Anette simțea că nu își putea formula gândurile.

— Mă duc să-l găsesc pe soțul tău și să-i spun că te-ai trezit. Se va bucura.

Anette zâmbi, recunoscătoare, și închise iar ochii, extenuată de scurta conversație.

Un plânset de copil o făcu să privească spre ușă. Svend intră în cameră, cu ochii înroșiți și sticloși, cu fetița în brațe. *Familia mea,* se gândi Anette, *plânge din cauza mea.*

Ea se întinse spre Svend, care-i puse fetița în brațe. Copila mirosea a lapte și îi căută imediat sânul.

— Ești sigură că e bine să o alăptezi? Iei multe analgezice.

El îi evita privirea.

— Cred că e în regulă. Cantitatea care va ajunge în lapte e oricum neglijabilă.

Anette își desfăcu halatul de spital și își puse fiica la sân, privind-o cum începea să sugă, cu ochii închiși și mânuțele pipăind. Inima Anettei era plină de ușurare.

Ființă mică, fiica mea iubită.

— Ei zic că analizele sunt bune. Cu puțin noroc, mâine vii acasă. Svend privea pe geam pescărușii, ținând mâinile în buzunare.

Anette se ridică în capul oaselor.

— Te descurci cu fata, până atunci?

El nu răspunse.

— Poate că mama ta…

Anette se opri. Svend n-avea nevoie de ajutor. Urma să se descurce. Poate că nici nu mai avea nevoie de ea. Poate că, de data asta, depășise orice limită și îi împinsese răbdarea prea departe. Privi la fetița din brațele ei. Făcuse rău, poate unul ireparabil. Mințise, iar minciunile le făcuseră găuri în căsnicie. Anette își simți inima frângându-se în piept ca un pahar de cristal crăpat pe podea. Ridică brațul și-și șterse nasul cu mâneca, fără să clintească fetița. Îi șopti:

— Indiferent ce se întâmplă, poți conta pe mine, puștoaico. Indiferent ce se întâmplă.

— Ai zis ceva?

Vocea lui Svend era rece și distantă. Nu o privea.

Era mai bine să termine și cu asta. Cât de greu era să recunoască faptul că greșise?

— Îmi pare rău, scumpule. Știu c-am fost o ticăloasă.

De fapt, nu era așa de greu, după ce se pornise. Vocea începu să i se frângă.

— Nu se va mai întâmpla.

— Ce anume?

Svend se întoarse să o privească. Părea distrus.

— Ce nu se va mai întâmpla? Nu vei mai minți unde ai fost? Nu-ți vei mai părăsi fiica? Nu-ți vei risca viața într-o anchetă la care nici măcar nu participi? Trebuie să înțeleg ce anume nu se va mai întâmpla, ca să știu la ce să mă aștept să se întâmple.

În cei aproape douăzeci și cinci de ani împreună, Anette nu-l văzuse niciodată așa. Resemnat, de parcă n-ar mai fi iubit-o. De obicei nu se înfuria. Putea mereu să-l facă să zâmbească, tachinându-l sau sărutându-l.

Dar nu și acum.

— Pot ierta multe, Anette, dar acum nu mai e vorba despre mine sau despre tine. E vorba despre ea.

Arătă spre fetiță.

— Avem un copil. Te porți de parcă nu ți-ai fi dat seama ce reprezintă asta.

Anette nu știa ce să zică. Și să fi știut, n-ar fi putut spune nimic, atât de mare era nodul din gât.

— Ce planuri de viitor ai? Să pleci de la botez, fiindcă te plictisești? Sau de la prima zi de școală? Genul ăsta de mamă vrei să fii?

Genul de mamă? Anette închise ochii, să evite privirea învinsă de pe chipul lui Svend. Cum ar fi putut să hotărască ce fel de mamă să fie, dacă nu se simțea deloc ca o mamă?

— Ai urmărit un criminal de una singură și ai fost uite atât de aproape – arătă el, cu degetele apropiate – de moarte! Nu mai ai libertatea să faci asta, Anette. Acum ai un copil care depinde de tine. Nu-ți mai poți asuma așa ceva!

Trebuia să se apere, să încerce să explice. Își drese glasul și vorbi, cu o voce nesigură pe care abia și-o recunoscu:

— Nu mai știu cine sunt.

— Nimeni nu știe, Anette.

Svend strânse din ochi. Cuvintele lui tăiau ca un cuțit.

— Tocmai am fost loviți de o bombă. Crezi că eu știu cine mai sunt? Doar pun un picior în fața celuilalt.

— Da, însă tu pari atât de calm și de fericit…

— Doar pentru că uiți să mă întrebi ce fac, pentru că ești atât de preocupată de toate lucrurile pe care le ratezi! Normal că și eu cred că e greu acum. Tot ce merită pe lume e greu. Dar nu va fi mereu așa. Va învăța să doarmă și va deveni tot mai independentă, cu timpul.

Anette știa că avea dreptate. Avea și tot dreptul să fie furios.

— Doar că mi-e dor de… Iartă-mă, Svend. Sigur că ai dreptate, își dădu seama că el se relaxase după poziția umerilor.

— Vom dobândi totul înapoi, Anette. Nu pierzi nimic, nici pe tine, nici munca ta. Doar că acum, la început, totul e haotic, și trebuie să ne găsim echilibrul.

— Crezi că și altora li se pare la fel de greu?

Încercă să zâmbească puțin.

— Ce-mi pasă mie ce cred alții?

El îi zâmbi, încă rezervat.

Anette își privi soțul și, dintr-odată, simți iubirea pentru el pulsând vie.

— Știi ce? zise ea. Ți se potrivește să iei atitudine.

Asta-l făcu să râdă.

— Ha! Iar ție ți se potrivește să-ți ceri scuze!

Copila icni. Svend o luă încet și o sărută, apoi i-o dădu înapoi Anettei.

— Doar nu-i e încă foame, nu?

Anette o legănă cu grijă. Fiica ei arăta ca o mică figurină din marțipan, care icnea și respira. O făptură perfectă. Poate că asta e dragostea părintească, se gândi Anette. Momentul ăsta, și apoi următorul, și apoi cel de după.

— Cred că ai dreptate, zise ea, mângâind căpșorul mic, acoperit de puf. O să-i spunem Gudrun, după mama.

Capitolul 27

Copenhaga e o plantă vegetativă care se hrănește cu lumina slabă a soarelui care-i cade pe frunze. Orașul poate să se ghemuiască în beznă, în vreme de ploaie și de vânt, așa cum arată mare parte din anul scandinav, dar când razele soarelui îl ating, în sfârșit, se desface într-o inflorescență care e pe cât de bruscă, pe atât de răpitoare.

Astăzi, locuitorii Copenhagăi ședeau pe bănci, lângă Lacuri, cu fețele întoarse spre cer și ceasurile interne oprite. Ca o întreagă colonie de lemingi cu baterii reîncărcabile, absorbeau energia solară. Nu era nici măcar deosebit de cald, ci doar senin și însorit – iar asta părea să fie suficient. Esther inspiră aerul blând și îl lăsă să o vindece.

O pereche de lebede se apropiară de malul apei, frumoase în autosuficiența lor monogamă. Se opri să admire păsările albe care alunecau peste peticele însorite de pe suprafața apei, se pipăi după telefon, să poată face o poză, și își dădu seama că-l uitase acasă. Când ți-ai petrecut primii cincizeci și cinci de ani ai vieții fără un dispozitiv de comunicare portabil nu e mereu ușor să-ți amintești unde-l pui.

Esther se plimbă de-a lungul lacului, urmând aleea de sub faleză, și

apucă pe o scurtătură prin parcul Fredens până ce ajunse în fața Spitalului Național. Adusese ziarul și o pungă cu prăjituri pentru Gregers. Dacă i-ar fi putut aduce și nițel soare! Dar poate că se simțea în stare de o plimbare scurtă prin curte. În ultimele zile păruse mai sănătos ca niciodată, aproape ca și cum numai ideea unei dilatări cu balon ar fi avut un efect vindecător.

Esther se îndreptă spre intrarea 3 și urcă la etajul 14. Într-o ușă glisantă de sticlă își surprinse reflexia și fu șocată de cât de severă părea. Lui Gregers nu-i putea face bine să-și aducă amărăciunea la el. Trebuia să-și tragă resentimentele pe linie moartă. După aceea își putea relua planul de a se opri la supermarketul Netto de pe Korsgade unde, potrivit noilor ei vecini de jos, un tip care se ocupa de mutarea mobilierului, pe nume Adam, își făcea reclamă serviciilor. Nu că ar fi știut ce să facă în privința numărului său de telefon, dacă-l găsea, dar era un început.

Când Esther deschise ușa Secției 3144 fu întâmpinată de o asistentă, care îi făcu un semn sumbru din cap.

— Ce bine că ați ajuns atât de repede! Nici nu mi-am dat seama că au reușit să vă contacteze.

Esther încremeni.

— Nu am vorbit cu nimeni.

Își blestemă telefonul uitat.

— Ce s-a întâmplat?

Într-o clipă, ochii asistentei exprimară o serie de emoții, trecând de la compasiune la resentimente pentru că trăsese bățul scurt.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Esther scăpă punga pe care o ținea în brațe iar prăjiturile se rostogoliră pe podea, împrăștiind firimituri și așchii de glazură.

— Îmi pare rău…

Asistenta o apucă de braț pe Esther și o conduse cu pricepere spre cel mai apropiat scaun.

— A survenit un infarct neașteptat, de dimineață. Mă tem că n-a putut fi salvat.

Esther o privi pe asistentă în ochi. Nu putea fi adevărat! Gregers nu putea fi mort. Îi mergea atât de bine!

— Dar era complet sănătos când l-am vizitat ieri. Cum să moară brusc?

Pieptul lui Esther făcu implozie într-o gaură neagră, iar ea își îngropă fața în palme. Protestele erau de prisos. Moartea câștiga mereu, în cele din

urmă. Își pierduse din nou un prieten, fără niciun avertisment. Din punctul ei de vedere, podeaua n-avea decât să se caște și s-o înghită pe loc.

Simți mâna asistentei pe umăr și pe picior, încercând s-o ajute să reziste, să o calmeze.

— Mă tem că trebuie să vă informez și că am chemat poliția. Avem motive să bănuim că s-a comis o crimă.

— Cum adică poliția?

Esther se chinui să înțeleagă ce auzea.

Asistenta îi luă mâinile și le strânse, pregătind-o pentru veștile îngrozitoare.

— Avem motive să credem că John a fost ucis.

— John? întrebă Esther, încruntându-se.

Apoi, pentru că asistenta nu răspundea, insistă:

— Cine *dracu* e John?

În tăcerea ciudată care se așternu, asistenta o privi cu ochi mari, deschizând și închizând gura, ca un caras auriu.

Esther se ridică.

— Spune-mi ce se petrece aici! Gregers trăiește?

— Sunteți ruda lui Gregers Hermansen?

— Da! Am venit aici zilnic, de marți. Se simte bine?

— Îmi pare atât de rău! exclamă asistenta, cu mâinile pe față. Am crezut… sunt amândoi în rezerva 8, deci… Doamne, îmi pare atât de rău!

Asistenta se adună și vorbi repede.

— Gregers trăiește și se simte bine, în condițiile date. Firește că l-a supărat moartea lui John, celălalt pacient din rezervă. A fost mutat în rezerva 4, unde se odihnește. Îmi pare atât de rău!

— Pot să-l văd?

Esther nu voia să mai irosească nici măcar o secundă cu discuția aceea.

— Mă duc acolo. Mersi.

Esther o lăsă pe asistentă – și prăjiturile de pe podea – și se duse spre rezerva 4 cât de repede o duceau genunchii tremurânzi.

Gregers nu era mort.

Firește că era teribil că John, tipograful prietenos din celălalt pat, decedase, dar Esther își permise să se simtă ușurată.

Se apropie de patul de lângă geam. Gregers sforăia în el, liniștit. Esther își apropie fața de a lui și îi simți obrajii moi, respirația, viața lângă pielea

ei.

— Gregers, n-ai voie să mă sperii așa, șopti ea.

Rămase zece minute și își privi prietenul dormind. Apoi se ridică și merse tiptil înapoi pe hol. Doi polițiști în uniformă se aflau pe culoar, lângă rezerva 8, și vorbeau cu o asistentă cu părul roșcat tuns paj. Esther se apropie.

— Scuzați-mă. Sunt ruda lui Gregers Hermansen. Este celălalt pacient care era cu John în rezerva 8. Am înțeles că s-a comis o crimă…?

Polițiștii schimbară o privire.

— Sigur că nu-mi puteți spune nimic. Eu vreau doar să știu dacă Gregers e în siguranță sau dacă ar trebui să-l duc azi acasă.

Asistenta ceru o confirmare din partea polițiștilor, apoi spuse:

— Vă pot garanta că prietenul dumneavoastră este în siguranță. Persoana care reprezenta un risc a fost… îndepărtată.

— Mulțumesc.

Esther trecu pe lângă ei, pornind spre lift, și îl luă în jos, spre ieșire. Până în iad și înapoi în treizeci de minute, și totul într-o duminică obișnuită de toamnă.

Gregers trăia. Nu era singură. Totul avea să fie bine.

Merse înapoi spre Lacuri, clătinându-se pe picioare, și se îndreptă spre casă. Mișcarea îi făcu bine și reveni încet la realitate. Acasă – muzică, mâncare gătită, un film, poate o sticlă de vin roșu. Merita, avea nevoie de un strop de răsfăț. Să simtă că trăiește. În jurul ei, totul murea. Frunzele uscate de pe castani atârnau de crengi, natura se închidea, se pregătea de hibernare. Esther se întrebă de ce era atât de atașată de anotimpul care, de fapt, aducea întunericul și avea la bază tristețea. Se spune că în rai e mereu toamnă. Frumusețea și efemerul locuiesc în aceeași cameră a inimii.

Când ieși din tunelul de sub podul Fredensbro, îl văzu. Mergea de-a lungul apei, lângă insulița pe care oamenii o numeau Insula Peștilor, luând curba în aceeași direcție ca ea, lejer. Îl recunoscu imediat. Corpul înalt, cu umeri lați, părul tuns scurt la ceafa pe care o sărutase acum doar trei zile.

Esther simți că o apucă palpitațiile. Ce tupeu, să se plimbe pe-acolo, de parcă totul era roz, când de fapt păcălise jumătate de Nørrebro!

Prinse viteză și aproape-l ajunse, fără să știe ce să facă dacă-l prindea din urmă. Să țipe la el? Să-și ceară banii înapoi? Să pretindă că nu-l cunoștea?

Nu prea știa ce durea mai rău. Știa doar că avea capsa pusă.

Când ajunse la doar vreo cinci metri în urma lui, el tăie brusc aleea și se îndreptă spre o bancă de lângă apă.

Esther ezită. Plănuia să se așeze?

Dar Alain nu se așează. Cu o mișcare iute, exersată, ridică un capac de coș de gunoi de lângă bancă și se uită înăuntru.

Esther văzuse mișcarea de multe ori, la oamenii fără adăpost care căutau sticle să le colecteze pentru garanție.

Aduna sticle din gunoi.

Esther remarcă țesătura uzată de pe umăr, și dintr-odată îi văzu și pantofii scâlciați și geaca jerpelită. Alain nu era nici bucătar, nici nu muta lucruri, și cu siguranță nu era pianist. Alain era sărac.

În ultimele trei zile și-l imaginase în tot felul de ipostaze, de obicei cu o femeie tânără și mulți bani cheltuiți, poate într-un cazino sau la volanul unei mașini sport. Nu-și imaginase nicio secundă că poate o păcălise de nevoie.

O escrocase. Și totuși, îi redase pofta de viață.

Setea de răzbunare a lui Esther se evaporă ca prin farmec. Dispăru, pur și simplu, și în locul ei nu mai rămaseră decât compasiunea și o umbră de rușine, pe care o trăim când ne întâlnim cu aceia care au mai puțin decât noi. Poate că se folosise de el la fel cum o folosise și el pe ea.

Rămase pe loc, privindu-l cum mergea pe țărm, oprindu-se lângă fiecare coș. *Mi-ai frânt inima,* se gândi, dar știa că era o minciună. Avea inima lovită, dar bătea din nou. Era departe de a fi frântă. În scurtă vreme avea să ajungă acasă, în minunatul ei apartament, iar el, oricare-i era numele, urma să se plimbe în continuare fără țintă, adunând sticle.

Și, se gândi Esther, cu o voce izvorâtă direct din orgoliul ei rănit, *într-o zi urma să devină o poveste bună.*

•

Fântâna din mijlocul parcului Tivoli era plină de dovleci. Sperietori având capete de dovleac scobit, și cu felinare înăuntrul lor, se ridicau deasupra baloților de fân, înconjurate de grămezi de dovleci portocalii, despre care Jeppe își amintea că sunt cele mai mari bace din lume. Întoarse spatele decorului. Indiferent ce era în ele, se săturase pentru multă vreme de fântâni.

Pentru prima dată de câteva săptămâni ieșise soarele, iar Tivoli era plin

de familii care așteptau la cozi, mâncau înghețată și își făceau poze cu grădinile. Între distracțiile clasice din parc se aflau șiruri de gherete de lemn care vindeau dulciuri de Halloween, în formă de ochi și degete tăiate.

Doi angajați ai parcului de distracții trecură pe lângă ei, în uniformele lor negru cu roșu. Când întoarseră capetele se uitară la el cu ochi roșii, de foc, pe chipurile palide, iar lui Jeppe îi stătu inima în loc înainte să-și dea seama că erau machiați ca niște monștri de Halloween. Era o întorsătură ciudată a senzației de *hygge*[1] pentru care e renumită Danemarca, un soi de ne-*hygge* sinistru-confortabil. După experiențele din subsolul spitalului Bispebjerg, Jeppe nu era sigur ce părere avea despre asta.

— Bună.

Jeppe se întoarse spre vocea blândă pe care ar fi recunoscut-o oriunde și privi în ochii ei căprui-închis. Îi zâmbeau, și asta-l făcea să se simtă ca la 12 ani.

— Ele sunt Amina și Meriem, după cum știi, spuse Sara, încercând să-și târască fiica mai mică de unde se ascundea, după picioarele ei. E timidă.

Jeppe le zâmbi celor două fiice ale Sarei, cu inima bătându-i puternic. Chiar era posibil ca o fetiță de nouă și una de șase ani să-l facă să se simtă agitat, când tocmai prinsese un criminal în serie?

— Ne-am mai întâlnit. Eu sunt Jeppe.

Cele două fetițe îl priviră, cu ochii căprui ai mamei lor.

— Și am o problemă. Am câștigat două baloane de la tipul ăla de colo, dar n-am idee ce să fac cu ele. Știți pe cineva care iubește baloanele?

— Eu, eu!

Amina, cea mare, îl apucă de mână și îl trase imediat spre vânzător.

— Ce truc viclean! făcu Sara, rânjind și îi urmă, ținându-și fiica mai mică de mână.

— Dacă merge…

Fetele își aleseră fiecare câte un balon și îl lăsară pe Jeppe să le păstreze, pentru ca ele să se poată concentra la acadelele pe care li le cumpără el, și la înghețata de după. Sara privea cu o sprânceană ridicată, care sugera că festinul acela dulce era un eveniment unic. Cumpărară bilete și căzură de acord să amâne prânzul, ca fetele să își facă de cap în mașinuțe, carusele și trenulețe.

Jeppe se trezi într-una dintre acele dimensiuni paralele care se deschid uneori când realitatea devine suprarealistă. Cu șaptesprezece ore mai

înainte era îngropat de viu într-o gaură din pământ, cu Falck, în timp ce Anette sângera de moarte în cealaltă parte a încăperii. Acum, se plimba prin Tivoli, ținând baloane pentru două fetițe necunoscute, și căutând ocazia de a le săruta mama. *Ce diferență de la o zi la alta!*

— Ce-ai zis? întrebă Sara.

— Nimic. Fredonam.

Jeppe își dădu seama că i se topea înghețata și reîncepu, sârguincios, să o mănânce.

— Fetele vor să meargă la terenul de joacă.

Sara își lăsă fetele să alerge înainte, luă baloanele și își împleti degetele cu ale lui. Acum semănau cu toate celelalte cupluri care se plimbau în jurul lacului.

— Ai auzit că asistenta cealaltă de la Casa cu Fluturi a fost arestată fiindcă a ucis un pacient? întrebă Jeppe, aruncând ce mai rămăsese din înghețată. De dimineață. Cred că au prins-o asupra faptului și sunt convinși că n-a fost prima dată.

— Imposibil! Trine Bremen?

Sara îl privea cu gura căscată.

— Întocmai. Pacienta lui Peter Demant. Genul ăsta de crimă e greu de dovedit, de obicei, așa că să sperăm că va mărturisi. Asta dacă a făcut ceva, desigur.

— Casa cu Fluturi pare să fi adunat un grup ciudat de oameni. Haide, aici e.

Sara îl conduse pe treptele late ale terenului dejoacă, unde fetele erau deja prinse într-un joc care implica fuga în jurul unui copac.

Se așezară pe o bancă în dungi roșii și albe, de unde le puteau urmări nestingheriți. Jeppe remarcă, nu fără ironie, că terenul de joacă avea forma unei mări agitate, cu nave scufundate și epave care pluteau pe valuri albastre. În Copenhaga nu puteai scăpa de apă.

Sara îl privi și inspiră, pregătindu-se să vorbească.

— Trebuie să-ți spun ceva. De dimineață, am rugat-o pe vecina mea să supravegheze fetele, ca să merg câteva ore la secție. Tocmai plecaseși când am ajuns eu… dar a venit Lisbeth Ramsgaard.

— Ce voia?

— Credeam că să obțină un ordin de restricție împotriva lui Bo. Un tip care a fost violent nu se oprește brusc. În orice caz, Lisbeth mi-a povestit

despre căsătoria lor. Ultimii câțiva ani nu au fost plăcuți. Ții minte că a existat un conflict între Bo și fiul lor, nu?

— Parcă după moartea Pernillei?

— Exact. A fost violent. Bo i-a spart nasul fiului său. A fost o perioadă oribilă pentru toată familia. Și nu s-a terminat… Când Lisbeth a semnat hârtiile de vizită, și-a folosit numele de fată. A revenit la el, din cauza divorțului.

Colțul gurii Sarei tresări.

— Lisbeth Hartvig.

— Hartvig? repetă Jeppe, încercând să înțeleagă. Ca…

— Venise să-și vadă fiul. Simon Hartvig este fiul lui Bo și al lui Lisbeth Ramsgaard, fratele mai mare al Pernillei.

Jeppe încercă să-i înțeleagă spusele. O sinucidere, o familie distrusă, un act de răzbunare al fratelui mai mare.

— Răzbuna moartea surorii sale?

— Da, oftă Sara. O răzbuna pe Pernille împotriva oamenilor care ar fi trebuit să o ajute, dar au dezamăgit-o, pentru că erau prea ocupați să facă bani, sau pentru că pur și simplu nu le păsa.

Jeppe își sprijini capul de casa de jucărie din spatele băncii. Lăsă lumina soarelui să-i încălzească pleoapele. Efectul fluturelui. Indiferența minoră care duce la sfârșitul lumii.

Amina și Meriem veniră în fugă spre bancă, îmbujorate, râzând.

— Mamă, mamă, putem primi înghețată?

— *Altă* înghețată? Exclus. Dacă vă e foame, puteți primi un măr.

Sara părea brusc jenată, de parcă tocmai își amintise că încerca să proiecteze imaginea de supermamă relaxată.

— Prea mult zahăr le înnebunește și nu mai pot dormi noaptea. De aceea sunt mai strictă.

Scoase două mere din geantă. Fetele le luară fără entuziasm. Cea mică îl privi sceptică pe Jeppe.

— Mami, omul de la birou vine cu noi acasă?

— Da, răspunse Sara, fără să ezite. Și nu e *omul de la birou.* Se numește Jeppe și este iubitul meu.

— Atunci pupă-l!

— La joacă, împielițatelor! zise ea, îndepărtându-le cu un gest. Plecăm în zece minute, așa că grăbiți-vă să faceți ce mai vreți.

Fetele fugiră înapoi la barca scufundată țipând fericite și începură un joc nou.

— Nu am idee ce fac, să știi.

Jeppe își privi iubita.

— N-am spălat niciodată dinții altcuiva.

— Nu-ți face griji.

Îi luă mâinile într-ale ei.

— Înveți.

virtual-project.eu

violin

[1] „Hygge” este un concept danez intraductibil care se referă la stare de bine, fericire, intimitate (n. red.).

virtual-project.eu

KATRINE ENGBERG

casa cu fluturi